

LOAN MẮT NHUNG

NGUYỄN THỤY LONG

2

**LOAN
MẮT NHƯNG**

Nguyễn Thụy Long

THỨ TƯ TUẦN SAN
xuất bản 1967

Loan mắt nhưng (tập 2)

Nguyễn Thụy Long

Bìa: Thứ tư Tuần San

Nguồn: Internet

Trình bày: Muôn Phương

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

Loan
mắt nhung
(tập 2)

NGUYỄN THỤY LONG

CHƯƠNG 10

MÀNG MỘT NGÀY HAI VẤN KHÔNG CÓ gì đáng tiếc xảy ra. Bọn trẻ sống trong không khí hồi hộp lo sợ, chúng ít nói chuyện với nhau và dòm chừng nhau. Quái già càng trở nên cay nghiệt, hằn hành hạ bọn trẻ đủ điều. Dương húc vẫn chưa được thả, quái già thì thâm thà thậm thụt lên xuống phòng an ninh. Mỗi lần về lão lại đe dọa bọn trẻ:

– Tao sẽ bào lảng tất cả bọn bây, tử tế không muốn, cu li hả. Nói cho tụi bây biết tao cu li gấp trăm lần tụi bây. Nhỏ con học đòi.

Sắp đến giờ ăn trưa, bỗng có một người giám thị dắt theo năm gã an ninh lên phòng giam. Bọn trẻ buông đũa bát khi thấy người an ninh chống nạnh. Mọi sinh hoạt ngừng bật. Quái già xum xoe chạy ra:

– Dạ thưa xếp!

Người giám thị không trả lời, ông ta kéo trệ cái kính trắng gọng đôi môi xuống sống mũi, nhìn bọn lỏi, rồi rút trong túi ra một mảnh giấy. Ông la tăng hăng:

– Anh cho tôi bắt mấy thằng nhãi trong phòng này.

Quái già xoắn hai tay vào nhau, dáng điệu lão khúm núm:

– Dạ xếp cứ tự nhiên!

Người giám thị kéo trệ thêm cái mắt kiếng xuống sống mũi:

– Lỗi tì tội bây nghe đây, đứa nào có tên thi đứng ra một bên.

Bọn nhãi nín thở, dáo dác đưa mắt nhìn nhau. Người giám thị bắt đầu đọc:

– Loan, Loan mắt nhung. Minh tự Minh toét, Huân tự Huân con, Cà đao.

Bốn thằng lỗi lục tục bước ra. Loan khều tay Huân con, nói nhỏ:

– Bỏ mẹ rồi!

Một gã an ninh trông thấy, gã nhẩy đến chụp cổ Loan lên gối đến hự một cái vào ngực Loan:

– Đ.m, mày nói lên gì?

Sau cái lên gối, Loan thấy tức ở ngực nó muốn ho nhưng tiếng ho như không thể thoát ra khỏi cổ họng.

Người giám thị mặt lạnh như tiền, nhắc cái kính lên nhìn Loan:

– Mày tên gì?

– Dạ Loan!

Ông cười khà khà:

– Được lắm, Loan mắt nhung, đừng lo mày không được nói, mày sẽ còn phải trả lời nhiều câu hỏi kia mà.

Dáng điệu của ông rất kẻ cả, đưa tay ra bắt tay quái già. Quái già cúi rạp người xuống hai đờ lấy tay vị giám thị lắc lắc lắc để:

– Trăm sự chúng con nhờ xếp, kể thấy chúng nhỏ con cũng thương... Nhưng để chúng ở đây thì nguy hiểm cho những em nhỏ khác.

Người giám thị không trả lời, ông ta quay trở ra. Hai gã an ninh dồn bọn lỏi đi trước không quên dẫn mặt;

– Thằng nào nói chuyện tao đánh chết mẹ.

Từ các phòng giam dọc theo dãy hành lang dài, những khuôn mặt lỗ nhổ nhìn ra. Người giám thị hăm dọa:

– Chúng bay nhìn gì, muốn đi theo những thằng nhãi này hả?

Bọn tù tò mò vội thụt vô, nín khe. Qua hết dãy hành lang, bọn lỏi bị điệu xuống một chiếc cầu thang xoắn tròn ốc, xuống mãi tầng cuối cùng còn đi vòng

một hồi mới tới phòng an ninh.

Ở cửa phòng an ninh một gã tù mặc quần áo trắng ngồi gác. Tay hắn cầm một cái dùi cui to bằng cánh tay người lớn.

Hai người an ninh ra lệnh cho bọn nhãi đứng lại. Người giám thị vào trước gã tù gác cửa:

– Cho chúng nó vô.

Gã tù cầm dùi cui đứng dậy, hắn trợn mắt nhìn bọn nhãi, đôi mắt trắng dã trông đến khiếp:

– Lần lượt vô từng thằng!

Loan đi đầu, gã thẳng cánh giò chiếc dùi cui phang đến hự một cái vào lưng Loan. Thịt Loan rớt như bông. Lần lượt bốn tên bị tổng vào phòng giam mỗi đứa lãnh một dùi cui giáo đầu.

Ông giám thị giắt cả bốn thằng tới trước bàn vị trung úy, trung úy đang nhồi thuốc vào ống điếu. Dáng điệu ông ta thận trọng, tỉ mỉ, ngón tay vét những sợi thuốc lờm xờm cho gọn vào nõ điếu, đoạn ngậm lên môi, chệch sang một bên. Ông ta chưa môi lửa, ngược lên nhìn bọn nhãi hỏi:

– Đủ cả đám đấy chứ?

Người giám thị trả lời thay:

– Dạ đủ!

– Thằng cầm đầu là thằng nào?

Người giám thị chỉ Loan. Vị trung úy nheo mắt nhìn Loan rồi cúi xuống môi thuốc. Que diêm cháy bập bùng rồi tắt ngúm, trong lòng điếu đỏ lên. Ông ta hít một hơi thuốc rồi hỏi:

– Mà muốn nổi loạn trong khám phải không?

Loan cố giữ bình tĩnh thưa:

– Dạ, bọn chúng tôi khổ sở quá nên...

– Nên nổi loạn chớ gì?..

Vị trung úy ngắt ngang lời nói của Loan bằng một câu hỏi. Vẻ mặt ông ta đanh lại. Ông ta cười nhạt:

– Mà ở tù lần này là lần thứ mấy rồi!

– Dạ lần thứ nhất!

Vậy mà chưa hiểu tù là gì, mà cần tìm hiểu thêm. Thôi được tao cứ để mà ở đó, tao hỏi tiếp những thằng khác.

Vị trung úy lần lượt hỏi ba tên kia, cuối cùng ông kết luận:

– Thằng Loan mắt nhung là thằng cầm đầu và những thằng khác chỉ là những thằng a tòng.

Trung úy cười, chiếc ống điều vẫn phì phèo ở trên môi:

– Nhưng cùng chung một tội tui bay ạ, đừng có tưởng bở.

Ông cầm chiếc búa gõ lên mặt bàn ba cái. Một gã an ninh cao lớn chạy tới, trung úy từ tốn ra lệnh:

– Anh Bé, mang thằng Loan mắt nhung đi điều tra coi xem có phải bọn tù V.C xúi bẩy nó xách động bọn tù nhãi con nổi loạn không?

Loan choáng người không ngờ vị trung úy lại buộc Loan vào tội gớm ghiếc thế. Loan vội vàng đính chính:

– Dạ thưa... trung úy.

Vị trung úy xoa tay:

– Mang nó đi, Bé. Mày đừng để tao phải ra tay...

Bé dạ một tiếng thật lớn. Hắn giơ tay chụp lấy cổ Loan kéo đi xềnh xệch. Vừa đi hắn vừa hăm he:

– Mày là V.C nằm vùng hả, mày chết mẹ với tao.

Bàn tay bộ pháp của Bé nắm Loan lôi đi như một chiếc còng cua cặp vào cổ con nhái bén. Loan muốn kêu mà không thể kêu lên được vì bàn tay của Bé bóp vào sau gáy quá đau. Khi Bé đẩy Loan vào một căn phòng nhỏ, Loan nghe thấy từ ngoài tiếng kêu thét, lay van từng bùng của đám bạn bè còn lại. Loan đoán chừng chúng bị trung úy đánh. Tiếng vị trung úy hét lên:

– A, chúng bay già mồm phải không, đứa nào xúi bây theo thằng Loan mắt nhung?

– Dạ! Dạ! không có ai theo hết ạ!

– Không ai theo sao trưởng phòng làm đơn thưa tụi bây.

Và cứ thế, luận điệu hỏi cung được lập đi, nhắc lại nhiều lần. Bọn lỏi la khóc mỗi lúc một lớn, một rền rĩ hơn.

Bé đẩy Loan ngã dúi vào tường. Nó chưa kịp ngồi dậy đã lãnh đủ một cái đá như trời giáng vào lưng. Người Loan nẩy lên, ngã sấp mặt xuống sàn. Bé phun một bãi nước bọt vào tường, kèm theo câu vàng tục:

– B.c. đồ gà chết, mới có một cái đá mà đã sụm bà chè.

Hắn nhìn Loan khinh khỉnh:

– Đ.m. mày ngu quá, phải la lên chứ. La thật lớn mày, không la tao đá mày chết mất.

Loan gượng ngồi dậy, nó hoang mang không hiểu Bé muốn cứu giúp nó hay muốn đùa cợt. Hình như Bé hiểu tâm lý Loan, mặt hắn dịu lại:

– Tao nói thiệt đó, tao tin cái mặt mày không thể là V.C được. Mày chống trưởng phòng phải không?

Loan cảm động gật đầu:

– Tại thằng trưởng phòng độc ác quá...

Bé nhìn ra cửa rồi xúi Loan:

– Mày la đi, la thật lớn chừng năm phút rồi kể đầu đuôi cho tao nghe.

– Dạ la làm sao?

– Đ.m, ngu quá, thôi được, tao giúp mày một tay. Nói xong hắn xách cổ Loan lên, táng cho một cái đến bóp vào má:

– Đ.m, thằng V.C nào xúi bay!

Loan há miệng la lớn:

– Ối trời ơi!.. Em lạy xếp, con oan!

Bé nói nhỏ:

– Khóc lên!

Bé tiếp tục chửi bới:

– Đ.m lớn cái họng hả! Mày chết mẹ mày con ạ! Thằng nào xúi khai đi.

– Ối, con lạy xếp, không có ai xúi bày con hết hu... hu...

– Tiên sư cha mày, mày lì phải không?

– Hu... hu... dạ con khai thiệt.

Bé nhẩy múa lung tung la hét um sùm làm như đánh đấm Loan mắt nhung dữ dội lắm, Loan thì giả vờ lăn lộn dưới sàn lạy van, kêu khóc, reo người rầm rầm...

Một lát Bé đứng thở, nhe hàm răng ra cười nói nhỏ:

– Đ.m mày đóng kịch khá lắm!

Loan cũng cười:

– Cám ơn xếp, sao xếp không đánh em thật?

Bỗng có tiếng vị trung úy hỏi vọng vào:

– Bé mày đánh nó chết chưa?

Bé la to:

– Dạ em đang bóp cổ nó! Bóp cho nó chết luôn...

Vị trung úy vội can:

– Từ từ chứ mày.

Bé lại nháy Loan:

– Mày la khóc đi!

Loan lại tiếp tục la khóc, rên rỉ. Bé la hét om sòm.

– Đồ chó, mới nút mắt ra mà đã học đòi. Không có Trung úy xin tao bóp mày chết ngắc luôn.

Bé nói nhỏ với Loan:

– Mày nghe người ta đồn tao ác lắm phải không?

– Dạ!

Bé có vẽ hỉ hả:

– Mày về cũng nhớ khai tao ác nghe, không có ớn nghĩa mẹ gì hết. Mày con nít tao không nỡ đánh, vả lại tao khoái thằng nào nổi loạn. Mày chống đối trưởng phòng ra sao kể tao nghe coi.

Loan mở to mắt nhìn Bé:

– Rồi đại ca không lấy được lời khai của em thì sao?

Bé bĩu môi:

– Mày ngu thấy mẹ, ổng hù mày đó, rồi tao khai với ổng mày xỉu rồi thì thôi chứ gì.

Loan cảm động, kể lẽ tội ác của quái già. Gương mặt Bé rần rần, hai môi mím chặt. Hắn nói bằng giọng cảm động:

– Trước đây năm năm, khi tao còn là tù nhi đồng, tao cũng gặp cha đó. Đ.m khốn nạn thật. Hồi đó tao hèn yếu chứ đâu có can cường như mày bây giờ.

Bên ngoài phòng vị Trung úy lại lên tiếng hỏi:

– Sao mày Bé, nó chịu khai chưa?

– Dạ nó xỉu rồi!

Bé đẩy Loan ngã xuống:

– Mày giả vờ xỉu nghe, tao ra trình với ông.

Bé đi ra ngoài, nằm trong này Loan nghe thấy tiếng Bé nói với Trung úy:

– Thằng bé yếu quá, em mới táng nó mấy cái, lên gối hai phát, và bóp cổ nó đã xỉu liền.

Tiếng vị Trung úy cười:

– Thôi được rồi, mình hù nó thôi chứ bộ giết chết nó sao?

– Dạ nó là V.C!

– Việt cộng hồi nào, tao đã bảo rằng mình hù chúng nó mà đem giam lại mấy bữa rồi thả cho chúng nó tồn thôi...

Bé dạ dạ mấy tiếng đoạn hỏi tiếp:

– Lát uýnh tội nó nữa không Trung úy?

Trung úy gắt:

– Đ.m thằng này thiệt kỳ, lúc nào cũng chỉ đòi đâm đòi đá người thôi hà...

Một lát sau Bé đi vào, nó nhìn Loan cười:

– Xong rồi! Bây giờ đến lượt mày

đóng kịch khi tao điệu mày ra ổng. Nói trước, tao chỉ có thể giúp mày được có thể. Nhớ một điều là đừng khai với ai tao hiền hết nghe! Mày thể đi!

Loan giờ lay lên:

– Em xin thể!

Bé gật đầu có vẻ bằng lòng, nó xốc cổ Loan dậy la thật lớn:

– Đi mày, lộn xộn đã thấy mẹ bây giờ.

Loan bị điệu ra trước bàn Trung úy, ở đó bọn nhóc, Huân con đã đủ mặt, Loan lấy bộ điệu đau đớn, nhăn nhó đứng ôm ngực, nó ho khan luôn miệng. Vị Trung úy gật gù hỏi:

– Mày còn dám chống đối trưởng phòng nữa thôi?

Loan ôm ngực:

– Dạ thôi!

– Được, để phạt tội bây, tao sẽ nhốt tội bây vào «cát sô», cho ăn cơm lặt một tuần và còng kiếu xe cuốc.

Mặc cho bọn Loan van lạy, vị Trung úy danh thép ra lệnh:

– Bé, mày làm theo lệnh tao.

Khi điệu bọn lỏi đi, Bé nói:

– Đến đây là hết nhiệm vụ tao, tao không giúp gì được mày hết.

Bé giao trả bọn nhóc tì cho một tên tù an ninh khác đứng ở trước cửa một phòng giam tối om. Cánh cửa phòng vừa mở ra, Loan đã ngửi thấy mùi khai thối nồng nặc bốc lên như ở một cầu tiêu công cộng. Gã tù an ninh mở công tắc

điện, ánh sáng của ngọn đèn điện vàng khè tỏa ra, soi màu sáng nhờ nhờ trong phòng. Bọn nhóc cũng vừa nhận ra thằng Dương húc bị còng ngồi xồm ở một góc phòng. Giữa phòng là một thùng phân thúii hoăng. Gã an ninh cười hể hể khi thấy bọn nhóc nhẩn mặt:

– Tập cho quen đi các con ạ! Năm thằng tụi bay ỉa mới thối kia. A lê vô!

Tùng thằng một vô phòng giam. Gã an ninh bắt chúng ngồi xồm xuống, hai tay luôn xuống hai bên rồi còng lại bằng còng nhôm. Người chúng cong vòng như con tôm. Gã an ninh nói:

– Đó là còng kiểu xe cuốc hiếu chưa?

Hắn ra khỏi phòng, điện tắt, mùi hôi thối xông lên nồng nặc, căn phòng nóng như lò lửa. Loan cố nín thở, hỏi trong bóng tối:

– Dương húc đầu?

Một tiếng trả lời yếu đuối:

– Tao đây? Đ.m tại sao tụi bây lại bị tống xuống đây?

Một tiếng nói khác vang lên:

– Ủa, không phải mày khai sao?...

Tiếng Dương húc trả lời:

– Chết thì thôi chứ tao không thèm đầu... Chưa bao giờ tao phản bội anh em.

Tiếng chép miệng:

– Tao cứ nghĩ mày bị đánh đau quá rồi khai chứ.

Dương húc không trả lời, hình như nó mệt mỏi quá rồi. Loan hừ một tiếng, giọng đầy bức dọc:

– Có kẻ phản bội?

– Ai?

– Tao sẽ tìm ra khi vô phòng, đồ hèn hạ!

Dương húc khuyên nhủ:

– Cố giữ lấy sức khỏe, nói thiệt ít, hơi thối xông vào miệng bệnh đó. Tao yếu lắm rồi.

Loan bắt đầu thấy tê rần hai cánh tay và hai bắp chân. Nó càng nhúc nhích chân tay càng tê. Loan cố gắng không kêu la. Những đứa khác bắt đầu vắng tục:

– Mẹ, còng thế này thì sống thế chó nào được hả trời!

Tiếng Dương húc lạnh lùng:

– Tao đã chịu đựng ba ngày rồi đó, chắc khi tao được tháo còng ra thì chân tay liệt hết.

Máu bị ứ, lưu thông không đều, và Loan thấy khó thở. Rồi chân tay một hồi tê rần không còn cảm giác. Dương húc khuyên:

– Cố gắng nghĩ đến những chuyện khác để quên đừng chú ý đến cực hình mình đang phải chịu, một lát sau sẽ quen.

Loan bắt đầu quen với bóng tối. Nó lơ mơ nhìn thấy hình dáng bạn bè. Dương húc nằm nghiêng, những đứa khác ngả dần. Bây giờ Loan lại bắt đầu đau ở ngang thắt lưng và sống lưng, rồi khắp cả người mỗi nhử. Sàn phòng giam lạnh ngắt và ướt nhem nhếp nước tiểu, mùi hôi thối bí hơi mỗi lúc một thêm nồng nặc. Đầu Loan nhức như bị búa bổ, mạch máu hai

bên thái dương giật liên hồi.

Buổi chiều, khung cửa nhỏ ở phòng giam xoạch mờ. Một khuôn mặt ngó vào:

– Tới giờ ăn, chịu khó ăn cơm lạt nghe.

Nói xong, lần lượt hẳn ta ném từng nắm cơm qua khung cửa rơi xuống sàn bể tan... Loan chép miệng:

– Như vậy thì ăn uống gì được.

Dương húc nói:

– Quì vục mặt xuống sàn mà táp.

– Nhưng... dính phân và nước tiểu rồi,

– Cút cũng phải ăn, ăn để sống, để trả thù quái già.

Loan mím môi lại, lắc đầu:

– Tao không đói.

Tiếng Dương húc đánh hản lại:

– Không đói cũng phải ăn. Chúng bay hãy coi tao nè.

Nói xong, Dương húc gục mặt xuống đồng cơm, nó táp một miếng nhai ngồm ngoàm rồi nuốt chửng.

Suốt từ sáng đến giờ bọn Loan chưa ăn uống gì, bọn nhãi con đói như cào như cấu. Nhưng khi thấy những nắm cơm lạt ném bừa bãi vào phòng giam, có nắm cơm rơi cả vào thùng phân bắn tung tóe, Loan thấy ớn...

Dương húc đớp tỉnh, ăn xong nó lăn người ngồi dậy, tìm một góc tường dựa lưng:

– Ăn uống như vậy không ngon lành

gì hết, ngoài những nắm cơm này ra không còn thứ gì khác khả dĩ đớp được... Không lẽ chịu chết đói sao há bây.

Loan mắt nhung nhìn nhanh bạn, rồi nó gục mặt xuống đồng cơm. Những đứa khác, sau một phút ngần ngại, làm theo Loan. Loan khuyên bạn:

– Cẩn thận, lựa cơm ra mà ăn, đừng táp nhâm...

Bọn nhãi con cười vang... có đứa sặc cơm ho lên xù xụ. Gã an ninh đứng ngoài cửa hét lên:

– Bộ khoái lắm sao mà cười?

Dương húc lăm bắm chửi thề:

– Đ.m, không cười bộ khóc sao, còn lâu.

CHƯƠNG 11

CÁNH CỦA PHÒNG GIAM MỞ RỘNG, ánh sáng ủa vào làm bọn nhãi con chóa mắt. Gã an ninh và vị Trung úy cùng anh Bé đứng chống nạnh ở cửa phòng giam nhìn vào. Sau năm ngày bị giam, người ngợm bọn lỏi bản thủ như móc từ hầm phân lên. Vị Trung úy bịt mũi:

– Sao thối vậy cà!

Gã an ninh nhanh nhẩu:

– Dạ tại tội nó ỉa tùm lum.

– Sao mà không dọn!

Gã an ninh cãi:

– Dạ có thùng đẩy chớ. Chúng nó không chịu ỉa vào thùng.

Thùng phân đẩy tràn cả ra ngoài pha lẫn với nước tiểu hôi hám. Vị trung úy lắc đầu:

– Tao có bảo mà hành hạ chúng nó tàn nhẫn như thế này đâu, vào tháo còng thả chúng nó ngay.

Gã an ninh nhìn vào phòng giam cũng thấy hết hồn. Nhưng lệnh của Trung úy nên không dám cãi. Gã nhón chân đi vào, thò chìa khóa vào từng cái còng mở ra. Hắn nạt nộ:

– Đi ra ngay, tới cảm ơn Trung úy đi.

Khi được phép đứng dậy, bọn nhãi con đứng không muốn vững. Chân tay gần như bị tê liệt. Mùi hôi thối từ quần áo, người ngợm chúng xông ra nồng nặc. Vị Trung úy lùi xa:

– Thôi, khỏi cảm ơn. Màylôi cổ chúng đi tẩy uế giùm tao coi.

Gã an ninh bùng miệng cười. Vị Trung úy quắc mắt nhìn hấn:

– Màylợn mặt tao phải không, coi chừng tao nhốt mày vào đó cho mày chết mẹ luôn.

Gã an ninh vội vàng quay lại bọn lỏi:

– Đi tụi bây!

Chân tay bọn Loan mỗi rời rả. Chúng phải vịn vào nhau bước xiêu bước vẹo như người lên đồng. Gã an ninh luôn

mồm hổi thúc đi nhanh. Ra khỏi cửa, bọn lỏi nháy nhau, cả bọn rảo bước rồi thành linh xô nhau ngã dúi vào người gã an ninh. Gã tránh không kịp nên bị bọn lỏi xô trúng vào người:

– Ê tụi bây làm gì vậy?

Gã vung chân đá, tay đâm tứ tung. Bọn lỏi nhảy đến ôm cứng lấy người gã lạy van rồi rút:

– Ối, em lạy anh, anh đừng đánh em chết mất.

Gã an ninh biết bọn nhóc chơi xỏ, càng đánh dữ. Cuối cùng hấn vùng chạy miệng chửi bài bài:

– Đ.m, tụi bây xỏ ông!

Nhưng người gã đã thối mùi... Bọn nhãi con cười như nắc nẻ.

Mùi hôi thối từ người bọn nhóc thì xông lên nồng nặc. Các tù nhân khác thấy đều bịt mũi tránh xa. Sau khi tắm rửa xong, bọn Loan được đưa lên phòng giam.

Quái già đang ngồi phơi nắng ở hàng hiên, lão cây vẩy ghê ở háng dón vào một dùm ở dưới sàn. Bọn Loan đứng trình diện trước mặt lão:

– Dạ, thưa bố già tội con mới về.

Quái già chậm rãi ngược lên, lão lấy mảnh giẻ dính đầy máu mủ chậm vào những mụn ghê vừa bóc vẩy:

– Vậy hả, ở dưới đó sung sướng không?

Mặt Dương húc hằm hằm, Loan sợ Dương húc nổi nóng nên bấm tay bạn, trả lời thay:

– Dạ, không sung sướng gì lắm, nhưng nhờ ơn Trời Phật cho chúng con được sống trở về để nhìn thấy bố già còn mạnh khỏe.

Quái già cười ha hả, lão vét những vay ghê để lên lòng bàn tay thối phù cho bay tứ tán. Giọng lão trở nên riều cọt:

– Các con ơi, sống ở đời sống chó đẻ này khó lắm, các con phải biết uốn lưng khum gối thì yên thân. Nếu không...

Mặt lão nghiêm lại:

– Nếu không đời con tàn theo khúc nhạc chơi vơi!

Loan không nổi nóng, nó thừa ranh mãnh để đối đáp với quái già:

– Cám ơn bố già đã ban cho những lời vàng ngọc, chắc hẳn bố già đã áp dụng

những lời đó để sống mấy chục năm nay ở trong tù.

Quái già lại cười ha hả:

– Chính thế, ở tù là cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh thắng kẻ yếu. Tao đã sống mấy chục năm nay ở đây, tao biết nhiều, vậy nếu chúng mày có ý chống đối hãy ráng quên đi, để chờ ngày ra khỏi tù làm lại cuộc đời.

Dương húc hậm hực:

– Vậy chống đối thì sao?

Quái già tiếp tục bóc những vẩy ghẻ ở bẹn, lão giơ một vẩy ghẻ to bằng móng tay lên ngắm nghía:

– Sẽ nằm cát sô và ăn cơm lạt như chúng mày.

Loan đối đáp cứng cỏi:

– Chúng tôi không ăn đời ở kiếp trong này nên không cần hèn.

Quái già lại cười ngất:

– Mày đối đáp khá lắm. Chí mày lớn nhưng không làm gì được đâu, mày để mà thi thố với đời.

– Chính đây là cuộc đời!

Quái già bực mình:

– Tao không lý luận với nhãi con, cắt cho khuất mắt.

Bọn Loan lẳng lặng bỏ đi. Những đứa lỏi giam chung thấy bọn Loan về không dám hỏi han, chúng luôn luôn đưa mắt lên nhìn quái già. Hình như trong những ngày bọn đầu nảo bị giam, bọn nhỏ đã bị quái già đe dọa ngầm. Thằng Xuân cũng len lét như rắn mồng năm. Mỗi lần thấy

mặt bọn Loan nó lại kiểm có lần đi nơi khác.

Thằng Dương húc chép miệng:

– Hồng hết rồi!

Loan vẫn tin tưởng:

– Không hồng đâu, rồi mà xem, tao sẽ lật ngược lại thế cờ...

Dương húc họp tất cả bọn bị giam “cát sô” lại đề nghị bầu Loan lên làm “xếp sòng». Loan mắt nhung long trọng hứa:

– Tao sẽ tìm đủ mọi cách để đẩy quái già ra khỏi phòng này. Nhưng với điều kiện là tụi bay phải tuyệt đối nghe lời tao... giữ bình tĩnh.

Minh toét vẫn chưa tin tưởng:

– Nhưng bọn nhóc kia hết ở... phía mình rồi.

Loan cương quyết:

– Bọn chúng sẽ ở phía mình nếu mình biết hành động. Điều cần thiết là tụi bây biết nghe lời tao và hành động theo tao. Đừng bao giờ vì những quyền lợi nhỏ nhen mà phản bội nhau.

Tất cả đều đồng ý. Loan nói thêm:

– Bây giờ ngoài mặt mình làm ra vẻ hòa hoãn với quái già để hấn quên sự chống đối của tụi mình đi đã.

Loan nhìn Dương húc:

– Nhất là mày, đừng hăm hăm với nó, đừng chống đối nó ra mặt.

Dương húc không trả lời, chỉ mỉm cười.

Lúc đó quái già cũng vừa đến, lão ta nhìn bọn Loan gật gù:

– Tụi bây chưa ngán cát sô à!

Loan cười thật tươi:

– Dạ đâu có, tụi con nói là ở cát sô cực quá!

Quái già khinh khỉnh:

– Tối nay tụi bây đổi chỗ ngủ, mỗi thằng nằm một nơi... Và tao cấm tụi bây ngồi tùm năm tùm ba nói chuyện. Thôi giải tán đi.

Quái già đi khỏi, Loan le lưỡi:

– Kỷ luật sắt! Nhưng mày sẽ chết quái già ơi!

Trong những ngày kế tiếp, bọn nhóc tì theo kế hoạch của Loan trở lại hòa hoãn với quái già. Chúng chịu đựng tất cả sự chèn ép của quái già không hề than thở. Quái già thì nghĩ bọn lỏi lép vế, đã

ngán lão ra mặt. Quái già không còn cần giữ gìn nữa. Lão coi thường bọn nhóc tí ra mặt, lão bắt đầu lộng, rồi vẫn chứng nào tật nấy. Lão thu nạp thêm một vài thằng bộ hạ thân tín, và bọn đó được biệt đãi. Trong số đó có thằng Xuân. Xuân một mặt tìm cách thân thiện trở lại với bọn Loan. Thỉnh thoảng nó nói xấu quái già, một vài thằng nhẹ dạ hứa theo một cách hăng hái. Loan vội vàng ngăn chặn. Đồng bọn cãi:

- Thằng Xuân ở phía bọn mình mà!
- Chắc không?
- Thì hồi trước mày đã thu nạp đó!

Loan cúi kinh gắt:

- Mà tao khai trừ nó đó, tao cấm không cho thằng nào nói chuyện với nó. Nó là một thằng chó đẻ...

Buổi tối hôm đó, Quái già họp để định lại công tác phòng. Nhân tiện hăn đe dọa.

– Tao không ngán thằng nào hết, muốn chống đối tao thì dễ ợt à! Nhưng có điều tao nói trước, tao sẽ chơi lại hết mình.

Bọn Loan đưa mắt nhìn nhau. Gương mặt Loan bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Khi đi ngủ Loan nói với các bạn:

– Có kẻ phản bội, mình chưa thể làm gì được, chờ đã. Tao có kế hoạch rồi.

Tất cả bọn nhãi đều tin tưởng vào Loan.

CHƯƠNG 12

DÊM THỨ BẢY TRỜI MƯA LỚN, tất cả các phòng giam trong tám khu đều phải im lặng để nghe trực tiếp truyền thanh tuồng cải lương, máy phóng thanh ở phía bốn nước. Tiếng hát mùi nhiều của cô đào cải lương bị tiếng gió mưa át giọng làm nhiều kẻ bức mình. Nhưng không ai dám nói lớn tiếng, họ chỉ chặc lưỡi tỏ vẻ khó chịu.

Quái già nằm lơ mơ ngủ, hai thằng lỏi tì thay phiên nhau đấm bóp lão. Lão

thường thức tiếng hát giọng ca, thỉnh thoảng lại mỉm cười có vẻ thú vị lắm. Thời gian lặng lẽ trôi qua, kèn giới nghiêm rung lên. Quái già vỗ tay ra lệnh:

– Giới nghiêm rồi nghe, tụi bây về chỗ ngủ hết, thằng nào lộn xộn tao động thấy mẹ.

Tuồng cải lương tiếp tục đến 11 giờ đêm mới dứt hẳn. Quái già vươn vai ngồi dậy ngáp, lão nhìn quanh phòng, ánh mắt dừng lại ở phía Loan nằm. Loan ngủ chung với Huân con, Quái già ngần ngại một lát rồi lên tiếng gọi:

– Huân con!

Huân con giả vờ ngủ không trả lời, nó ghé vào tai Loan nói nhỏ:

– Bỏ mẹ tao rồi!

Loan nắm lấy tay bạn:

– Mày bình tĩnh, hấn đi vào đúng kế hoạch của mình rồi đó, khi đã nắm chắc bằng chứng rồi mày nhớ hành động nhé, tụi tao sẽ tiếp tay ngay.

– Huân con đâu.

Quái già gọi thêm tiếng nữa. Huân con cố thu hết can đảm dạ lên một tiếng, cả phòng giam đều thức giấc, chúng nó lén đưa mắt nhìn quái già. Quái già nạt:

– Ngủ đi chứ, tụi bây nhìn gì?

Quái già dịu giọng lại:

– Huân con, mày tới đây ngủ với tao, hôm nay tao mệt, mày chịu khó đấm lưng cho tao nghe.

Huân con lẳng lẳng đứng dậy, đi tới phía quái già. Quái già cười tít mắt:

– Nói vậy chớ tao thấy mày ngủ đẳng lạnh quá nên muốn kêu mày lại ngủ với tao cho ấm.

Huân con dạ nhỏ. Bọn lỏi vì sợ quái già, nên lại len lét nằm xuống ngủ. Khắp phòng im lạng như tờ. Chỉ còn tiếng quái già vang lên:

– Giở rộng chiếu ra, mày đắp chiếu qua người tao rồi bố con ta ngủ với nhau một giấc cho đến sáng.

Tiếng chiếu giở sột soạc. Loan nằm im thin thít nghe ngóng, đồng thời những thằng khác trong bọn cũng cùng chung một tâm sự như Loan. Chúng lo lắng thay cho Huân con và sẵn sàng hành động khi được lệnh của “xếp sòng”.

Thời gian chậm chạp trôi, vẫn không có động tĩnh gì. Mưa mỗi lúc một to,

tiếng mưa rơi ào ạt lòng tiếng cồng tháo nước chảy ào ào dưới sân. Tất cả những kẻ thức để canh chừng mắt đã díp cả lại. Để chống cơn buồn ngủ, chúng phải nhổ nước bọt ra tay thoa lên mặt. Chúng nín thở, nằm ép mình dưới chiếu không cựa quậy. Càng nằm yên, cơn buồn ngủ mỗi lúc càng hành hạ chúng. Nhiều thằng buông thả không chắc quai già đã dám «làm thịt» Huân con. Thằng Loan chỉ tính xa cho ra về ta đây.

Loan cũng buồn ngủ, nó cố chống lại giấc ngủ đang lôi kéo, thật là một cực hình. Hai mí mắt cứ xụp xuống, và Loan biết nếu nó chỉ nhắm mắt lại năm giây thôi nó sẽ ngủ mê mết. Loan nghĩ đến Huân con. Đêm hình như đã khuya lắm. Mưa muốn không ngớt, bây giờ không còn ào ạt nữa nhưng nó dai dẳng...

Bỗng tiếng chiếu sột xoạc, rồi tiếng ứ hự của Huân con:

– Kỳ quá à!

Một tiếng xuyt khẽ nổi lên:

– Yên nào không mày chết bỏ mẹ bây giờ.

Tự nhiên Loan và bạn bè choàng tỉnh ngủ. Nhưng chúng nó vẫn nằm im thín thít nghe ngóng. Tiếng quái già thăm thì một cách dĩ hòa:

– Đừng có cứng đầu, mày đâu có bị thiệt thòi mà sợ.

Tiếng Huân con đối đáp:

– Nhưng tôi thấy kỳ quá.

Quái già cười nhẹ:

– Kỳ gì mà kỳ...

– Tui la lên cho coi!

– Mà y tưởng tao ngán hả, ông đ... sợ thằng nào ở đây hết, ông nhốt ráo trọi vào «cát sô» mới biết thân.

Huân con im lặng một lát bỗng nhiên nó vùng la:

– Bớ người ta!

Chiếc chiếu tung ra, nhất loạt bọn Loan đứng bật dậy nhào tới. Loan hô thật lớn.

– Anh em ơi “a-la-sô”!

Bọn nhãi đã được Loan mất nhưng chia công tác sẵn nhào về phía quái già như một bầy ác thú. Miệng thằng Dương húc to nhất bọn:

– Bắt được tại trận nhá! Nhào vô anh em. Đánh chết mẹ quái già cho tao.

Quái già chưa kịp ngồi dậy đã lãnh những cú đấm cú đá từng búng. Những thằng khác mới đầu còn nhút nhát sau được đà cũng làm tới. Lũ trẻ tranh nhau đấm đá quái già túi bụi như mưa bắc, chúng gay xéo lên quái già như giày xéo lên một cái bao tải. Miệng quái già lắp bắp:

– A, chúng bay nổi loạn hả?

– Ủ chúng ông nổi loạn đấy, chúng ông đánh mày cho chết thằng quái già khốn nạn.

Mới đầu quái già còn la hét nạt nộ, sau rồi lão chỉ còn biết nằm co người lại như con tôm để đỡ đòn. Bọn lũ la hét om sòm đến nỗi tù nhân tám khu cũng phải thức giấc. Cửa phòng giam nhi đồng bị bọn giám thị đập thành thành vang động khắp khám đường. Loan mắt

nhưng đứng chống nạnh như một ông tướng, hấn gào lên giữa những tiếng hò hét:

– Tụi bây đánh chết nó đi, tao lãnh đủ cho.

Quái già lăn long lóc dưới sàn, lão rên la hăm dọa chán rồi van lạy rồi rít. Dương húc khoái tĩ cười lên hăng hắc. Nó cứ nhằm ngực quái già mà đập:

– Cho mày chết!

Ngoài hàng lang tiếng giày dép thi nhau chạy dồn dập. Tiếng còi lạnh lạnh xé không khí. Mưa vẫn rơi ào ạt. Có tiếng la ngoài đầu hành lang:

– Tù nổi loạn.

Tiếng qui lát súng kéo xoành xạch. Rồi họ chạy tới trước phòng giam nhi

đồng chĩa súng vào trong, mặt đờng đờng sát khí. Loan bình tĩnh ra lệnh:

– Ngừng tay!

Nó nhảy tới chặn một chân lên ngực quái già đang nằm ngửa tênh hênh dưới đất. Bọn nhãi con im phăng phắc, người giám thị đứng bấu vào song sắt hăm hăm!

– Tụi bây muốn nổi loạn phải không?

Loan đồng dặc trình bày:

– Không, thưa xếp chúng tôi không nổi loạn, chúng tôi chỉ muốn triệt hạ lão trưởng phòng khốn nạn này.

Loan chỉ tay xuống mặt quái già đang rên rĩ dưới gót chân nó. Quái già la:

– Xếp ơi cứu em, chúng nó nổi loạn giết em!

Loan bỗng nhiên trở nên hung dữ, nó nhấn gót chân xuống mạnh hơn:

– Câm ngay! (Loan tiếp tục trình bày với giám thị) Xin xếp cứ mở cửa vào đây coi, thằng này khốn nạn lắm. Dạ thưa xếp nguyên nhân bệnh ỉa chảy của tù nhi đồng là do hành động khốn kiếp của thằng này ráo trội. Và đây (Loan kéo Huân con đang xốc quần ra đứng cạnh mình) Mày hãy trình bày với xếp đi.

Huân con mắc cỡ đứng cúi gằm mặt. Người giám thị thoáng hiểu, ông ta dịu giọng lại:

– Có thật không em?

Huân con lần đầu tiên được người giám thị hỏi bằng giọng dịu dàng, nó cảm động mếu máo gật đầu:

– Dạ thiệt đó, nó... nó...

Người giám thị hừ một cái. Ông ra lệnh cho những người giám thị khác hạ súng xuống. Trong khi đó lão già chối bai bãi:

– Dạ oan quá xếp ơi! Chúng nó muốn nổi loạn, em tính đẹp, chúng vu oan cho em...

Người giám thị cau mặt:

– Câm họng, tao hiểu cả rồi. Chúng mày ngồi yên đó, đứa nào nhúc nhích tao bắn chết.

Nói xong, ông ra cửa tra chìa khóa vào mở. Bọn lỏi tì hồi hộp, nhiều thằng run lên như cây sậy.

Cánh cửa sắt nặng nề mở rộng, người giám thị bước vào trong khi những khẩu súng lại được bắc lên chĩa vào phòng giam.

Người giám thị tới trước Loan, cúi xuống quan sát quái già. Ông ta chống nạnh nhìn khắp lượt rồi dịu dàng nói với Loan;

– Thôi được, nhà lao sẽ phân xử việc này...

Ông ta nhìn khắp lượt một lần nữa:

– Tao muốn hỏi thằng nào cầm đầu vụ này?

Loan khôn khéo trả lời:

– Dạ tất cả!

Ông giám thị gật gù:

– Mày trả lời khôn giằn trời!

Ông giám thị lại nhìn xuống quái già đang van lạy. Ông ta bực mình đá cho quái già một phát:

– Không còn chối cãi gì nữa, tao hiểu hết rồi, tội mày đáng xử bắn!

Quái già khóc lóc:

– Dạ oan con quá xếp ơi!

Ông giám thị muốn chắc ăn nên lên tiếng hỏi bọn tội:

– Đứa nào công nhận quái già có tội giờ tay lên?

Bọn Loan giờ tay đầu tiên rồi lần lượt bọn tội tì làm theo. Quái già khóc lên hùng hức:

– Oan con quá xếp ơi! Xuân, Xuân mày lại phản bội tao nữa sao. Mày nói đi, mày nói chúng nó tính giết tao đi. Hôm trước chính mày khai với tao mà!

Xuân chưng hửng, nó đang giờ tay... Nó ngượng ngập ra mặt khi thấy những đôi mắt nhìn vào nó chằm chập. Nó là kẻ

phản bội, nó không ngờ lại có giây phút này xảy ra, nó luôn luôn là kẻ hùa theo kẻ mạnh để trục lợi, nó tráo trở như một con dao hai lưỡi, và lúc này đứng trước anh em đứng trước vị giám thị lạnh lùng đang chờ đợi nó trả lời, rồi nó nhìn xuống quái già, lúc này quái già không bằng một con chó. Bắt buộc Xuân phải tìm một lối thoát có lợi cho mình. Hắn chỉ mặt quái già chối bay chối biến.

– Lảng nhách à! Tôi nói với anh hồi nào, tôi ghét anh, anh bậy bạ ở đây ai lại không biết.

Quái già uất người, lão tính cãi nữa thì thẳng Xuân chạy tới toan đập vào mặt lão. Loan lạnh lùng nắm vai Xuân lại:

– Bình tĩnh chứ! Đủ rồi, tao biết lòng ngay thẳng của mày rồi, chúng mình sẽ nói chuyện sau.

Thằng Xuân cãi tía lia:

– Nhưng em ước lắm, thằng quái già này đồ thừa cho em để chia rẽ chúng mình đấy.

Loan cười nhạt, nụ cười của kẻ cả. Người giám thị đặt tay lên vai Loan:

– Mày có vẻ xếp sòng bọn này lắm, sáng mai ba đứa trong số đó có mày, sẽ xuống phòng can nhân trình bày với Trung tá quân đốc, hiểu chứ. Bây giờ thì tụi bây ngủ đi.

Nói xong giám thị cúi xuống nắm cổ quái già dậy:

– Tội thằng quái già này lớn lắm đấy, không thể để ở đây được nữa. Nhà lao tin cần mày là người lớn tuổi hóa ra hồng бет. Tội bại!

Quái già lạy van rồi rít, nhưng ông giám thị cứ xách cổ lão ra ngoài phòng giam:

– Không nhiều lời, mai mày trả lời với Trung tá...

Cửa phòng giam khép lại. Bọn lính la lên, chúng nhảy xổ đến bu lấy Loan. Chúng cúi thấp người xuống vòng tay công kênh Loan lên vai đi vòng quanh phòng giam. Dương húc la lớn:

– Hoan hô Loan mất nhưng!

– Hoan hô!

Chưa bao giờ trong đời Loan lại thấy lòng mình nôn nao vui sướng như lúc này. Nó giơ tay chào bạn bè và hét lên như điên, quên cả giới nghiêm:

– Đốt lò lên, nấu nước trà uống mừng lật đổ quái già!

Bọn lỏm reo hò ầm ĩ, chúng chạy a đến góc tường đốt lò, năm phút sau một dãy lò nhóm cháy sáng trưng. Chúng nó ngồi kể chuyện với nhau pha gây cần vừa rồi:

- Tao đá quái già một cái đầu quá xá!
- Đ.m, tao không đá, tao bóp đế nó!

Bọn trẻ cười lên hăng hắc. Huân con khoái chí nhảy «tuýt» loạn xạ ngẫu ở giữa phòng. Dương húc thì trồng cây chuối, Minh toét lộn mèo. Còn thằng Cà Dao nhái điệu bộ quái già ngồi xếp chân bằng tròn, tay đấm lưng miệng lè nhè:

- Có thằng nào đó không, tới đấm lưng cho bố già coi.

Dứt lời nó giả vờ ôm ngực ho lên xù

xụ. Nhiều thằng khác nằm lăn lộn dưới đất rẫy đành đạch, cười đến chảy cả nước mắt nước mũi ra.

Loan không đùa nghịch như các bạn, nó nhìn bạn bè vui mừng nên càng thấy lòng mình rộn rã. Nó nghĩ bụng, cũng cần phải cho bọn lỏi cười xả ga một mách cho sướng.

Khi Huân con nhẩy tuyết qua mặt Loan, Loan túm quần nó kéo lại:

– Ê, anh em, thôi nghe, tội mình phải giữ im lặng cho nhà lao nghe.

Bọn lỏi tằm tấp nghe lời Loan. Tiếng nước bắt đầu réo xôi trong nồi. Dương húc ra lệnh:

– Thằng nào có bánh kẹo bỏ hết ra, tội mình ăn mừng chiến thắng quái già.

Bọn trẻ nhao nhao hưởng ứng. Giữa lúc ăn uống vui vẻ, thằng Dương húc như chợt nhớ ra điều gì, nó đứng phắt dậy, vỗ tay ra hiệu cho toàn thể im lặng. Chờ cho tất cả chú ý đến mình, Dương húc mới lên tiếng:

– Bây giờ chúng ta đã chiến thắng quái già rồi, đã «nhậu nhẹt» no say, chúng ta cần phải tuyên dương công trạng «gắn mẽ đay» cho những người có công. Và nhất là...

Nó nhìn về phía thằng Xuân.

– Với kẻ có công lao chả cần nói vì ai cũng biết rồi. Bây giờ tao chỉ muốn nói đến kẻ phản bội thôi.

Khi nói, đôi mắt Dương húc chăm chăm nhìn về phía thằng Xuân. Tất cả mọi người đều nhìn theo. Dương húc gọi:

– Xuân, tao muốn mày trà lời trước tất cả anh em rằng tại sao mày lại phản bội...

Xuân ú ớ cái:

– Tao... tao... đâu có phản... bội.

Dương húc cười, tiếng cười của nó nghe cay nghiệt làm sao:

– Hừ, không phản bội, tại sao quái già lại khai mày?

Khấp phòng giam nhao nhao:

– Đánh bỏ mẹ nó đi. Đồ chó!

Xuân cuống lên, nó dáo dác nhìn tất cả mọi người. Những đôi mắt căm phẫn hướng về nó. Nó lo sợ đến tột độ rồi bật khóc:

– Oan tôi quá!

Dương lúc oai nghiêm lên tiếng:

– Còn oan cái nổi gì, đối với những kẻ phản bội tội bấy tính sao đây?

Tất cả đều nhao nhao đề nghị, kẻ đòi đánh, kẻ đòi được nhéo một cái, có kẻ đòi béo tai vắn mũi. Chờ cho tất cả đã đề nghị hết. Lúc ấy Dương húc mới lên tiếng:

– Thăng Xuân có thể với tội tao rằng nếu nó phản bội anh em nó phải sẽ ăn cút. Bây giờ bắt nó thực hiện lời hứa, anh em đồng ý không?

– Đồng ý!

Xuân sợ quá khóc lóc tùm lum, nó lay van lung tung. Nó hướng về phía Loan, Loan chỉ cười nhạt. Bọn trẻ vẫn nhao nhao.

Dương húc bỗng trở nên tàn ác:

– Ở đây có thằng nào ỉa chảy không?

Thằng Huân con nháy ra, tụt quần sẵn:

– Tuy tao chưa... bị gì hết cả, nhưng tao đã muốn ỉa chảy rồi. OK cho thằng Xuân “măng giê ca ca” tao ghen.

Nói xong nó tụt quần ngồi xuống rặn. Miệng nó huýt sáo như gọi chó:

– Ê Xuân! chắc... chắc... tới đóp mày, nóng hổi à!

Bọn lỏi cười phá lên, xô đẩy thằng Xuân thảm hại. Xuân nằm lăn ra đất khóc thảm thiết.

Dương húc tàn ác:

– Đ.m, bò tới đóp ngay, lộn xộn tụi tao chết vô mặt đó.

Xuân khóc ré lên vì những cái xô đẩy, đá đập. Nó hướng về phía Loan van lạy:

– Anh Loan ơi, anh cứu em với!

Miệng thằng Huân con be be:

– Đ.m hôm qua thì ỉa chảy xoèn xoẹt, hôm nay lại táo bón. Đ.m chờ nghen, ròn tan nghen mày, ngon tổ mẹ.

Loan đứng dậy, nó xô những đứa đang bu quanh Xuân sang một bên:

– Thôi, mình xử một kẻ phản bội như vậy là quá đáng lắm rồi, Huân con đứng dậy ngay, và tụi mày nghe tao, nên tha nó.

Bọn lỏi nhao nhao phản đối. Thằng Minh toét, Cà Dao gân cổ lên cãi:

– Đ... được, mày quên những ngày nằm dưới “cát sô” rồi sao?

– Tao không bao giờ quên được hết, nhưng thôi tao xin tất cả vì...

– Vì sao?

Loan mắt nhung nhìn Xuân khinh bỉ:

– Vì tao sợ nó ăn kít của thằng Huân con bần kít nó đi.

Bọn lỏm cười ré lên sau lời nói “đây ý nghĩa” của Loan mắt nhung. Loan mắt nhung tiếp:

– Thôi nha, tụi bây đồng ý tha nó nhá. Vì nó là thằng hèn... không đáng để cho những thằng chịu chơi như mình quan tâm.

Bọn nhóc tì được khích lệ dễ bị lôi cuốn theo đà, chúng đồng ý tha thằng Xuân một cách dễ dàng.

Đêm khuya dần và cuộc vui tàn dần.
Người giám thị gác hàng lang có vẻ hiền
lành hơn mọi hôm, ông ta ghé mặt vào
song sắt khuyên nhủ:

– Thôi ngủ đi các con, ngày vui còn
dài...

CHƯƠNG 13

SÁNG HÔM SAU, CẢ PHÒNG GIAM NHI ĐỒNG được lệnh trung tá quân đốc sẽ lên thăm. Không đứa nào bảo đứa nào, chúng tự động quét tước thu dọn phòng giam sạch sẽ hơn mọi ngày. Chúng không ngớt bàn tán về hành động đột ngột của trung tá. Chúng đoán già đoán non đủ mọi chuyện theo cảm nghĩ riêng của từng đứa. Thăng Huân con thì dựng đứng lên:

– Trung tá sẽ đích thân mang quái già lên phòng này để cho bọn mình uýnh đó! Tao chỉ xin trung tá có một điều thôi... Cho tao cù léc quái già!

– Ủa tao cũng cù léc!

Huân con gân cổ lên cãi:

– Đâu có được mậy, mậy phải tìm đòn khác chứ!

– Ủa, thôi tao hổng thèm cù léc, tao... tao...

Minh toét tịt ngực, nó cười ngu ngơ:

– Mày bày cho lao đi, uýnh hoài thì chán thấy mẹ.

Huân con bèn nói liền:

– Lấy tóc xoe vào lỗ mũi nó cho... hắt xì hơi!

Minh toét vỗ tay nháy căng lên:

– Ủa phải đó, trong khi mày thọc léc thì tao lấy tóc xoe vào lỗ mũi nó, nó vừa cười vừa hắt xì hơi... Đ.m nó ngộp hơi chết ngắc.

Hai đứa khoái tử cười như nắc nẻ. Lòng căm hờn quái già mỗi lúc một gia tăng, bọn lỏi tì tha hồ nói xấu quái già, tha hồ chửi bới và tìm cách trả thù bằng... mồm chẳng có ai kiểm soát.

Thằng Cà Dao cầm đầu cầm cổ chạy từ đầu phòng đến cuối phòng hét như điên:

– Đ.m, quái già, quái già b.c!

Nó hét được một chặp, mệt quá ngã quay cu đơ ra sàn nằm thở như heo. Riết rồi một hồi thằng nào cũng khai là mình xuýt bị làm nạn nhân của quái già. Thằng

Xuân ngồi buồn hiu ở góc phòng, không ai thềm ngó ngang đến. Bọn lỏi tẩy chay không thềm chơi với tay sai của quái già.

Một tốp chùng mười đứa rủ nhau leo lên song sắt đồng thanh hét:

– Đ.m quái già! Đ.m quái già!

Giám thị gác hành lang thấy bọn lỏi mỗi lúc một lộng bèn cầm dùi cui ra đuổi, chúng không chịu trèo xuống, chúng leo tuốt lên cao. Ông giám thị với không tới bèn đứng dưới cầm dùi cui nhẩy căng lên đập loạn xạ, miệng chửi bới như con mẹ diên.

Giữa lúc ấy thì trung tá lên thăm phòng. Bọn nhóc tì còn đeo dĩnh cả chùm trên song sắt. Trung tá đứng nhìn chúng lắc đầu cười dễ dãi:

– Thôi, xuống đây các con!

Chúng nó lục tục leo xuống đứng nghiêm chào trung tá. Không thấy quái gì bị còng dắt theo như con chó, bọn lính thì thất vọng ra mặt.

Trung tá đi vòng quanh phòng xem xét xong xuôi rồi ra lệnh cho tụi lính ngồi xuống. Bằng một giọng dịu dàng trung tá quân đốc nói:

– Tôi cảm phục các em, các em đã biết thương yêu nhau trong cảnh khốn cùng này. Tôi hy vọng các em sẽ còn thương yêu hơn nữa. Kẻ thù của các em, tôi đã bắt giữ để chờ ngày phán xử, chúng ta sống ở trong xã hội có pháp luật, bắt buộc chúng ta phải tôn trọng luật lệ. Kẻ có tội phải đền tội xứng đáng. Tôi chỉ có bấy nhiêu lời vắn tắt để nói với các em. Bây giờ các em cần gì, muốn gì hãy nói cho tôi biết, nếu thỏa mãn cho các em được, tôi hứa sẽ cố gắng. Đó là lời hứa

danh dự của tôi, vị trung tá quân đốc của khám đường này.

Nói xong, trung tá đứng nhìn khắp lượt bọn tù nhi đồng. Phòng giam yên lặng như tờ. Trung tá chờ đợi, mãi một lát sau mới thấy một bàn lay giờ lên. Loan mắt nhắm, linh hồn của cuộc nổi dậy. Trung tá cho phép Loan đứng dậy. Loan cảm động, tiếng nói của nó hơi mất bình tĩnh:

– Dạ thưa trung tá... Sau khi lật đổ được quái già, chúng em muốn đời sống của chúng em khá hơn...

Trung tá gật gù:

– À! Vậy hả, nhưng điều quan trọng là tụi bay có điều khiển được nhau không?

Loan mắt nhắm đưa mắt nhìn bạn bè dò hỏi. Bọn đồng đảng của Loan gật

đầu. Loan thêm tin tưởng mạnh bạo nói:

– Dạ được.

Trung tá xoay xoay chiếc can trong tay:

– Tôi chấp thuận, việc đầu tiên là tôi cho phép các em cử một người đại diện phòng như tù người lớn. Nhưng với điều kiện người đó phải đủ tư cách đại diện anh em để nói chuyện với nhân viên khám đường,..

Bất ngờ bọn lính reo hò ầm:

– Loan mắt nhung! Loan mắt nhung!

Trung tá xoay lại hỏi Loan:

– Em là Loan mắt nhung?

Loan dạ nhỏ. Bất ngờ trung tá đưa tay ra bắt tay Loan mắt nhung. Bọn lính thì

reo hò vang dậy... Tự nhiên người Loan nổi gai ốc vì quá xúc động. Chưa lúc nào Loan thấy yêu mến cuộc đời như bây giờ. Vị trung tá cười mở:

– Trong đời tôi chưa bao giờ được có những giây phút này, mặc dầu tôi đã làm đến chức Trung tá. Em đã được anh em yêu mến một cách chân thật. Em xứng đáng làm đại diện phòng. Anh em hãy bảo ban nhau để sống qua những ngày tháng đen tối này. Tôi hy vọng rằng với những người có tâm hồn như các em, nếu xã hội khéo hướng dẫn sẽ trở nên những con người tốt... Nói thế tôi không bảo các em cứ ỷ lại vào sự giúp đỡ của xã hội mà tôi muốn khuyên các em nên tự ngoi lên khỏi đồng bùn nhơ...

Trung tá nói một hơi, bọn lính tì ngồi im lặng. Đứa nào đứa nấy hầu như cảm động về lời khuyên của trung tá. Một lát

sau trung tá đặt tay lên vai Loan, hướng xuống phía bọn lính:

– Các em đồng ý để Loan mất nhưng làm trưởng phòng chứ?

– Đồng ý!

Một lần nữa trung tá bắt tay Loan, ông nói:

– Em hãy cố gắng rồi bầu lên một ban đại diện phòng thật sũa. Nếu cần gì các em cứ làm đơn gửi cho tôi, tôi sẽ hết lòng giúp đỡ.

Nói xong ông dời tay Loan ông dơ cây cần chào bọn tù nhi đồng rồi đi ra cửa. Bọn tù nhi đồng đáp lại bằng những tiếng hô vang dậy:

– Hoan hô trung tá quân đốc!

– Hoan hô!

– Hoan hô Loan mắt nhung!

– Hoan hô!

Loan thấy lòng mình dâng lên một niềm vui nhẹ nhàng. Nước mắt quanh tròn. Nó thấy yêu mến cuộc đời này, yêu mến tất cả mọi người. Giữa cái xấu xa hèn hạ của đời sống, đôi khi lóe lên những niềm tin tưởng. Và những niềm tin tưởng đó chỉ thoáng qua, hiếm hoi. Nhưng chính những điều đó đã cứu vớt con người khỏi tuột mãi xuống vực thẳm. Loan nghẹn ngào cảm ơn bạn bè, nó quay mặt nhìn qua song sắt. Ngoài đó nắng chói chang, ngoài đó là cuộc đời đang chờ đón Loan... Loan thấy lúc này, hơn bao giờ hết, tâm hồn Loan đầy bao dung. Nó có thể quên tất cả hận thù, quên sự khốn cùng, quên tất cả tai vạ đã giáng xuống đầu nó. Loan sẽ tha thứ hết, kể cả kẻ thù không đội trời chung.

Loan chớp mắt quay vào.

CHƯƠNG 14

MÀNG THÁNG DẦN TRÔI,
TÂM HỒN Loan thoải mái.
Đôi khi nó quên rằng mình đang sống
cuộc đời tù tội. Xung quanh Loan là
những người bạn chỉ biết thương yêu
nhau, giúp đỡ nhau. Sự thuận hòa trong
một phòng giam thật hiếm hoi. Chính
Dương húc cũng phải công nhận điều
đó.

Đêm cuối năm trời lạnh, Dương húc
nhằm ôm Loan để truyền hơi nóng cho

nhau, tất cả mọi người đều say ngủ. Bên ngoài gió thổi vì vèo, tiếng đế giày của người giám thị gác khám đi đi lại lại dọc theo dãy hành lang dài... Đêm nay Loan không ngủ được, nó thao thức như nhớ một kỷ niệm nào xa xôi lắm... Thỉnh thoảng Loan thở dài buồn bã. Dương húc tuy nằm nhắm mắt nhưng vẫn chưa ngủ. Thấy bạn còn thức, Dương húc lay tay hỏi:

– Sao không ngủ đi mày, khuya rồi!

Loan trở mình, choàng một tay qua vai bạn:

– Không biết tại sao đêm nay khó ngủ quá!

Rồi Loan chặc lưỡi:

– Mà lo quái gì, ngày tháng còn dài.

Dương húc kể lể:

– Tao cũng vậy, tao không ngủ được, hôm nay tao thấy buồn buồn thế nào ấy!

– Hay là hai đứa chúng mình sắp phải xa nhau.

Bằng giọng buồn bã Dương húc trả lời:

– Tao cũng linh cảm như vậy.

Bất chợt Loan nói:

– Nếu phải xa nhau thì buồn quá nhỉ!

Dương húc cười nhẹ:

– Mà không nghĩ rằng mình sẽ gặp lại nhau ở ngoài đời à?

Mãi lúc đó Loan mới chợt nghĩ ra, nó vỗ vào vai bạn:

– Ủ mình phải gặp nhau chứ!

– Có lẽ mày sẽ ra trước tao, tội trạng mày chẳng có gì đáng kể.

Loan nằm yên lặng một lát:

– Không có gì thật, nhưng đối với tao là mọi điều nhục nhã.

– Nhục nhã vì mày oan uổng chứ gì?

– Chỉ phần nào thôi, nhưng tao ức công lý, công lý hình như chỉ dùng riêng cho kẻ mạnh, với những kẻ yếu thì không được che chở đến nơi đến chốn.

Khi nói đến điều này mắt Loan hằn lên niềm căm hận. Nó hậm hực nói, nói hoài, như trút bỏ mọi hờn tủi từ bao nhiêu lâu nay bị dồn nén. Dương húc lặng lẽ nằm nghe, cuối cùng nó nói:

– Chưa bao giờ tao nghĩ đến những lời mày vừa nói, có lẽ tao ngu quá chẳng. Tao cứ đinh ninh rằng với những thằng như mình sinh ra là để ở tù... Để bị phú-lít bắt và bị người đời đập vào mặt như... con chó. Tao nhục nhã quen rồi, còn mày là thú con nhà lành, mày thấy những điều đó chứng nên không chịu nổi...

Chưa lúc nào Dương húc thấy mến một người bạn như đã mến Loan. Những người bạn của nó là những đứa chỉ lo chửi thề, văng tục.

Chúng không có sự thâm trầm, không có lòng bao dung, không có một chí khí đáng để nể vì. Sự xấu xa, sự tốt lẫn lộn nhau, với những cơn bốc đồng... trong phút chốc. Dương húc sống và nghi ngờ tất cả mọi người. Nó không có dịp thổ lộ, tâm sự với một ai.

Nhưng với Loan mắt nhung, Dương húc không phải lo ngại đến điều đó. Loan có đầy đủ đức tính của một kẻ đàn anh đáng mến. Trong cuộc đời giang hồ của Dương húc một lần biết tin tưởng ở một người. Dương húc thấy Loan chững chạc.

Càng về khuya, gió càng lạnh hơn. Dương húc đặt tay lên vai bạn:

– Ra khỏi tù mày sẽ làm gì?

Loan thở dài:

– Tao chưa biết làm gì, nhưng trời sinh voi trời sinh cỏ.

Dương húc ôm Loan, xiết mạnh tay trên vai bạn:

– Hay mày về với tui tao.

Loan lặng lẽ một lát mới trả lời:

– Tao chả biết làm gì với tụi mày hết.

– Được, thế thì mày về làm «đầu nậu» tụi tao.

– Làm đầu nậu?

Loan kêu lên thảng thốt, rồi nó cười nhạt.

– Đầu có dễ dàng thế được mày!

– Không có gì khó khăn hết nếu mày chịu làm. Tao có lũ đàn em hiện nay sống nheo nhóc, mày ra tìm chúng cho tao rồi săn sóc chúng.

Dương húc thở dài:

– Tao ở tù lâu chắc chúng nó phân tán hết rồi, tội nghiệp chúng nó lại bị bọn khác chèn ép. Mày ra trước cố tìm chúng nó cho tao.

Loan ngần ngại một lát rồi trả lời “được”.

Dương húc nắm lấy tay bạn:

– Mày cố gắng nhé! Tao sẽ viết một cái giấy giới thiệu mày với tụi nó, mày ra mày không phải lo nghĩ gì đến chỗ ăn ở... Mày về ở với tụi nó. Nhưng cái khó là mày phải đi tìm chúng nó về cho đủ. Tao đoán chừng chúng nó không còn ở với nhau nữa... sau khi kẻ cầm đầu đã bị bắt.

Loan suy nghĩ, lẩm bẩm:

– Tìm chúng nó, tìm chúng nó đâu có dễ.

– Chúng nó hành nghề ở Kim Sơn Saigon, địa điểm đó ác liệt nhất vì đông khách. Để dễ nhận ra chúng, mày tìm thằng Tý què đầu tiên. Tý què cụt một

giò, nhìn thấy mày biết liền. Tý què sẽ đi tìm những thằng khác cho mày.

Loan gật đầu:

– Tao biết, nhưng chắc sẽ có những trận đụng độ lớn.

– Tại sao lại đụng độ?

– Mày không nghĩ rằng các đàn em của mày trong khi mày bị bắt chúng nó đã theo đám khác rồi à?

– Không đâu, chúng trung thành đối với tao lắm!

Loan cười nhẹ:

– Tao biết điều đó rồi, sợ những thằng “đầu nậu” khác không để cho chúng nó được yên.

Dương húc chột nghĩ ra, nó hậm hực:

– Ủ có thể lắm chứ, tao ra tao sẽ tiêu diệt hết chúng nó.

Dương húc nhìn Loan không chớp mắt:

– Thôi vậy, mày khỏi tìm chúng nó nữa... Mày chưa thể là địch thủ của đám giang hồ.

Loan vô tình bị chạm tự ái, nó cương quyết:

– Tao đâu có ngán hả mày, đụng độ thì đụng độ chứ ngán mẹ gì. Ở tù tao đã ở tù rồi, khổ nạn hơn con chó tao đã trải qua. Cần mẹ gì hả mày.

Nói xong Loan cương quyết đưa tay ra bắt tay bạn. Dương húc nắm lấy tay bạn nhếch mép cười:

– Được lắm vậy mới chịu chơi chứ.

Nhưng này, cuộc đời mày bắt đầu đi vào con đường giang hồ rồi đó, liệu mà giữ thân nghe chưa!

Loan lặng lẽ nhìn vào khoảng không. Loan đã quyết định rồi và nó sẽ phải chịu. Nó biết những gì sẽ xảy ra mai hậu... Hơn lúc nào hết, nó tin tưởng, niềm tin tưởng lóe lên trong một tương lai đen tối, đầy trắc trở. Loan siết chặt tay bạn:

– Tao đã quyết định rồi.

Dương húc cảm động, nó không nói được gì thêm, nó lắc mạnh tay bạn:

– Cuộc đời này khốn nạn lắm, tại sao mày nhào vô làm chi.

– Tao đã quyết định, tao không có điều gì để tiếc. Phái xả thân ra để tìm hạnh phúc cho mình, dù cái hạnh phúc đó có là cái hạnh phúc chó đẻ, đều cang...

Dương húc bắt đầu kể cho Loan nghe về từng dịch thủ của nó, mà Loan sẽ phải thay nó dương đầu khi ra khỏi khám. Khi trình bày, mặt Dương húc đanh lại:

– Chém! phải chém, đừng có quân tử Tàu mà mất mạng. Chúng nó cũng ghê gớm lắm chứ không hiền đâu. Mà không chém chúng, chúng sẽ chém mà chết luôn. Trong người luôn luôn phải để dao.

Dương húc nhả nhủ Loan lưng ly từng tí như con gái về nhà chồng. Loan cảm động vì tấm thịnh tình đó, nó không biết nói gì hơn ngoài nhiệm vụ nằm nghe Dương húc truyền dạy kinh nghiệm giang hồ. Cuối cùng Loan ngủ thiếp đi khi trời về sáng...

Hai tháng sau Loan ra Tòa, Tòa án tuyên 5 tháng tù ở. Loan đã ở vừa hết

năm tháng. Khi ở Tòa về, Loan hậm hực, nó chửi thề rầm rĩ trên xe:

– Đ.m, con c..., họ chèn ép mình quá chịu thế đ., nào được.

Một gã tù vừa bị tuyên án 20 năm khổ sai về tội giết vợ, nghe Loan than thở, gã bực mình gắt:

– Mà làm đ... gì được chúng nó!

– Không làm gì được nhưng ức bỏ cha đi ấy!

– Ức thì tự tử đi.

– Sức mấy mà tự tử?

Gã hỏi Loan:

– Mà bị bao nhiêu năm tù?

– 5 tháng tù.

Gã xì một tiếng:

– Thế mà cũng đòi than thở, bố mày đây những hai mươi năm mà vườn tươi rói.

– Nhưng tôi oan!

Gã tù cười lớn;

– Thằng ở tù nào cũng có cái lý của mình hết, pháp luật cũng vậy, họ xử theo cái lý của họ. Như tao đây..., Đ.m tao không ân hận gì hết, giết được con vợ khốn nạn của tao là tao mừng rồi.

Những người trong xe thấy khó chịu vì cái miệng bô bô của hắn, nhưng vì thương hắn tội nặng nên không nỡ nói. Ngồi cạnh Loan là một ả giang hồ tuổi chừng mười bảy, mười tám. Những móng tay dài của ả đã loang lổ nước sơn. Ả ngồi bó gối, đôi mắt mệt mỏi lim dim

như buồn ngủ. Xe lắc lư. Ắ choàng ngã vào người Loan. Ắ lí nhí xin lỗi. Loan mỉm cười:

– Không sao!

Ắ ngồi phía dưới thùng xe, nên không trông thấy gì dưới đường. Bỗng nhiên ắ hỏi bằng quơ:

– Tới đâu rồi nhỉ!

Loan bỗng nhiên thấy mình có bốn phận phải trả lời câu hỏi của ắ:

– Chắc gần tới nơi rồi.

Như được đà ắ tiếp:

– Ừ em cũng nghĩ vậy. Em nhận ra cái nóc nhà cao mỗi lần đi xe qua đây... em nhớ liền.

– Bị bắt nhiều lần rồi hả?

– Mối có hai lần, xui quá, mới hành nghề chưa được một năm đã bị bắt tới hai lần, lần nào cùng ba tháng.

Ả buồn bã tâm sự:

– Lần này không có ai nuôi thành ra khổ quá!

Ả như tiếc rẻ:

– Lần trước sướng như tiên, tuần lễ nào cũng hai lần nuôi. Khi ra tù lại còn được chị Tám cho ra Vũng Tàu nghỉ một tuần lễ rồi về mới phải... làm việc.

Câu chuyện của ả giang hồ có vẻ hấp dẫn, Loan hỏi tiếp:

– Sao lần này không có ai nuôi?

– Lần này ầy hả, buồn lắm anh ơi, chị Tám bỏ em rồi. Chị Tám bảo em xui... Mới về tới nơi chưa kịp «mần việc» đã bị

túm nữa, chị Tám nói không hơi sức đâu nuôi hoài cái con xui cùng mình.... Chỉ còn kể nuôi em chỉ lỗ ngót trăm ngàn...

– Dĩ vậy sao?

– Dạ chỉ nói vậy!

Loan ngấm nghĩa lại con bé, trông nó cũng sạch nước căn. Người nhỏ nhắn, chân tay xinh xẻo. Mặt nó lúc nào cũng phảng phất buồn...

À tiếp:

– Lần này ra khỏi tù em chưa biết về đâu, thiệt khổ quá!

Loan hỏi:

– Xử chưa?

– Rồi, lại ba tháng!

– Hôm nào ra?

– Còn bảy hôm nữa, còn anh?

– Ngày mai.

Ả giang hồ tần ngần:

– Anh được về chắc người nhà mừng lắm nhỉ.

Loan nghĩ đến thân phận mình, nó buồn bã lắc đầu:

– Tôi cũng như cô, chẳng có ai!

Ả cười, nụ cười khô héo:

– Nhưng anh là con trai còn dễ xoay xở, em mới khổ.. chỉ biết đi... làm dĩ, mà tú bà lại không thèm nhận. Em đâu đến nỗi già xấu phải không anh?

Ả ngần ngại một lát rồi bỗng nhiên nắm tay Loan:

– Anh giúp em nhé!

Loan nhìn thẳng vào mắt ả:

– Tôi giúp gì được cô?

– Đúng ngày em ra, anh tới cửa công an đón em, đi đâu cho em đi với. Đỡ mấy hôm thôi, khi kiếm được việc làm em không dám quên ơn.

– Nhưng tôi... nhưng tôi chẳng có gì chắc chắn hết.

Ả giang hồ như kẻ chết đuối vớ được cọc, ả cố níu kéo:

– Em không cần gì hết... Miễn là có một người để em dựa vào chút đỉnh thôi. Chỉ cần hai ngày, em sẽ kiếm được việc làm...

Loan thấy khó nghĩ trong trường hợp này. Nửa Loan muốn nhận lời, nửa không nỡ từ chối:

– Tôi nghèo lắm, sợ cô đi theo tôi sẽ đói.

– Đói em chịu được mà anh, em quen rồi.

Đôi mắt ả giang hồ như van lơn.
Loan nhìn ả một hồi rồi gật đầu:

– Được, tôi nhận lời!

Đôi mắt ả giang hồ sáng lên:

– Thiết nhé anh, thiết nhé! Em tên là Xuân, Nguyễn Thị Xuân. Nhìn em cho kỹ đi không lại quên mặt. Hôm ra em sẽ mặc bộ quần áo bà ba này cho anh dễ nhận. Đứng chờ em ngay ngoài cửa công an nghe.

Loan thấy ả giang hồ mừng rỡ rít nên cũng vui lây. Nó nắm tay ả bóp nhẹ:

– Yên chí, nếu tôi có ăn thì cô cũng

có ăn, còn tôi đói thì ráng chịu đấy nghe.

– Dạ, em chịu đựng quen rồi.

Xe bắt đầu chạy vào trong thành khám đường.

Mọi người chồm lên nhìn qua cửa:

– Tới rồi đó anh em ơi!

Người giám thị coi tù mở cửa nháy xuống trước. Ông ta vẫn nói câu thường lệ:

– Thôi xuống đi các cha các mẹ!

Trước khi Xuân bị đưa trả vào phòng giam phụ nữ ả còn dặn lại Loan:

– Nhớ nhe! Em tên Xuân.

Lên tới phòng giam, Loan bị bạn bè bầu lại hỏi nhao nhao về án của nó. Loan buồn bã trả lời:

– Năm tháng tù ở.

– Ở vậy thì ngày mai mày sẽ về rồi.

Dương húc gọi anh em:

– Ê tụi bây, tối nay mình phải làm tiệc tiễn Loan mắt nhung ra về nghe. Đồng thời bầu trưởng phòng mới để thay thế.

Bọn lồi ti nhao nhao hưởng ứng, chúng ra lục lọi các giỏ đồ để góp phần. Thăng Xuân thuộc loại con nhà giàu nên góp nhiều nhất.

Buổi tối hôm ấy, khi ngồi chung với anh em uống trà ăn bánh. Loan mắt nhung cảm động bắt tay từng đứa hẹn ngày tái ngộ. Loan xác nhận lại lời nói của mình:

– Tái ngộ là tái ngộ ở ngoài đời chứ không phải tái ngộ trong khám này đâu nhé!

Bọn lỏi tì cười ồ lên, một thằng hăm dọa đùa:

– Nếu đàn anh mà trốn tui em luôn thì tui em thổi ống khóa kêu ba hồn chín vía nhà anh vô liền.

Loan cười dễ dãi, Dương húc chỉ cái bàn thờ có mấy cái bánh kẹo, hai ngọn nến nhỏ và một nén nhang trên một cái thùng sữa bò bằng cạp tông:

– Vái cảm tạ bà chúa tám cửa ngục đi mày.

Loan khinh thường:

– Còn vụ đó nữa sao, bày đặt mê tín dị đoan.

Thằng cà chớn như Dương húc mà phải nghiêm mặt lại:

– Đừng nói láo mào, bà thiêng lắm, mào mới tù con so biết mẹ gì, nghe tao đi.

Loan cãi:

– Nghe sao được, phải biết rõ tao mới nghe chứ, mào dựng lên một bà chúa rồi bắt tao cúng vái thì đâu có được.

Phòng giam im phăng phắc, một lát sau các bạn bè của Loan vỗ tay rào rào. Không biết chúng tổ chức từ lúc nào, hai thằng nhỏ đứng dậy, tay cầm một vòng hoa giấy làm bằng vỏ bao thuốc lá lên choàng vào cổ Loan.

– Bọn chúng em chúc anh tự do gặp được nhiều điều may mắn. Chúng em sẽ nhớ anh, nhớ mãi người cầm đầu vụ lật đổ quái già, mang lại ánh sáng tự do trong cảnh tù tội tối tăm này...

Loan mắt nhung nhận vòng hoa, nước mắt lưng tròng. Chưa bao giờ trong đời Loan lại nhận được những thiện cảm chân thành đó. Bọn lối tì hoan hô vang dội.

Phòng giam bầu trường phòng mới để thay thế Loan mắt nhung. Dương húc đắc cử trong tiếng reo hò vang dội của bọn nhóc tì. Cuối cùng là một vụ “ăn uống tàn sát” trong vui nhộn.

Loan thao thức mãi đến khuya mới thiếp được một lúc.

CHƯƠNG 15

TỜ MỜ SÁNG HÔM SAU LOAN đã thức giấc, một số bạn bè thân tín cùng dậy với Loan để uống trà tiễn biệt. Dương húc không quên nhắc Loan nó còn hơn hai trăm đồng gửi dưới phòng ký vật can nhân:

– Mày lấy hai bò đi, chỗ tiền lẻ để lại cho tao, hôm qua tao đã làm đơn xuống xin xếp trưởng phòng trao lại cho mày rồi.

Loan cảm ơn bạn, tất cả những thịnh tình của bạn bè làm Loan cảm động. Họ lo thu xếp cho Loan thật chu đáo, cả đến những bộ quần áo để thay đổi. Loan tương đối đầy đủ. Dương húc vừa cười vừa hỏi Loan:

– Khi ra khỏi khám, việc đầu tiên mày làm gì?

– Tao sẽ uống một ly cà phê thật ngon.

– Chỉ có vậy thôi sao?

– Vậy thôi!

Dương húc cười nói:

– Tao thấy nhiều thằng kỳ lắm, thằng nào thuộc loại dân “ken” là khi ra nhào vô tiệm hút, thằng khoái gái nhào vô xóm điểm. Còn tao đờp, đờp no bò lè bò càng ra rồi dứt đầu vô xi-nê làm một giấc.

Dương húc nhìn Loan ranh mãnh tiếp:

– Mà có thích gái không?

Loan lắc đầu trả lời nước đôi:

– Có lẽ sẽ khoái, nhưng bây giờ thì chưa khoái.

Thằng Huân con châm chọc:

– Mà có mèo không?

Loan đưa tay beo tai nó:

– Chỉ được cái đầu nhắm là không ai bằng.

Cả bọn uống với đến lon “guy gô” trà thứ hai thì vừa vặn giám thị lên gọi Loan. Trời chưa sáng rõ nhưng bọn lỏi tì đã dậy hết. Chúng reo hò ầm ĩ, hè nhau nhào đến bên Loan:

– Uýnh bỏ mẹ Loan mắt nhưng đi tụi bây ơi!

Được lệnh, thằng nào thằng nấy nhào vô như điên, thằng thoi, thằng đá Loan túi bụi. Loan chỉ còn nước ôm đầu chạy trốn chết ra cửa:

– Từ già anh em!

Theo phong tục của các phòng giam trong khám, khi một kẻ được tự do đều phải chịu một trận đòn hội chợ tổng tiền của các bạn tù. Những kẻ được tự do từ các phòng giam ra nhập bọn mỗi lúc một đông. Ai nấy đều tươi cười hơn hở. Xuống tới phòng ký vật can nhân, trời cũng chưa sáng rõ. Loan nhìn ra chấn song sắt trên trần nhà thấy ánh nắng đầu tiên đã ửng hồng. Loan thấy lòng mình lâng lâng vui sướng. Tiếng nói chuyện, chào hỏi vang vang trong phòng. Trên

môi ai nấy đều nở nụ cười, họ mời nhau những điều thuốc không tiếc rẻ... Loan cũng được mời hút thuốc.

Một người đàn ông có tuổi ngâm ngùi:

– Mười năm rồi tôi mới được có giây phút này, tôi tưởng mình chết mất xác ngoài đảo rồi chớ.

– Bác mới ở ngoài đảo về!

Nghe Loan hỏi, người đàn ông tủi thân rút chiếc khăn chấm nước mắt:

– Ủ tao bị đày ra đảo bảy năm nay rồi, được về khám này khoảng một tuần lễ nay để chờ trả tự do.

– Bác còn thân thích họ hàng gì ở đây không?

– Chắc chẳng còn ai, nhưng tao xoay xở được, lần này tao quyết làm lại cuộc đời.

– Bác không có vợ con à?

Hỏi đến câu đó, gã đàn ông có tuổi lại chảy nước mắt ra:

– Có, nhưng tao nghe nói con vợ tao bỏ tao đi lấy chồng khác rồi, còn con tao thì chắc tao không còn nhận ra nữa. Khi tao bị bắt thì nó mới chấp chững biết đi. Nhưng nếu gặp lại nó, tao sẽ nuôi nó.

– Bác làm gì có tiền mà nuôi?

Người đàn ông đứng tuổi hứ một tiếng:

– Mà khi tao không có tiền sao, tao là thằng giàu nhất đảo đó.

– Tiền ở nhà gửi ra cho bác hả?

Người tù đứng tuổi nhú mắt có vẻ bực bội:

– Tao đâu thềm mày ơi! Tao dư sức làm giàu một mình. Suốt bảy năm trời tao nuôi gà, đánh cá, dành dụm từng đồng...

Hắn ta khoe khoang:

– Tao hiện giờ có ngót một trăm ngàn, tao đủ sống phong lưu đ... cần thẳng nào hết.

Trời sáng rõ, đoàn tù được hướng dẫn ra xe để đưa về nhà Tổng Giám Đốc Công An trả tự do. Khi lên xe người giám thị lại lấy còng ra, khóa tay từng cặp vào nhau. Loan ngạc nhiên hỏi:

– Hay nhỉ, được trả tự do rồi sao còn bị còng tay?

Người giám thị trừng mắt nhìn Loan, nói cộc lốc:

– Chưa đâu!

Gã tù ngồi cạnh giải thích:

– Phương pháp an toàn đó. Biết đâu khi giải về công an người ta chẳng điều tra ra một tên tù được trả tự do bị mắc một vụ khác nào đó...

Loan chột hiệu, à một tiếng. Chiếc xe chạy chậm chậm trong thành phố, Loan thấy thời gian này sao dài ghê gớm. Mỗi khi xe ngừng ở một chạng đèn đỏ, các tù nhân lại xô ra cửa nhìn xuống đường reo lên:

– A đường Phan Đình Phùng¹, vui quá!

¹ nay là Nguyễn Đình Chiểu

Đúng vào giờ đi làm nên đường phố nườm nượp xe cộ qua lại. Có tù nhân không giữ nổi bình tĩnh giờ tay vẩy xuống đường gọi om sòm. Người thì ngồi lăm lỳ một xó có vẻ lo lắng:

– Tao lo quá!

– Lo cái gì?

– Hồi năm năm về trước tao có dính líu đến một vụ buôn lậu hồng biết họ có tìm ra không? Tao mà phải ngồi lại mấy năm nữa chỉ có nước chết!

Loan cũng không giữ nổi sự vui sướng. Nó nói cười luôn miệng, nó nói đến những việc sẽ làm khi bước chân ra khỏi cửa ải cuối cùng:

– Tao ấy à, hết tội rồi, khi ra khỏi công an tao “doọc” một đường tới quán cà phê làm một đĩa cơm tấm bì chả, một

ly cà phê đen và hút liên tù tì bốn điều thuốc RuBi. Thú vị đ... chịu được.

Loan nghĩ đến Minh, bạn nó, và Thiệu, thằng em hiền lành mà Loan xa cách suốt năm tháng trời nay. Loan nghĩ bụng, thôi thì cũng phải muối mặt nhờ bạn đỡ một thời gian trước khi tìm được việc làm. Loan lại nghĩ đến chị Bảy, đến con người đã đưa Loan vào vòng tù tội, Loan thấy bình tĩnh một cách kỳ lạ, Loan không còn thấy căm giận chị Bảy như mấy tháng về trước nữa, hình như thời gian đã làm Loan nguội ngoai hận thù. Nhất là bầu trời ngoài kia, bầu trời xanh ngắt, xanh cao thăm thẳm như xoa dịu tâm hồn Loan, làm Loan trở nên một con người rộng rãi.

Xe chạy từ từ trên đường phố, bóng lá cây đập chồn trên cao, những sợi mây thật mỏng thấp thoáng qua khung cửa

hẹp giăng lưới sắt mắt cáo. Tiếng động cơ xe cộ, tiếng ồn ào từ dưới đường vọng lên nghe vui vẻ lạ lùng.

Đang mải suy nghĩ vấn vợ, cả xe bỗng nghe tên tù đứng đầu ở cửa reo lên:

– Tới nơi rồi!

Bọn tù ồ ra cửa. Phía dưới đường, đàn bà trẻ con đứng ngó lom lôm vào cửa xe rồi reo lên:

– A, ba mày kìa. Anh ơi! Sao về muộn quá vậy?

– Xe phải chờ!

– Mẹ con tui chờ anh ở ngoài này nghe!

Gã tù vui vẻ quay lại khoe:

– Vợ con tao đó!

Xe chạy vào trong vòng thành, bọn tù được trả tự do bị dẫn vào một phòng giam tạm. Người công an vui vẻ:

– Anh em chịu khó một chút nhé! Chính phủ đãi anh em một bữa cơm tù trưa nay nữa.

Loan thở phào:

– Thế là nhà em mất chương trình cơm tấm buổi sáng rồi...

Người công an nheo mắt nhìn Loan:

– Mà tù bao lâu?

– Dạ năm tháng ạ!

– Năm tháng mà còn chịu nổi nữa là một buổi sáng hôm nay, chịu khó đi cứng.

Vừa nói anh ta vừa tháo còng ra cho các tù nhân.

Loan bẻ những ngón tay kêu răng rắc:

– Thoát nợ, thật là chó chết!

Trong phòng giam tạm, tiếng chuyện trò ồn ào như vỡ chợ. Các người mới bị bắt còng tay đi qua phòng giam lén đưa mắt nhìn vào thềm thuồng. Nhiều tên tù chuyên nghiệp gặp bạn cũ reo lên:

– Ê mày bị bắt hồi nào vậy?

Kẻ đi ngoài nhìn trước nhìn sau rồi mới trả lời:

– Mới bị hôm qua. Đ. m, bị đánh quá!

– Vẫn tội đó chứ!

– Vẫn tội đó, mày nhớ nhấn tin cho chúng nó biết nhé, đau quá chịu không nổi tao khai hết trơn rồi.

– Ủ yên chí.

Loan và các bạn tù bị giữ mãi cho tới ba giờ chiều mới được phóng thích. Ra khỏi cửa công an. Loan đứng ngơ ngác nhìn đường phố dập dìu người và xe cộ qua lại. Loan toan về nhà Minh ngay, nhưng nó lại đoán chừng giờ này Minh đi dạy học chưa về nên lại thôi. Loan rảo bước đến quán cà phê gần đó ngồi. Loan đã bỏ bữa cơm trưa trong công an nhưng Loan không thấy đói, nó nghĩ bụng mình tiện tặn được đồng nào hay đồng đó.

Tâm trạng Loan lúc này bỗng trở nên hoang mang, mới chiều hôm qua Loan còn ngồi ở hành lang khám đường mà bây giờ Loan đã ngồi đây. Loan nhớ đến từng khuôn mặt bạn bè, từng dấu vết của nhà giam. Loan thấy cô đơn. Xung quang Loan toàn là những người xa lạ.

Loan nhìn xuống chân, bọc quần áo gói bằng giấy ni lông vút lăn lóc. Loan nhìn quanh nghĩ bụng, không biết người ta có biết mình vừa ở tù ra không nhỉ.Ồ ở tù với cái tội chó đẻ đó. Mảnh giấy phóng thích có ghi rõ tội trạng còn gấp gọn trong túi Loan. Hiện giờ trong người Loan không có một thứ giấy tờ gì hợp pháp ngoài mảnh giấy này.

Loan nghĩ đến tương lai mình, những công việc mình sẽ làm. Bỗng nhiên Loan thấy buồn; ai sẽ giúp mình một khi biết mình ở tù ra với tội ăn cắp bỉ ổi. Đối với xã hội, Loan không được coi là một kẻ đáng tin cậy nữa, mặc dầu Loan đã trả nợ rất đầy đủ một tội trạng mà nó không làm.

Loan trầm ngâm uống từng hớp cà phê đen đặc. Buổi chiều không có nắng

nhưng oi bức. Hình như một trận mưa sẽ đổ xuống bất ngờ. Bầu trời bên ngoài xám ngoét màu chì.

Loan lại nghĩ đến những buổi chiều thứ bảy ngồi uống cà phê với Thiệu, không biết trong năm tháng qua Thiệu ra sao, có sự gì thay đổi ở trong chú bé hiền lành và an phận đó không?

Loan thấy mệt mỏi và buồn ngủ díp mắt. Suốt đêm hôm qua đã không chợp mắt, sáng và trưa nay thì nôn nao chờ đợi giờ phóng thích, chờ đợi giờ phút này. Giờ phút ngồi đây với nỗi buồn cô đơn. Loan thở dài, còn những điều nhắc nhủ của Dương húc nữa. Con bé tên Xuân. Những điều hứa hẹn đó Loan phải thực hiện, dù sao đi nữa những người đó tin tưởng ở Loan.

Loan uể oải gạt tàn thuốc lá vào cạnh bàn. Không biết rằng những điều Loan sẽ làm vì lời hứa có ảnh hưởng gì tới tương lai không? Loan phải dứt khoát. Loan sẽ thực hiện xong lời hứa thì sẽ bỏ đi, Loan sẽ tự tìm cho mình một tương lai khác. Loan hối hận vì nhận lời đón ả giang hồ tên Xuân vào chiều thứ bảy tới. Tại sao lúc đó Loan không từ chối phút đi. Nhưng biết sao được, mình đã hứa rồi.

Loan thấy mây đen ngoài trời mỗi lúc một thấp, gió xoay chiều cuốn tung bụi đường cùng rác rưởi. Bộ hành xe cộ đi lại vội vã. Không khéo trời mưa lớn mất, mình cũng ra đi là vừa. Loan nhìn lên đồng hồ gắn trên tường. Năm giờ rưỡi rồi. Loan trả tiền rồi ra khỏi quán. Loan đã bắt đầu thấy đói, nó nghĩ bụng lát nữa mình sẽ đi ăn một tô phở. Bây giờ

hãy đến nhà Minh trước đã. Cơn mưa như đang đuổi theo phía sau lưng. Một chiếc xe buýt đi qua, Loan nhảy đeo lên cửa xe.

Tới trước con hẻm nhà Minh, Loan xuống xe. Nó ngần ngại chưa muốn bước vào. Minh sẽ nói sao với Minh đây, thú thật hay nói dối. Cuối cùng Loan quyết định nên nói thật hết, không giấu diếm Minh một điều gì. Loan tin rằng Minh là người tốt, Minh sẽ thông cảm hoàn cảnh Loan và sẵn sàng giúp đỡ. Loan lăm lăm bước vào xóm. Nhà Minh kia rồi hai cánh cửa mở rộng. Mụ chủ nhà vẫn ngồi ở chiếc ghế xích đu mọi khi nhìn ra đường.

Tới trước cửa Loan đứng lại cúi đầu chào, hình như mụ không nhận ra Loan:

– Không dám chào cậu, cậu hỏi ai?

– Dạ tôi muốn hỏi anh Minh ở trên lầu.

Mụ nheo mắt nhìn Loan, mụ đổi giọng liền:

– À, à nhà anh có phải là anh gì... mà ở chung với cậu Minh được một ngày hồi nửa năm về trước không?

Loan gật đầu:

– Dạ phải!

Mụ chủ nhà hứ một tiếng:

– Các anh là nbững kẻ bê bối, tôi đâu có phải kẻ ham tiền, tôi chỉ muốn có một chỗ yên tĩnh để tu tâm dưỡng tính, các anh lại tính qua mặt tôi, qua mặt con già này sao nổi. Tôi cứ nghĩ rằng các anh là kẻ có ăn học, ai ngờ toàn một phường...

Mụ nói một thôi một hồi. Loan thấy nóng mặt, và nhất là nó chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao. Loan nghĩ bụng chắc hẳn có gì liên quan tới mình đây. Loan hỏi:

– Tôi muốn hỏi anh Minh!

Giọng mụ to hơn:

– Tôi đuổi ra khỏi nhà rồi, lưu manh quá ai mà chịu nổi... Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Các người âm mưu lừa gạt tôi, các người tưởng con già ngu lắm sao. Ở đâu cũng có lệ hết...

Loan càng hoang mang:

– Bà cho tôi biết lý do, bà cứ sa sả chửi tôi hoài ai mà chịu nổi.

Mụ chủ nhà đồng đánh:

– Ba vạn chín nghìn lý do ấy à! Các người thuê nhà hai người ở, nhà anh đi không ở cũng không thềm nói cho chủ nhà biết, đến cuối tháng trả tiền nhà chỉ trả một người... ỨC HIẾP TÔI NHƯ VẬY ĐÂU ĐƯỢC, ĐÃ NÓI HAI NGƯỜI LÀ PHẢI TRẢ HAI, DÙ CÓ MỘT NGÀY CŨNG PHẢI TRẢ NGUYÊN THÁNG... Nhà tôi là nhà làm ăn đàng hoàng chứ có phải nhà điểm nhà thổ đâu để ai muốn ra thì ra, vào thì vào...

Loan vỡ lẽ ra, Loan không bức mình vì những câu đay nghiến của mụ chủ nhà, mà chỉ lo lắng cho Minh: Không biết bây giờ Minh ở đâu. Loan nuốt giận hỏi:

– Bà có biết bây giờ Minh ở đâu không?

– Ai mà biết được! Dời nhà này ra chỉ còn có nước nằm đường nằm chợ.

Loan quắc mắt nhìn mụ ta, buông một câu cộc cằn trước khi bỏ đi:

– Hồn!

Thế là mụ nhảy nhoi lên chửi, Loan mặc xác mụ cứ việc bỏ đi ra ngoài xóm.

CHƯƠNG 16

SUỐT NĂM NGÀY TÌM KIẾM MINH khắp nơi không thấy. Chiều nay Loan buồn bã tới quán Kim Sơn để tìm bọn lỏi tì đánh giày, đàn em của Dương húc. Loan để ý trong bọn đánh giày chẳng thấy có một thằng lỏi nào cụt một chân hết.

Ngần ngại một lát, Loan đánh bạo hỏi một thằng đánh giày:

– Này, mày có biết thằng Tý què không?

Thằng bé nheo mắt nhìn Loan, rồi nhìn quanh trước khi hỏi Loan:

– Hỏi chi vậy?

Loan nói dối đại:

– Tao là anh của Tý què cần gắp nó có chuyện.

Thằng bé ngoắc cái đầu:

– Tý què đâu có anh, đừng xạo?

– Anh bà con!

– Tý què cũng không có anh bà con.

Thấy nói dối không được, Loan đành thú thật:

– Tao mới ở trong Chí Hòa ra, tao với Dương húc là bạn, mày biết Dương húc chứ?

Thấy nói đến Dương húc, thằng bé có vẻ e dè:

– Anh là bạn của anh Dương?

– Phải, tao muốn gặp thằng Tý què gấp, có tin Dương húc nhả nó!

Ở góc đường có một thằng khá lớn mặc quần xà lỏn đứng lảng vảng. Thằng bé đánh giày đưa mắt canh chừng hoài:

– Khó gặp lắm anh, em trước kia cũng là em của anh Dương, từ ngày anh Dương bị bắt em khổ lắm anh ạ!

– Còn tụi nó!

– Cũng vậy nữa!

– Mà y cứ chỉ chỗ thằng Tý què đi rồi tao tính!

Thằng bé nhìn Loan:

– Nếu anh cứ ăn bận theo điệu này thì khó mà gặp nổi Tý què.

Loan nhìn lại quần áo mình, quả thật bê bối, chân lại lê lẹp kẹp đôi dép cao su gần đứt quai. Thằng bé bày vẽ tiếp:

– Anh ăn bận cho thiệt bảnh bao, đi giày đàn hoàng rồi vào nhà hàng Đô Thành ngồi uống nước. Tý què đánh giày ở nơi đó, anh sẽ kêu nó lại đánh giày rồi muốn nói chuyện gì thì nói.

Loan đâm lo lắng:

– Tại sao lại khó như vậy?

– Thằng Tý què là một cây kiếm tiền anh à, nó xin đánh giày không ai nỡ từ chối hết có khi lại còn thương hại cho nhiều tiền nữa kia. Bọn đầu nậu trông chừng nó lắm. Chúng sợ bọn đầu nậu khác dụ mất.

Loan vỡ lẽ, bộ quần áo và đôi giày cho bánh, đối với Loan lúc này quả là một điều khó khăn. Thằng mặc quần xà lỏn thấy Loan nói chuyện quá lâu với thằng đánh giày thì lảng vảng tới gần. Thằng nhỏ bấn lên:

– Anh đi không nguy bây giờ.

Loan hiểu ý bỏ đi ngay. Loan nghe thằng đánh giày trả lời thằng kia:

– Dạ, thằng đó muốn đánh giày anh à, nhưng nó chưa thạo nghề nên hỏi em.

Tiếng thằng kia hăm he:

– Mày mà lộn xộn mày chết.

Suốt hai ngày trời, Loan lo lắng về bộ quần áo và đôi giày. Nó không thể mượn được ai, không xoay đâu ra. Nhiều lần Loan đi qua nhà hàng Đô Thành, nó có

nhìn thấy Tý què, nhưng xung quanh Tý què lúc nào cũng có mấy thằng bé bằng trạc tuổi nó. Loan không làm cách nào gặp riêng được Tý què.

Tối ngày hẹn đón Xuân, Loan tới trước cửa công an từ chín giờ sáng. Loan có gặp một xe bút bùng giải tù được trả tự do vào trong vòng thành. Khi xe đi qua, Loan thấy một người con gái giơ tay ngoắc lia lịa ở cửa xe. Đúng là Xuân đang vẫy Loan. Không nhìn rõ, nhưng Loan đoán chắc là nàng.

Nghĩ lại hôm được trả tự do, Loan biết còn lâu Xuân mới được ra, ít ra là ba giờ chiều, số tiền trong túi Loan suốt một tuần lễ dè sẻn từng đồng nay chỉ còn lại hơn một trăm đồng. Một trăm đồng cho hai đứa liệu sống được bao lâu nữa. Loan không muốn nằm đường nằm chợ lại dắt theo một người con gái. Không

biết Xuân có đồng nào không, nếu có chắc Xuân không phải nhờ vả đến Loan.

Buổi trưa Loan ra quán cơm gần đó ăn qua loa một đĩa cơm thịt kho bảy đồng rồi ra quán cà phê ngồi chờ. Mãi tới bốn giờ chiều Xuân mới được thả ra. Vừa trông thấy Loan, Xuân reo lên, chạy tới:

– A, anh, chờ em lâu không?

– Từ chín giờ sáng.

Xuân nắm lấy tay Loan cảm động:

– Em cứ nghĩ anh không đến chứ, anh hứa cho qua...

Đám người được trả tự do từ trong cửa tóa ra, gặp người quen đi đón mừng rồi rít. Một mục đàn bà đi qua mặt hai người, Xuân gật đầu chào:

– Bác về mạnh giỏi!

Người đàn bà buồn bã nhìn Xuân, hỏi:

– Chồng mày đây hả?

Xuân liếc nhìn Loan rồi gật đầu đại:

– Dạ, chồng cháu đó, tội nghiệp ảnh chờ cháu suốt từ sáng đến giờ. Anh bánh trai không bác?

Người đàn bà cười:

– Bánh lắm, chúc các cháu hạnh phúc, cố gắng làm ăn đi để khỏi phải tù tội nữa.

Nói xong người đàn bà cúi đầu đi. Xuân nhìn Loan thật tình tứ:

– Em nói lão anh đừng giận nghen, bác đó là người tốt lắm, bác thương em

như con vậy đó. Bác bán vé số quá giá bị bắt, tù hết hai tháng...

Loan vẫn lăm lỳ, một lát nó mới lên tiếng:

– Cô ăn uống gì chưa?

Xuân lờm Loan:

– Nữa, anh vẫn còn gọi em bằng cô vậy nữa.

Loan ấp úng:

– Chứ còn gọi bằng gì nữa.

Rồi Loan lảng sang chuyện khác, chỉ cái giỏ Xuân xách ở tay hỏi:

– Quần áo hả?

Xuân nhìn Loan nhí nhảnh.

– Tiền đó!

Loan huýt sáo miệng một tiếng lớn.

– Xạo nữa!

Vẫn vẻ mặt tươi cười, Xuân nói:

– Rồi anh coi!

Có lẽ lâu lắm Xuân mới có một ngày vui như hôm nay. Mái tóc uốn quăn của nàng đã dài chấm ngang vai, nhưng được chải suôn sẻ, khuôn mặt nàng thanh tú, chưa mất hẳn dáng dấp trẻ con. Nhìn Xuân Loan thấy tội nghiệp cho đời con gái của nàng. Loan bạo dạn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Xuân dắt đi:

– Em nên vào quán ăn đỡ cái gì lót dạ đã, rồi đi đâu mình tính sau...

Mặt Xuân tươi rói:

– Có vậy chứ, nắm tay em có ai cản cầu gì đâu mà né hoài, anh cù lần hết sức,

gặp những thằng khác cỡ anh nó bốc hốt bằng thích.

Loan nhìn sang Xuân:

– Đừng nói bậy!

Vẻ mặt Loan lúc đó trông nghiêm nghị làm Xuân cũng thấy ớn. Theo Loan vào quán, Xuân ngồi đối diện. Loan hỏi:

– Em ăn gì?

Đôi mắt tròn của Xuân nhìn Loan dăm dăm:

– Em không đói!

– Không đói cũng phải ăn để còn giữ sức.

Xuân cảm động vì lời nói đó, nàng gật đầu:

– Tùy anh đó.

Loan gọi hầu bàn:

- Có gì ăn không?
- Chỉ còn bánh mì hột gà!

Loan nhìn Xuân hỏi:

- Em ăn nhé!
- Sao cũng được hết, em mừng muốn chết đây nè!

Loan gọi thêm hai ly cà phê đá.

Trong khi ăn, Xuân nói huyền thuyên:

- Hồi ở trồng em cứ tưởng tượng khi ra tù mà không có ai đón thì buồn muốn chết được. Tụi thân lắm anh, trong khi những người khác thì kẻ đưa người đón. Còn mình thui thui...

Nàng nhìn Loan:

– May quá có anh!

Đôi mắt nàng long lanh. Loan nhìn lại nàng:

– Sao em lại chọn anh?

– Không biết nữa... Ờ... ờ có lẽ thấy anh đẹp trai, đôi mắt anh đẹp như mắt con gái, chọn mặt gửi vàng chớ bộ, con này đâu có ngu.

Loan vui lây cái vui của Xuân. Mới nửa giờ trước hai người còn xa lạ, bây giờ Loan có cảm tưởng nó và Xuân đã quen nhau, thân thiết nhau tự hồi nào. Chờ cho Xuân ăn xong, Loan mới hỏi:

– Bây giờ em tính sao, mình đi đâu?

Xuân reo lên như trẻ con:

– Mình đi coi hát bóng, chu choa em thèm coi hát cả mấy tháng nay rồi, coi

hát xong mình ra ăn nữa, xong rồi mình thuê phòng ngủ tạm...

Loan ngần ngại, nó biết số tiền trong túi mình chẳng còn bao nhiêu, Xuân lại có vẻ đòi hỏi quá đáng. Xuân mở to hai mắt nghiêng ngó nhìn Loan, khuôn mặt thật dễ thương như mặt một con chó nhật bản. Loan bỗng thấy thương Xuân, thương người con gái sớm lạc bước giang hồ. Loan ngần ngại mãi mới nói được:

– Anh chỉ còn đủ tiền đi xem bát bóng, còn cái vụ kia...

Xuân bỗng mỉm cười, nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn sang nắm lấy tay Loan:

– Em có tiền mà, cả ngàn lận...

Loan dăm dăm nhìn Xuân, nhìn nụ cười còn giữ nguyên trên môi nàng:

– Tiền ở đâu mà nhiều quá vậy?

Xuân chỉ vào túi áo bà ba, rồi chỉ xuống cái bọc ở dưới đất:

– Tiền đó, thiếu giống!

Loan định đưa tay xuống nắm cái bọc. Xuân cản lại:

– Ý không được nghe!

Loan đành thôi, nó nhìn Xuân với ánh mắt vui vẻ:

– Anh đâu có ngờ em nhiều tiền quá vậy, nhưng bây giờ hãy để anh trả tiền những thứ này nghe.

Xuân ngồi thu hai tay vào trước ngực, gật đầu, đôi mắt không rời Loan, cô bé có vẻ ưng Loan rồi. Trả tiền xong, Loan kéo Xuân đi. Cô bé không cho Loan mó

vào phần dưới của cái bọc, nàng giờ một ngón tay trở lên giao hẹn:

– Anh chỉ được quyền sách đi thôi, cấm không được sờ mó gì vào đây hết. Cứ đi nghe, khi nào “con này” biểu anh đứng lại thì đứng nghe, biểu mở bọc thì mở nghe.

Loan vui vẻ cười vang, suốt từ ngày ra tù đến bây giờ, lần này là lần đầu tiên Loan cười lớn như vậy:

– Xin tuân lệnh!

Đang đi bỗng nhiên Xuân dừng lại:

– Anh!

– Gì đó?

– Mừng quá nên em quên mất chưa hỏi tên anh?

Loan nhìn Xuân tủm tỉm:

– Tên Loan, người ta thường gọi là Loan mắt nhung.

Vừa nghe đến câu đó, Xuân cười ré lên:

– Loan, tên gì kỳ cục quá vậy?

– Tên người chứ tên gì, rõ thật lắm lắm.

Hai người thong dong đi, tới một quầy thuốc lá, Xuân ra hiệu cho Loan đứng lại:

– Chờ em chút nhé!

Loan đứng hơi xa nên không nghe rõ Xuân nói gì với người đàn bà bán thuốc, một lát sau Loan nghe tiếng nói của người đàn bà lớn hơn:

– Không rẻ đâu cô ơi, mua thì mua chứ tôi ngán mua phải thuốc mốc lắm!

Tiếng Xuân hơi gắt:

– Mốc sao được, thuốc mới tinh vừa lấy trong hũng ra chớ bộ, bà không mua tôi mang đi chỗ khác bán, thiếu gì...

Loan nhìn xuống cái gói để ở dưới chân mình. Nó nhấc thử lên rồi động nhẹ xuống đất. Đúng là thuốc hút thật. Loan phân vân, không biết cô bé này đào đâu ra mà lắm thuốc thế. Hay là nàng ăn cắp... Loan nhú mày suy nghĩ không lẽ ăn cắp mau thế, nàng vừa mới ra tù tức thì.

Bỗng nhiên Loan nghe tiếng Xuân la lên:

– Bẹp hết của người ta bây giờ, ông nội, lại đây coi.

Loan không biết làm sao đành xách bọc bước tới.

Người đàn bà liếc nhìn Loan rồi nói với Xuân:

– Cô lấy ra đi, để coi lại chút xíu...

Xuân trề môi:

– Bán đồ lậu cho bà kiểu này thì lính đến túm cả đám, thiệt bực mình hết sức vậy đó.

Nàng quay sang Loan:

– Nào anh lấy lên cho người ta coi, coi bộ anh ngu ngơ như mới rớt từ trên trời xuống, lệ lên!

Thấy Xuân hối thúc mình, Loan cũng đâm cuống, nó đoán chừng trong vụ này phải có chi gian dối đây. Nhưng đã trót vào tròng rồi nên Loan đành phải làm

theo lệnh của Xuân. Bỗng nhiên Loan thấy hồi hộp, hai tay nó luống cuống mãi mới mở được bọc. Loan cần nhần:

– Khỉ quá sao không nói trước!

Xuân vẫn tỉnh khô, gài một câu ác ôn:

– Nói trước chi vậy, anh thiệt như thỏ đế.

Nàng cười thật tươi, nhìn Loan tình tứ:

– Em muốn có tiền mua tặng anh cái này.

Loan bực mình gắt lên:

– Tôi không thèm!... Biết vậy thì...

– Biết vậy thì sao nào? Bỏ con này hả, vợ chồng bộ chút xíu vậy mà bỏ nhau sao.

Nàng nhìn sang người đàn bà đang lập cập đếm thuốc, những gói thuốc Ruby mới tinh:

– Chồng tôi nhất lăm bà à, ảnh hăm bỏ tôi hoài à, nhưng tôi nhất định không bỏ ảnh vì thương ảnh quá trời.

Người đàn bà có vẻ thương hại Loan, bà nhìn cái dáng dáo dác của Loan nên thông cảm:

– Thôi xong rồi, tôi trả tiền đây.

Xuân cầm tiền cười rình rích có vẻ khoái chí. Nàng kéo Loan đi:

– Đi, thả dế!

Loan thở phào thoát nợ, đi được một quãng Loan đứng lại. Nó đã suy nghĩ kỹ, nhìn Xuân Loan thấy ghét kinh khủng:

– Xong rồi, bây giờ chúng ta chia tay nhau ở đây!

Xuân cười rộ lên:

– Sao lại chia tay?

– Câm họng ngay, tôi không phải thứ người cho cô giốn mặt!

Đang cười, Xuân ngừng bật, nàng quan sát người bạn mới, vẻ mặt Loan hăm hăm đầy tức khí. Trông khuôn mặt đó Xuân đâm sợ. Nàng không còn đủ can đảm đùa cợt nữa.

– Anh!

– Không anh em gì nữa hết, tôi đi đây!

Nói xong Loan quay lưng đi. Xuân vội vàng vúi lấy tay Loan:

– Kìa anh, bộ nổi nóng thiệt về chuyện đó đấy à?

Loan vung mạnh tay ra, mặt nó đỏ lên, bướng bỉnh:

– Tôi đã nói rồi, hết, hết thật, tôi đã làm...

Xuân thấy người con trai mới hồi nãy còn nhút nhát, phút chốc đã thay đổi đột ngột. Loan không hiền lành như nàng tưởng, Loan tàn nhẫn và cứng rắn. Đôi mắt Xuân nhìn người bạn trai thật tha thiết:

– Anh để em nói đã, em đùa...

– Hứ đùa, tôi đâu có phải là hạng người để cô đùa cô hiểu chứ, tôi tù tội thật đấy nhưng không phải hạng điểm dàng lưu manh, tôi không bao giờ muốn

đồng lõa ăn cắp, giúp cô chuyện vừa qua là quá lắm rồi đó...

Khi Loan nói đến câu điểm đàn, Xuân sụ mặt xuống, nàng nói lỏng tay, lạng người, nước mắt nàng bỗng nhiên như muốn trào ra:

– Anh khinh tôi quá lắm!

Loan nhìn đi chỗ khác.

– Tôi khinh những kẻ nào đáng khinh.

– Anh tàn nhẫn!

Loan cười nhạt, chính nụ cười đó đã làm cho Xuân không còn chịu đựng được nữa. Nàng trở nên đáo đẽ:

– Tôi cấm anh khinh tôi!

Tiếng nói của Xuân hơi lớn làm Loan thấy chột dạ, đường phố lúc này đang nhiều người qua lại. Loan sợ Xuân chu chéo lên thì mất mặt hết cả. Loan càng bực mình nhưng vẫn phải cố dịu giọng lại:

– Làm gì mà ồn lên vậy, không sợ người ta cười cho à!

Xuân đảo để hơn:

– Tôi không sợ gì hết, mặc kệ người ta, tôi làm đến nghề điểm là mặt hạng rồi tôi còn sợ ai cười nữa.

Loan tức anh ách, nhưng không biết làm cách nào để khớp miệng cô gái đảo để này lại. Một vài người qua đường hình như đã để ý đến hai người. Nếu Xuân cứ tóm lấy mà chu chéo lên ở đây thì chỉ còn nước độn thổ. Loan loay hoay

với vấn đề khổ tâm đó. Cuối cùng Loan đành hòa hoãn, về mặt dịu lại, nói đùa đẩy để Xuân bình tĩnh trở lại.

– Cô nói là đùa, sao lại đùa kiểu đó ai mà không ớn.

Quả nhiên sau lời nói đó Xuân có vẻ dịu cơn nóng, nhưng vẫn còn hơi xằng:

– Tôi muốn giải thích nhưng anh không nghe, tôi đùa thật đó, anh lại lên mặt khi rẻ tôi.

Loan đành im lặng, nỏ nghĩ rằng thà im lặng để cho Xuân nói thả ga còn hơn, rồi mình sẽ tìm cách kiếm đường tách cái của nợ này ra sau. Loan thật khổ tâm hết cỡ, nó hối hận sao nhận lời đùa đón Xuân làm gì cho thêm rắc rối. Loan tự trách mình cứ cái tính quân tử tàu đó có ngày đến gặp tai nạn nữa thôi.

Xuân thấy Loan đã bắt đầu chịu lép vế nên cô bé được thể hành hạ lại Loan:

– Anh tưởng tôi đi ăn cắp ăn trộm những gói thuốc đó hả, làm điếm thì dễ chó ăn trộm đâu có dễ anh!

Loan dáo dác nhìn xem có ai để ý đến mình không, thấy có người đi gần lại Loan nhắc chừng:

– Khổ lắm tôi đã nói cô nói khẽ chứ!

Xuân làm già:

– Kệ người ta, ai bảo anh khinh tôi.

Loan lép vế ra mặt:

– Ấy là tôi nhắc chừng vậy thôi, ngộ lỡ lính đi qua họ nghe thấy cái gì mà ăn cắp ăn trộm thì nguy cho mình.

Xuân cười khẩy:

– Khỏi có ngán đi, anh đừng mang lính ra mà hăm tôi, anh ghét tôi thì đi thưa coi nào.

Càng lúc Xuân càng trở nên đáo để, Loan đành phải xuống đến nước cùng:

– Đó lại gài tiếng ác cho nhau rồi, tôi đâu có làm chuyện đó, tội mình dầu sao cũng là... anh em với nhau.

Xuân đồng đánh:

– Hứ, sao anh biểu là hết anh hết em rồi mà!

– Thì lúc nãy tôi nóng nên nói vậy.

Lần này Xuân cười thành tiếng.

– Bây giờ hết nóng chưa?

Loan cũng đành đau khổ gật đầu:

– Thì hết nóng rồi mới nói chuyện với nhau được như vậy chứ.

– A, anh chịu nghe tôi nói chuyện rồi chứ, được thế thì tôi nói.

Xuân trở lại bình tĩnh, nàng nhìn Loan vui vẻ:

– Hồi này tôi đùa anh đó, tôi đâu có ăn cắp, vả lại làm bộ vậy để con mẹ mua thuốc khỏi kỳ kèo mất công. Anh tưởng tôi ăn cắp thật hả?

– Thế thuốc ở đâu mà nhiều quá vậy?

– Mồ hôi nước mắt chớ ở đâu, anh biết không, em khiêng nước mướn để lấy thuốc cả tháng trời nay ở trong khám mới được ngân ấy thuốc. Em phòng thân, ngộ lỡ ra khỏi khám chưa kiếm được tiền thì có tiền bán thuốc này xài đỡ ít ngày.

Loan để ý thấy Xuân đã trở lại cách xưng hô anh anh em em như cũ. Loan trở lại vui vẻ, nó kéo tay Xuân đi:

– Chó con, vậy mà làm người ta hết hồn, bận sau mà còn chọc cái điệu đó nữa là thằng này bỏ luôn cho coi, lúc đó có khóc lóc cũng mặc xác.

Xuân nheo mắt, hứ một tiếng.

– Cứ làm như người ta ham lắm...

Tới đầu đường Xuân hỏi:

– Từ hôm ra tù đến giờ anh ở đâu?

Loan chỉ vĩa hè:

– Ở những chỗ giống như chỗ này!

Xuân cười ré lên:

– Vậy hả, sướng quá nhỉ, thôi hôm nay bỏ chỗ đó đi nghe, em bao anh một

đêm, bao hoài cho tới lúc nào hết tiền.

– Bao gì?

– Bao ngủ ở chỗ có giường nệm quạt máy, chịu hôn?

– Mình thuê nhà ngủ?

Xuân gật đầu, nàng nhìn bộ quần áo nhem nhuốc của Loan:

– Đầu tiên phải đi mua một bộ quần áo đàng hoàng cho anh đã, coi anh như mới móc ở dưới đất lên.

Loan ngượng ngùng:

– Thì anh ngủ vỉa hè cả tuần nay không dơ sao được.

Xuân ngó trước ngó sau rồi vẫy đại một chiếc xe taxi.

Nàng đẩy Loan vào trước, sau khi đóng cửa xe Xuân nói với người tài xế:

– Ông cho tụi tôi lên Sài Gòn.

Suốt từ ngày giang hồ tới giờ chưa lần nào Loan được một bữa sung sướng như hôm nay. Nhưng nó vẫn thấy áy náy vì đang tiêu tiền của Xuân. Loan mở tấm cửa kính xe hơi cho gió lùa vào mát lồng lộng.

CHƯƠNG 17

LOAN ĐỨNG TRƯỚC GƯƠNG
NGẮM vuốt bộ quần áo mới
mua, nó có vẻ không vừa ý với cái quần
Dacron bóng nhẫy. Xuân đứng phía sau
lưng bẻ lại cổ áo cho bạn, nó tấm tắc
khen:

– Vừa vặn quá anh nhỉ.

Loan nhìn xuống cái quần:

– Quần hơi bóng quá...

Xuân hừ một tiếng:

– Bóng mới đẹp chứ, không mất «li»,
bạn lúc nào cũng như mới.

Loan không muốn làm mất lòng Xuân nên không phê bình về cái quần nữa. Khi ra chợ Sài Gòn chính Xuân lăng xăng chọn hàng cho Loan, chiếc quần màu xanh dương, áo sơ mi cụt tay ca rô xanh, Xuân luôn miệng khen đẹp khen áo tốt. Nàng lại còn chọn mua cho Loan một đôi dép Nhặt Bản đi tạm. Nàng nói:

– Phải chi có tiền nhiều em sẽ mua cho anh một đôi giày Bata, thiếu một đôi giày thôi là anh bảnh nhất Saigon.

Xuân không mua gì đáng giá cho nàng ngoài một đôi guốc cao gót. Nàng muốn một lọ thuốc đánh móng tay, nhưng nhắc lên đặt xuống hoài nàng lại

thôi. Loan cảm động, nó không nói gì được với Xuân, nó chỉ biết biểu lộ sự biết ơn đó bằng cái siết tay.

Sau khi mua đồ xong, Xuân kéo Loan đi thuê khách sạn. Lên phòng, nhìn thấy cái giường nệm êm ái trải «ra» trắng bong, Xuân reo lên như trẻ con được quà, nàng lăn ình ra giường cười như nắc nẻ, nàng úp mặt xuống gối hít ngửi đã đời:

– Thơm quá anh à! Lầu đầu tiên trong đời em được nằm ở cái giường êm ái như vậy đó.

Nàng sờ những, thanh đồng bóng loáng ở đầu giường, nàng vuốt ve, áp má lên trên vui vẻ sung sướng hồn nhiên. Loan chỉ còn biết đứng tựa đầu vào tường nhìn xuân, nhìn sự vui sướng của nàng. Xuân đứng trên giường nhún nhảy rồi

nhảy ào đến, ôm cổ Loan hôn đến chụt một cái.

Loan chưa kịp phản ứng, Xuân đẩy nó ra:

– Mời ông nội vô buồng tắm, tắm giùm cho một cái người gì đâu hôi như cú.

Loan đỏ mặt lên mắc cỡ, Xuân day Loan đi:

– Đi đi, tắm cho thật sạch, ra đây mà nhà con kỳ còn thấy có ghét nữa thì tắm lại.

Loan riu riu vào buồng tắm. Nước mát lạnh từ trên chiếc bông sen phun xuống làm Loan trở lại khỏe khoắn lạ thường.

Ra khỏi buồng tắm Loan thật khổ vì bị con nhỏ làm tình làm tội, nào là nàng bắt xúc nước bông «Fọc ti na» nào là chải đầu phết bi-lăng-tin cho bóng. Nhất nhất, Loan phải chiều theo ý thích của nàng. Xong xuôi Xuân mới chịu đi tắm. Trước khi vào buồng tắm Xuân còn dặn:

– Anh phải đứng nghe, đừng có nằm mà nhậu nhĩ hết quần áo là có chuyện với tôi đó.

Loan đang đứng ở cửa sổ, Xuân ở phía trong buồng tắm chạy ra nhắc chừng:

– Đừng có quay lại nghe, em thay quần áo đó, để dành đến tối.

Loan hiểu ý Xuân muốn nói gì, Loan chỉ tùm tùm cười. Cô bé này thật là quá quắt, làm cứ như mình ham lắm ấy. Một

lát sau Xuân trở ra, nàng thơm tho trong bộ quần áo bà ba sạch sẽ. Nàng khoe khoang chiếc áo bà ba bằng hàng ni lông xanh điểm chấm trắng:

– Đẹp không?

Loan gật gù:

– Đẹp lắm!

– Em kiếm ở trong tủ đó! Anh thiệt cù lần, ở tù tới năm tháng trời mà chả kiếm được bộ quần áo mới nào ra hồn hết.

Xuân bận bộ quần áo mới, trông nàng đẹp hẳn ra, nàng xinh xắn như một con búp bê.

Xuân kéo tay Loan đến trước gương đứng sòng đôi.

– Hai đứa mình đẹp đôi chớ.

Từ lúc Loan gặp Xuân đến giờ, Loan mặc nhiên chấp nhận nàng, ngoài tình bạn ra còn có một tình khác thiêng liêng hơn. Loan buông xuôi để mặc nàng co kéo tình cảm mình. Loan nghĩ đến những giây phút sắp tới, nó bẽn lễn nhìn Xuân. Chính cái vẻ nhút nhát đó làm cho Xuân càng thương yêu người bạn mới. Nàng coi như việc đó đã rồi, nàng đã trở thành một người tình của gã con trai có đôi mắt nhưng đẹp. Nàng vui trong niềm vui đó, nàng chấp nhận một cách dễ dãi không so bì.

Xuân vòng tay ôm ngang lưng Loan, nàng nép đầu vào ngực Loan nói bằng giọng buồn:

– Mình phải làm cách nào để được sống mãi như vậy, em sẽ cố gắng.

Loan hơi đẩy Xuân ra:

– Em cố gắng?

Xuân gật đầu, mặt Loan nghiêm lại:

– Em cố gắng bằng cách nào?

Xuân cúi xuống không trả lời. Loan đau xót nhìn Xuân, chưa bao giờ Loan thấy thương xót một người con gái đến thế. Loan hiểu nguyên nhân nào khiến Xuân nói lên câu đó. Loan rưng rưng cảm động, vòng tay ôm lấy đầu Xuân:

– Anh cũng sẽ cố gắng, nếu em chấp nhận đời sống nghèo nàn với anh.

Xuân rơm rớm nước mắt, một lát sau nàng vui vẻ trở lại:

– Mình đi chơi nghe anh, đi ăn rồi đi coi hát...

Loan không muốn kéo dài giây phút đau lòng, nó kéo tay Xuân ra cửa:

– Ủ mình đi, em định coi hát ở đâu?

– Coi phim Ấn Độ ở rạp Long Phụng,

Tối quán ăn, Loan thấy một người đàn ông ngồi đối diện cứ chòng chọc nhìn vào cổ áo mình. Loan thấy khó chịu nhưng không tiện nói. Xuân cũng để ý nhìn Loan rồi bưng miệng cười, nàng kêu tay Loan:

– Cúi xuống đây em nói nghe này!

Loan cúi xuống, Xuân đưa tay lên kéo một khúc giây cạc tông dài dẹt ở cổ áo ra. Loan ngượng chín người, gã đàn ông ngồi đối diện gật gù cười:

– Hầu! Hầu!

Thì ra hẳn là một người Tàu. Loan cười chữa thẹn:

– Vô ý quá, cứ vậy mà đi chơi thì «vỡ mặt».

Loan ngượng ngùng như một đứa trẻ lần đầu tiên được mặc áo mới lại bị người lạ khám phá ra loại vải rẻ tiền chưa mặc đã bạc. Suốt từ lúc đó Loan không an tâm về cái áo, chiếc quần Dacron bóng nhẫy. Nó lúng ta lúng túng chỉ sợ người đi đường ngửi thấy mùi vải mới, Loan trở nên khổ sở, mỗi lần cử động cái áo lại hình như rộng ra, chảy xuống rồi mềm nhũn vì phai nước hồ.

Nhìn dáng đi lòng khòng của Loan, Xuân thương hại và nàng hối hận mình đã tham rẻ mua một bộ quần áo mặt hàng cho Loan, Xuân an ủi:

– Anh mặc ít lâu, có tiền mình sẽ may một bộ thật bánh, em cũng may một chiếc áo dài bông.

Loan cảm động siết chặt tay Xuân:

– Từ ngày ra đời đến giờ, anh chưa thấy ai đối với anh tốt như em.

Vào rạp hát bóng Loan lại càng không chịu được không khí ở đó. Thứ không khí hỗn tạp, ồn ào, hôi thúi vì nước đái con nít. Những bản nhạc Ấn Độ nghe chối tai, còn Xuân thì có vẻ khai trá, nàng tằm tắc khen phim hay. Chỉ một lát sau Loan ngủ, ngáy khò khò. Xuân mãi xem nên cũng không buồn lên tiếng cản nhằn. Mười hai giờ đêm tan hát, Xuân đánh thức Loan dậy:

– Thôi về ông nội, phim hay thế mà anh ngủ như chết.

Loan ngượng ngừng đứng dậy:

– Tại anh buồn ngủ quá nên...

Khán giả đã ra hết, những hàng ghế trống cô đơn dưới ánh đèn màu nhạt.

Những chiếc quạt máy trên trần quay chậm dần rồi ngừng lại. Xuân cầm cúi đi bên Loan. Nàng nhìn lại chiếc áo của Loan, lưng áo nhàu nhĩ dùm dỏ, nàng đưa tay vuốt xuôi xuống như cố làm cho chiếc áo phẳng thơm trở lại. Nàng bắn khoăn còn hơn Loan:

– Về khách sạn em sẽ mượn bàn ủi, ủi lại cái áo cho anh.

Loan nói nhỏ:

– Đừng để ý đến chuyện đó nữa, có áo mặc là may rồi.

Đường phố vắng vẻ dần, gần một giờ đêm hai người mới trở về tới khách sạn. Xuân ra mở quạt máy cho chạy vo vo, nàng tắt ngọn điện chính, bật ngọn đèn đêm ở đầu giường lên, một màu sáng hồng nhạt tỏa ra dễ chịu. Nàng nằm lăn

ra giường, Xuân hí hửng nhún nhảy trên chiếc giường nệm êm ái.

– Bây giờ nằm ngủ một giấc thì sướng quá anh nhỉ, lên đây nằm với em.

Loan thoáng thấy lòng mình rộn rã. Xuân nằm đó nhìn Loan đắm đắm, nàng nói thật dễ thương:

– Cởi áo mắng lên anh, kéo nhầu hết.

Sau một phút do dự Loan làm theo lời Xuân đề nghị. Loan hồi hộp, ké né nằm xuống bên Xuân, đôi mắt nàng long lanh dưới ánh đèn nhạt màu, đôi mắt thật tình tứ của một cô gái sớm sành sỏi “chuyện đời”. Xuân kéo Loan nằm gần lại mình:

– Nằm lại đây anh, có gì “đáng sợ” đâu anh!

Mặt Loan nóng ran, Loan thoảng nhớ lại đêm nào... đêm khốn khổ nhiều hơn là sung sướng bên chị Bảy. Những cảm giác của Loan hôm nay khác hẳn, Loan cảm động đến nghẹn ngào. Nửa muốn siết chặt Xuân vào lòng, nửa bẽn lẽn. Xuân hiểu tâm trạng của Loan, hiểu tâm trạng của những đứa con trai mới lớn, Xuân đã từng bắt gặp nhiều lần. Sự vụng về của Loan không làm Xuân thấy ghét như những lần đi khứa với bọn con nít. Sự vụng về của Loan không bị che đậy với cái lớp vỏ ra điều sành sỏi của những thằng nhóc tí bày đặt mò vào xóm điểm.

Bỗng nhiên Xuân nhú mắt rồi hỏi Loan:

– Hồi nãy anh có coi hát bóng được chút nào không?

– Chút đỉnh?

– Tiếc cho anh thiệt, phim hay quá, trong tờ “pồ-gam” người ta quảng cáo phim có đủ cả “trung hiếu tiết nghĩa”. Chà hay thiệt, cô công chúa dễ thương hết sức vậy đó, cô ta đang múa hát trong vườn bị con chim đại bàng của lão pháp sư bắt cóc mang đi.

Rồi một chàng trai có chiếc thảm thần bay đi cứu công chúa, chàng trai dùng thanh kiếm báu chém chết con chim và lão pháp sư. Công chúa và chàng trai bèn cưới thảm bay về cung điện... Hai người được nhà vua làm lễ cưới cho.

Xuân lay tay Loan:

– Cung điện đẹp hết sức đó anh.

Loan mỉm cười:

– Đẹp bằng cái phòng này không?

Xuân cười theo, nhìn ngắm căn phòng!

– Đâu có đẹp bằng...

Nói xong Xuân ôm choàng lấy Loan...

Trong ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt Xuân hồng lên, Xuân không còn cái vẻ xanh xao ban ngày. Da thịt nàng mềm mát như một phiến thạch. Loan không còn nhút nhát như hồi nãy, nó bạo dạn ắp môi mình lên chiếc cổ mịn màng của người tình. Hình ảnh đêm nào sống dậy trong tâm tưởng Loan, Loan ham hố cúi xuống.

Như thói quen nghề nghiệp, Xuân lệ làng trút bỏ y phục. Loan chứng hứng, hành động của người yêu làm nó thất vọng đôi chút. Đôi khi ngồi một mình

bỗng nghĩ đến chuyện “nhăng cuội”, Loan tưởng tượng mình sẽ có một người vợ, người vợ đó phải có cái e dè nhút nhát... như trong tiểu thuyết tả, đằng này Xuân quá ngổ ngáo, nàng chủ động từ đầu nên Loan bị nàng điều khiển như một đứa con nít.

Loan ngồi nhìn cái thân hình xinh xắn của người tình nằm bất động trên giường, nó đành chịu trận... Một sự bất mãn len lén dâng lên trong tâm hồn Loan, nó thấy quả thật khó khăn. Xuân nhí nhảnh hỏi:

– Ngồi chi mà như cóc châu trời vậy bồ?

Loan cười ngượng ngùng, Xuân hơi xằng lời:

– Sao không nằm xuống.

Loan đành lập cập nằm xuống. Xuân ôm lấy người yêu cười vui vẻ:

– Anh có vẻ cù lần quá!

Loan gật đầu một cách hết sức khờ dại:

– Ủ, đâu có ngờ xảy ra vụ này...

– Hứ, vợ chồng bộ chỉ ngồi ngó suông nhau thôi sao?

Loan chặc lưỡi:

– Nhưng cũng phải... từ từ.

– Từ từ là thế nào?

Loan giải thích liều lĩnh:

– Từ từ là... thư thả.

Xuân bật phì cười, nàng nhéo Loan một cái đau điếng:

– Anh giải thích như con nít.

Loan thấy mình như con nít thật, nhưng nó không muốn Xuân nói ra câu đó, Loan có cảm tưởng mình bị xúc phạm tới danh dự. Loan im lặng không thêm nói với Xuân một câu, quay mặt nhìn vớ vẩn ra chỗ khác, Xuân đưa tay kéo Loan lại:

– Sao anh lại quay mặt nhìn đi chỗ khác vậy? Anh không nhìn vào mặt em nổi sao?

Loan đành nhìn vào mặt Xuân, khuôn mặt nàng dưới ánh điện hồng nhạt trông xinh đẹp một cách kỳ lạ, môi nàng thấm nước bọt bóng nhẫy. Loan muốn tỏ ra cho nàng biết mình cũng là kẻ chịu chơi, nhưng nó thấy thế nào ấy,

cứ mỗi lần nghĩ đến nó lại thấy run lên, hình ảnh đêm nào bên chị Bảy lại hiện ra rõ mồn một.

– Những thằng khác bằng tuổi anh chúng quá trời quá đất, anh thì đại khờ quá mức, hồi chưa bị bắt, em gặp cái vụ đó hoài. Có một thằng con nhà giàu mê em như điên đổ ngày nào cũng mò xuống xóm, bọn du đảng có lần lột cha nó hết cả đồng hồ lẫn tiền bạc vậy mà vẫn mò xuống như thường...

Loan bỗng thấy một sự ghen tức dâng lên trong lòng. Loan không muốn Xuân nhắc đến dĩ vãng, đến những thằng con trai đi qua đời nàng. Loan đẩy tay Xuân ra. Thấy hành động của Loan có vẻ khác lạ, Xuân khựng lại nhìn vào mặt Loan, đôi mắt của Loan thoáng hiện sự ghen ghét.

– Sao lại đẩy tay em ra vậy anh?

Im lặng một lát Loan mới nói:

– Anh không muốn em nhắc đến một ai khác hết.

Xuân cười ôm cứng lấy Loan, lần tay lên áo Loan.

– Ghen hả?

– Không phải nhưng... giữa lúc mình đang nằm đây mà cứ nói chuyện tào lao về người khác.

Xuân thất vọng thở dài sườn sượt:

– Anh nói chán như cơm nếp nát...

Loan biết mình lỡ lời nó nằm im thin thít. Xuân lăn người xoay mặt vào tường.

– Em biết anh khi em, anh coi em là một con điểm.

Loan đâm bắn lên:

– Đâu có, em nói vậy oan cho anh quá!

– Không khi mà anh lại đối xử với em tệ hại như vậy.

Nói xong Xuân vùng vằng ngồi dậy thu quần áo. Loan vội vàng níu nàng nằm xuống:

– Đi đâu vậy?

– Tôi xuống đất nằm ngủ, nằm với anh bức thấy mặt nội, người gì đâu mà dở như hạc.

Loan đã biết cái đả đố của Xuân, nó cười làm lạnh. Nó đành phải bạo dạn hơn để người yêu được vừa lòng. Nó cũng thấy ngán ngán khi phải chiều Xuân, nhưng không phải không thích

thú. Xuân cuồng nhiệt như một con bọ ngựa cái sau bao nhiêu ngày tù túng... Loan có cảm tưởng nàng muốn cưỡi nó ra làm trăm mảnh...

Xuân giăng tay để Loan gối đầu lên cánh tay mát rượi của mình:

– Vậy mà cũng đòi làm con trai con đồ...

Loan không nói gì chỉ ừ hử cho qua câu chuyện. Loan mệt mỏi, nó lim dim mắt nửa thức nửa ngủ, nó có cảm tưởng tâm hồn mình lúc này trống rỗng... Sự rung cảm chỉ còn rơi rớt lại trong từng mạch máu thối thệt hết sức mong manh.

Xuân với tay tắt đèn, bóng tối tràn ngập căn phòng hẹp.

– Ngủ đi anh!

Tiếng nói của nàng nhão nhoẹt, nàng có vẻ thỏa mãn và bằng lòng người yêu. Nàng lồng những ngón tay nhỏ xíu của nàng vào những ngón tay của Loan như sợ người yêu biến đi mất. Nàng nằm áp đầu vào ngực Loan, hơi thở của nàng ấm áp. Mặc dầu Xuân từng chung đụng nhiều lần với đàn ông con trai, nhưng thật tình nàng chưa thấy rung động trước một kẻ nào như Loan. Hôm ngồi trên xe ở tòa án về, nàng đã để ý đến Loan, gã con trai có đôi mắt đẹp, mặt lúc nào cũng như buồn buồn. Gã có một vẻ quyến rũ kỳ lạ. Nàng thấy hấp nhân và quyết chinh phục cho kỳ được. Suốt một tuần lễ trước ngày được trả tự do Xuân cười đùa vui vẻ, nàng nghĩ đến người con trai thoáng gặp một lần. Nàng nghĩ đến người con trai đó thật giản dị như tâm hồn mộc mạc của mình. Thà để cho hẳn hưởng mình ngày đầu tiên ra khỏi tù còn

hơn để cho những thằng khác chưa hề biết mặt biết tên.

Nghĩ đến đó, Xuân siết chặt tay Loan. Đang lơ mơ ngủ Loan choàng tỉnh:

– Gì đó em?

– Không!

Đêm hình như đã khuya lắm. Loan thấy những ngón tay của Xuân nói lỏng dần rồi tiếng ngáy đều đều của nàng vang lên. Trong lúc này Loan thật tình thấy yêu Xuân, yêu một người con gái dặc dài... Nó không ngần ngại gì hết khi thốt ra câu nói đó. Loan quay mặt sang đặt một cái hôn lên trán người yêu. Anh sẽ yêu em suốt đời Xuân ơi.

Những ngày vui qua đi, ngày thứ ba Xuân báo động cho Loan biết rõ số tiền hơn một ngàn đồng của nàng gần hết,

Loan suy nghĩ một lát rồi cương quyết:

– Anh sẽ đi kiếm tiền!

Xuân cười khanh khách:

– Anh kiếm tiền bằng cách gì?

Loan chợt nghĩ đến bọn đánh giày, Loan vẫn không có một đôi giày để lấy cớ liên lạc với Tý què. Nó nghĩ bụng hay là mình gia nhập phất với tụi lỏi tì ấy để kiếm tiền sống đỡ qua ngày. Nhưng còn một mối lo nữa là nơi cư ngụ cho cả hai đứa. Loan hỏi Xuân:

– Mình còn bao nhiêu tiền tất cả?

– Khoảng hơn hai trăm bạc, hôm nay buộc bọn mình phải dời khách sạn rồi, không lẽ mình chịu đói, ôm nhau nằm đây, tiền còn phải để ăn chứ.

Loan đồng ý:

– Ủ mình nên đi gấp!

– Đi rồi ở đâu?

Loan suy nghĩ một lát, nó nhớ đến nơi ở vừa rẻ tiền vừa tiện lợi mà trước kia nó đã từng ở. Nó nghĩ đến chị Bảy, đâu phải mình con mụ đó mới có ghế bố cho thuê:

– Anh nghĩ ra một nơi rồi, nơi đó vừa rẻ tiền lại tiện lợi.

– Nơi nào đó anh?

– Mình thuê tạm ghế bố ngủ ít ngày.

Xuân lười biếng không còn muốn nghĩ gì hơn, nàng phó mặc sự lo lắng cho Loan:

– Anh muốn làm sao anh làm.

Khi sửa soạn đời khách sạn. Xuân

trừu mển nhìn căn phòng đầy đủ tiện nghi có vẻ tiếc rẻ, nàng rưng nước mắt. Loan hiểu ý nghĩ của người yêu, nó xót xa ôm Xuân vào lòng:

– Đừng buồn, nếu cố gắng chúng ta sẽ có một căn nhà như thế này.

Xuân chùi nước mắt vào vai áo Loan, nàng hỏi một câu không ăn nhập gì đến câu chuyện.

– Em còn đẹp không anh?

– Em đẹp lắm chứ.

Xuân cười trên vai áo Loan:

– Vậy thì chúng ta không thể đòi được, chúng ta sẽ có nhà như...

Bất ngờ Loan đẩy Xuân ra, nhìn thẳng vào mặt nàng gằn giọng:

– Anh biết em muốn nói gì, bỏ cái ý nghĩ khốn nạn đó đi.

– Tôi nghĩ thế đó, không ai đòi mà yên thương nhau được hết, nghề nghiệp anh thì không có...

Loan tức uất người nó vung tay tát như trời giáng vào mặt Xuân:

– Hồn, cút đi tao không thèm yêu thương mày nữa.

Xuân chu chéo túm lấy áo Loan khóc, nàng lăn xả vào Loan:

– Anh đành chết tôi đi, giết tôi đi, trời ơi là trời...

Loan không còn nhịn nhục được nữa, nó đá đập Xuân không thương tiếc. Loan xô người yêu ra, dùng dùng đi ra cửa:

– Buông ra, đồ điểm, quân khốn nạn.

Thấy Loan bỏ đi Xuân lết theo, bấu chặt lấy chân Loan:

– Anh phụ rầy tôi phải không, phụ tôi... tôi giết anh...

Xuân nấc lên, nàng ôm chặt lấy Loan không chịu buông ra, nàng bắt chấp cả những cái đấm cái đập tàn bạo của Loan tưới lên thân thể mình. Loan ngừng tay, Xuân nằm gục đầu dưới đất khóc rầm rức, tóc tai nàng rũ rượi. Cơn nóng của Loan dịu lại, trong lúc này nó thấy yêu thương Xuân vô bờ bến. Loan cúi xuống nâng người yêu dậy, nàng vẫn tức tưởi khóc, khuôn mặt nàng nhoè nhoẹt nước mắt. Loan ôm lấy Xuân, bế Xuân lên tay, nó gục mặt vào khuôn mặt đầy nước mắt của nàng:

– Nín đi em, nín đi anh yêu!

Xuân càng khóc to hơn, nàng nói trong tiếng nức nở:

– Đừng ghét bỏ em nghe anh, tội nghiệp em!

Lòng Loan quặn đau, nó xúc động, nước mắt ứa ra chảy dài trên hai bên má. Loan cúi xuống đặt một chiếc hôn xót xa:

– Anh yêu em, yêu em suốt đời, nhưng đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.

Xuân giấu mặt vào ngực áo Loan, nước mắt nàng ấm áp thấm ướt qua lần vải áo Loan. Loan thấy lòng mình rung rung cảm động. Thời gian hình như ngừng trôi. Trong phòng chỉ còn tiếng nức nở của Xuân, bây giờ nàng khóc vì sung sướng. Khóc vì biết chắc rằng trên

đời có một người thương yêu nàng thật tình. Nàng ngủ thiếp đi trong vòng tay ấm áp của người tình.

CHƯƠNG 18

LOAN VÀ XUÂN CHỒNG LUÔN NĂM ngày tiền thuê giường tại nhà cho thuê ghế bố. Chị đàn bà chủ nhà cho thuê ghế sửa soạn chiếc giường, đặt lại hai cái gối cho ngay ngắn:

– Rẻ nhất rồi còn kỳ kèo gì nữa, ba chục đồng một ngày, thử hỏi rằng cô cậu thuê ở đâu được giá rẻ mạt đó không?

Xuân sửa soạn lại giường chiếu, nàng cầm cái quạt phe phẩy đuổi muỗi rồi chui trong giường. Loan vào theo:

– Bọn mình thật phú quý giật lùi, mới hôm qua mình nằm ngủ trên giường Hồng Kông, có quạt máy chạy vù vù...

Xuân cười khanh khách, hình như nàng không biết buồn là gì:

– Còn giật lùi nữa anh ơi! Mình sắp ra ngủ vỉa hè đến nơi rồi...

Loan xót xa ôm Xuân vào lòng:

– Theo anh đói khổ thế này em theo làm gì... Một mình em dư sức.

Xuân nhéo Loan một cái:

– Em có than thở đâu, chỉ mình anh than thở thôi hà, nói cho anh biết theo anh chết đói em cũng theo...

Loan càng buồn:

– Anh chưa có việc gì làm hết, không biết rồi còn sự ăn uống sẽ ra sao nếu chúng ta hết tiền.

– Đừng lo, kệ nó, không chết đói đâu.

Xuân không có vẻ gì là bản khoản cả, Loan cũng hơi ngạc nhiên, nó nghĩ tính Xuân vẫn vô tư nên không quen lo lắng. Loan định rằng ngày mai sẽ tìm bọn đánh giày, trong thời gian chờ đợi Loan tạm thời gia nhập với bọn chúng để sống qua ngày.

Chiếc giường của Xuân và Loan nằm cách biệt hẳn với những chiếc ghế bố ngoài kia. Xung quanh giường xây vách tôn, lối cửa vào lại có một tấm ri đô hoa đỏ nên khá kín đáo. Ánh đèn điện từ ngoài chiếu vào mờ mờ. Loan tính toán, mỗi đêm ba chục đồng, vị chi năm ngày mất một trăm rưỡi. Xuân còn lại

không tới một trăm bạc, hai đứa ăn uống tận tiện lắm chỉ được hai ngày là cùng. Trong khi đó Loan lại chưa kiếm nổi một xu. Loan không muốn Xuân trở lại con đường cũ, Loan biết Xuân có trở lại đi chẳng nữa nàng cũng không hề phản bội Loan. Nàng trở lại chỉ vì đói, vì không muốn thấy cả hai phải ngủ đường ngủ chợ. Loan thông cảm người yêu, nhưng nó muốn giới hạn sự hy sinh của nàng...

Loan thao thức không ngủ được, Xuân hình như mệt mỏi quá nên đã ngủ say từ lúc nào, trong giấc ngủ trông nàng thật trẻ thơ, chiếc mũi cao, đôi môi bầu bệu thật nũng nịu. Nàng ôm lấy một cánh tay của Loan áp vào má mình, có lẽ nàng yếu Loan lắm, tội nghiệp nàng. Loan xót xa cúi xuống hôn lên má người yêu, nó thấm thì:

– Tội nghiệp em, em yêu anh làm gì cho khổ. Nếu một mình em đâu đến nỗi...

Xuân cựa mình, nằng ôm chặt lấy Loan:

– Đừng phá em... Em mệt quá...

Đôi mắt Xuân vẫn nhắm nghiền, Loan vỗ về:

– Ngủ đi em, ngủ đi.

Loan cũng cảm thấy ngứa ngáy, có lẽ chiếc giường có rệp. Xuân ngủ được một giấc nàng lại tỉnh dậy lục xục căn nhần trong miện:

– Con gì đốt em ngứa quá!

Loan nâng Xuân dậy:

– Dậy đi, có lẽ rệp!

Xuân trở dậy, nàng nhìn xuống chiếu, nàng bỗng kêu lên:

– Trời ơi, anh coi nè...

Xuân nhìn xuống, ba bốn con rệp đen ngòm đang tìm đường lẫn trốn. Loan vội vàng dí tay giết hết, nó nói:

– Còn nhiều nữa, mình phải dậy mất thôi, dậy giết hết chúng nó đi rồi hãy ngủ.

Xuân cắn nhả:

– Mẹ, như vậy ngủ ngoài đường còn hơn, thôi mặc kệ nó anh ạ!

Nói xong nàng ra mở bọc lôi một tấm khăn lớn trải lên trên chiếu, nàng nói với Loan:

– Tụi mình nằm lên trên đỡ được phần nào, vả lại bọn ác ôn có bò lên mình nhìn thấy liền tức thì...

Nửa đêm trời nóng nực quá Loan phải trở dậy, nó để mặc Xuân nằm một mình bỏ ra đứng phát phơ ngoài cửa. Bến xe về khuya vẫn đông đảo như thường, nhưng là cái đông đảo trầm xuống với những người ngồi lăm lỳ nhậu lai rai chờ sáng. Ở những quán cóc nhiều người giết thì giờ bằng cách nhâm nhi ly cà phê đen và hút thuốc lá vệt. Cái không khí náo nhiệt hình như dứt hẳn. Đêm tĩnh mịch, những chiếc xe hơi xếp hàng dài dọc theo lề đường chờ giờ khởi hành. Ở cạnh mỗi chiếc xe đặt một chiếc quây bán vé, trên quây mắc một ngọn đèn néon sáng choang. Những người lơ xe ngồi ngủ gà ngủ gật, có người căng ngay bật ra cạnh xe nằm ngủ.

Loan nhìn dọc theo con đường dài, cảnh vật vẫn thế không có gì thay đổi. Cuối đường đằng kia là nhà chị Bảy.

Nghĩ đến chị Bảy, Loan thấy dừng dừng, nó coi như việc đã rồi, không một chút hận thù con người đã đưa Loan vào vòng lao lý. Có lẽ vì bên cạnh Loan bây giờ đã có Xuân, nó nghĩ phải có bốn phận đối với Xuân, lo cho Xuân nên sẵn sàng quên hết hận thù.

Sờ trong túi áo còn chút tiền lẻ, Loan băng ngang đường sang chiếc quán cóc ngồi uống cà phê.

Xuân chợt tỉnh dậy, không thấy Loan bên cạnh, nàng gọi nhỏ, không có tiếng trả lời. Xuân trở dậy vén màn chui ra. Về khuya tất cả mọi người trong nhà ghế bố đều ngủ say. Xuân đi ra cửa, người đàn bà chủ nhà cho thuê ghế bố vẫn còn ngồi ở ghế xích đu ngoài cửa. Chị ta hút thuốc lá vệt. Thấy Xuân ra chị lên tiếng nói.

– Không ngủ được sao em?

Xuân gãi đầu:

– Trời nóng quá không ngủ nổi.

Người đàn bà gật gù:

– Chị ngồi ngoài này còn chịu không nổi, em nhìn kia, ngọn cây đứng gió không lay động mấy may.

Xuân nhìn chị ta có vẻ trách móc:

– Còn rệp nữa, rệp chịu không nổi.

Người đàn bà ngon ngọt:

– Biết sao được, nơi công cộng mà em... Ấy là tuần nào chị cũng cho dội nước sôi tất cả giường chiếu đó, cái giống rệp không làm sao trị hết được, đốt lửa nó còn không chết hết nữa kia, chỉ cần một con sống sót thôi... Ấy nhưng ngủ

riết rồi quen, nó quen hơi rồi nó không cần nữa...

Chị đàn bà giải thích một hồi về rệp, Xuân nghe nói cũng bùi tai, nhưng nàng vẫn phàn nàn:

– Chờ cho lúc nó quen hơi bén tiếng chắc phải mất mười năm.

– Đâu có, chỉ một hai ngày thôi hà.

Xuân cười vui vẻ:

– Một hai ngày đối với tụi này cũng mệt lắm chị ơi.

Như sực nhớ ra điều gì chị ta hỏi:

– Đi tìm mèo của em hả?

Xuân vội vàng cải chính:

– Đâu phải mèo chị, chống đó.

Chị đàn bà nhìn qua đường:

– Chồng em ngồi uống cà phê bên kia kia.

Xuân ngồi xuống bậc cửa:

– Kệ anh ấy, ngồi chơi với chị nói chuyện cho vui.

– Ờ, ngồi đây, tao cũng không buồn ngủ.

Chị đàn bà tò mò hỏi:

– Vợ chồng em mới ở xa về phải không?

Xuân thật tình nói:

– Đâu có, ở Sài Gòn đấy chứ, nhưng kẹt chưa mượn được nhà. Vả lại tụi này cũng chưa kiếm được công ăn việc làm chắc chắn.

– Vậy các em ăn uống ra sao?

– Còn lận được ít tiền sống qua ngày chờ ảnh xin được việc làm.

– Còn em?

– Ảnh không cho làm gì hết.

Xuân buột miệng nói:

– Nếu ảnh cho em làm thì hai đứa dư sống, em nuôi ảnh luôn.

Người đàn bà hơi nhú mày rồi cười lạt:

– Thằng đàn ông nào cũng ngu hết trơn, đôi thấy mẹ mà cứ làm phách.

Vô tình người đàn bà gãi đúng chỗ ngứa của Xuân. Xuân như gặp được người bạn hiểu mình, nàng tâm sự:

– Ảnh ghen lắm chị ơi! Em chưa “làm

gì” hết mà đã đánh em hết mấy trận rồi.

Người đàn bà nói đưa đẩy:

– Em được như vậy chả không ghen sao được.

– Ghen thì ghen chứ chị, bộ đói cứ nằm ôm nhau hoài được sao. Em nghĩ thương yêu là ở cái tình cái nghĩa chứ “cái khác” có nghĩa gì đâu...

Người đàn bà hiểu đồng tình, không quên thói phồng ý tưởng của Xuân:

– Em thiệt là người ăn ở có nhơn có nghĩa, ít tuổi như em mà nghĩ được vậy là hiếm có lắm đó.

Bỗng nhiên có người thông cảm mình. Xuân vui vẻ nói chuyện với mẹ chủ nhà cho thuê ghế bố một cách say sưa. Mẹ ta có vẻ là con người hiểu chuyện

nên nghe Xuân nói một cách chăm chú, mụ không quên khen Xuân nức nở. Cuối cùng mụ hứa hẹn:

– Lo chi việc đó em, nếu có thiếu thốn tiền bạc chị sẵn sàng giúp chút đỉnh, nhiều không có chớ dăm bảy chục một trăm lúc nào mà chả có, rồi em trả chị sau...

Xuân thoáng hiểu tư tưởng của mụ chủ, nàng liếc mắt nhìn qua đường, nơi Loan đang ngồi uống cà phê:

– Em không dám đâu chị ơi...

Người đàn bà bình thản mỗi một điều thuốc lá:

– Tình nghĩa là một chuyện riêng mà việc sinh sống lại là một chuyện khác. Nói xin lỗi em, chớ biết bao nhiêu cô gái giang hồ có chồng có con, họ vẫn yêu

thương lo lắng cho chồng con đến nơi đến chốn như thường.

– Nhưng anh Loan của em khó tánh lắm chị ơi! Vả lại em ngán ảnh, hung lên ảnh thoi ầu tả lắm.

Người đàn bà nhẩn nại:

– Phải làm cho chả quen đi, đàn bà mình mà ai “cù lần” quá các chả leo chồm hồm lên đầu gối liền...

Xuân im lặng, nàng bẹo chữa cho người yêu:

– Ảnh vậy chớ mà người tốt lắm!

Người đàn bà không nản lòng:

– Chị có nói em phản bội chồng em đâu, chị hiểu em yêu chồng bằng tâm hồn, còn cái xác mình đâu có ăn nhằm gì.

Mụ nói có vẻ buông xuôi:

– Ấy là chị nhiều tuổi hơn em chị hiểu chuyện đời chị nói cho em nghe cái kinh nghiệm vậy thôi. Như chị đây nè, có chồng ba mặt con rồi, lâu lâu chị “nhảy dù” một cái, đâu có bỏ được chồng.

Xuân ngạc nhiên:

– Chị thiếu gì tiền bạc mà phải nhảy dù?

– Thiệt ra chị đâu có phải nhảy dù vì tiền, vấn đề sinh lý mà, anh là người yếu đuối nên không kham nổi. Nhưng đâu có phải vụ đó mà chị bỏ nổi anh, chị vẫn yêu thương anh như hồi nào. Mới đầu anh biết làm dữ lắm nghe, nhưng sau rồi thôi... Nói vậy chớ chồng chị là người hiểu biết, chị thương anh ở chỗ không hẹp hòi...

Trong đầu Xuân bắt đầu manh nha ý tưởng “bồ liễu”, nhưng nàng vẫn thấy ngán ngán Loan. Xuân thấy chị chủ nhà nói hợp lý và Xuân thầm trách người yêu hơi hẹp hòi. Như những ả giang hồ khác. Xuân thường thấy chúng được quyền nuôi chồng nuôi con, anh chồng an phận không thèm nói năng chi hết. Đôi khi chính anh ta giặt khăn cho vợ. Nếu Xuân được thả lỏng, dám chắc Loan no đủ còn bánh hơn ai hết.

Người đàn bà vớt thêm một câu:

– Đó là chị nói với em vậy thôi, còn nghe hay không là quyền của em.

Chị không quên hứa hẹn:

– Nói vậy thôi chớ nếu em thiếu thốn chị sẵn sàng giúp đỡ, thấy em chị thương như em gái...

Xuân đứng dậy khi thấy Loan qua đường:

– Anh về đó chị, em phải vô...

– Ừa em vô, nhớ nhé, nếu cần tới chị thì cứ nói!

Loan đi vào, hai tay thọc túi quần, thấy Xuân đứng xơ rớ ở đó nó giắt tay vào phòng:

– Đứng đó chi vậy em?

Xuân nũng nịu:

– Trời nóng quá em không ngủ được, anh đi uống cà phê một mình mà hổng thèm kêu em, anh xấu.

Loan chui vào trong mùng:

– Thấy em ngủ ngon quá nên mới không kêu, ra sao không sang bên ấy với anh?

– Em tính sang, nhưng gặp chị chủ nhà nên đứng lại nói chuyện.

– Em nói chuyện gì?

– À chuyện trời chuyện đất và em than phiền vì mấy con rệp ác ôn.

– Chỉ có vậy thôi sao?

Xuân gật đầu. Loan nằm duỗi dài trên giường:

– Coi chừng mấy con mẹ đó, không phải là người đàn ông giàu.

Xuân cải chính cho mẹ chủ nhà:

– Không anh, chị này tốt lắm, chị hỏi thăm vợ chồng mình.

– Hỏi thăm gì?

– Hỏi thăm mình ở đâu tới.

Loan bắt đầu thấy nóng mặt:

– Hỏi thăm chi vậy, mà em nói sao?

Xuân cũng không khỏi bực mình:

– Hỏi thăm là hỏi thăm chớ hỏi thăm gì nữa, mà em khôn giàn trời anh ơi, em biểu vì không muốn được nhà nên ở tạm đây ít bữa.

Loan vẫn chưa hết thắc mắc:

– Mụ ta còn hỏi gì thêm nữa không?

Xuân càng thêm bực mình:

– Hỏi chi mà hỏi kỹ quá vậy, chị ta nói chuyện mưa nắng tào lao thôi à!

Xuân dấu biển vụ chị đàn bà có ý dụ dỗ nàng, nàng luôn miệng căn nhắc Loan khó tánh. Cuối cùng Loan đầu dụ:

– Thì anh hỏi em vậy mà em cũng

nổi nóng, anh biết mấy con mẹ này mà.

– Anh biết sao?

– Mấy con mẹ này lưu manh một cây chứ chẳng tử tế gì đâu.

Xuân trách móc:

– Anh ghen quá, phải chi em nói chuyện với đàn ông con trai thì đã đành, đàn bà này em nói chuyện với đàn bà mà anh cũng... Bộ anh không muốn em có bạn bè hết sao?

Loan hôn vào má nàng:

– Đâu có phải vậy, anh chỉ muốn em chơi với người đàn ông hoàng.

Xuân hừ một tiếng:

– Sao anh khi người quá vậy, tại sao anh lại biết người ta không đàn ông.

Em thấy anh không bình dân chút nào hết...

Loan trả lời liêu:

– Anh thế đó, anh ghét tất cả những cái gì gian dối đê hèn..

Xuân cự nự:

– Nói chuyện với anh bức mình thấy mẹ, ai anh cũng nghi ngờ, anh chê bai đủ điều, bộ anh ngon lắm sao?

Loan càng thêm bức mình:

– Không ngon gì hơn ai nhưng không hèn hạ, anh muốn em sống với anh thì phải đàn hoàng, còn không thì thôi dang nhau ra đi...

Nghe Loan nói như đâm vào họng, Xuân muốn chồm lên làm dữ:

– Anh nói vậy mà nghe được sao? Hết khi người khác anh lại khi luôn em, em đã làm gì chưa để anh khi. Bỏ thì bỏ chứ con này đâu có cần nhĩ.

Xuân hơi lớn tiếng làm mấy người ngủ ngoài ghế bố cần nhẩn. Loan tức uất người nhưng cũng ráng nhịn:

– Lớn cái họng quá, nói nhỏ lại cho người khác còn ngủ chớ.

– Lớn cái họng đó anh làm gì tôi thì làm đi.

Tiếng nói của Xuân mỗi lúc một lớn hơn, Loan giờ tay lên hăm:

– Không cầm cái họng lại tao bóp cổ chết ngắt liền cho coi.

Xuân toan chu chéo lên như mọi lần, nhưng nàng nghĩ mình cứ gây gổ hoài chỉ càng thêm khổ cho cả hai. Nàng

đành im lặng nằm ngó Loan. Cơn nóng của Loan cũng dịu dần. Xuân nằm nhìn Loan thật lâu, rồi nàng bật phì cười, Loan cười theo:

- Mình gây gổ với nhau hoài.
- Tại anh chứ, anh kiếm chuyện để bỏ em, để lấy vợ khác.

Loan lắc đầu, nó hôn vào tai Xuân:

- Anh sẽ chẳng lấy ai ngoài em ra!
- Thiệt há anh?
- Ừ thiệt!
- Anh thế đi coi?
- Anh thế!

Xuân ngồi dậy, nàng nâng đầu Loan lên đặt cái gối ngay ngắn lại dưới đầu người yêu:

– Thôi đừng thề, em sợ lắm, anh thề độc rồi ngộ lỡ em chết thật thì sao. Em không muốn chết, em muốn sống bên anh suốt đời.

Xuân nằm xuống bên Loan, nàng vuốt ve những sợi lông tơ trên cánh tay trắng xanh của Loan, nàng hỏi dấm dớ:

– Thương em nhiều hôn?

– Thương nhiều, thương nhất trên đời.

– Thiệt hén? Ai ăn hiếp anh em anh sẽ làm gì.

– Anh ỳnh thấy mẹ nó!

Xuân chột nhả, nàng nằm xích lại gần Loan hơn:

– Em lo quá à...

– Em lo gì?

– Lo mình không sống với nhau được đến mãi đời. Ngộ lỡ trong hai đứa có đứa chết trước.

Loan bịt miệng người yêu lại:

– Chỉ nói bậy thôi nào...

Đôi mắt Xuân nhìn đắm đắm nhìn lên đỉnh mùng:

– Vợ chồng mình nghèo quá, rồi hết tiền mình chết đói mất...

– Không, anh không để em chết đói đâu, ngày mai anh đi kiếm việc làm.

Xuân ngồi nhòm dậy:

– Anh đi làm hả, mà làm gì?

Như đã định sẵn, Loan bình tĩnh nói:

– Anh sẽ đi làm, sẽ kiếm tiền về để hai đứa có tiền ăn qua ngày. Đồng tiền đó là tiền mồ hôi nước mắt của anh, anh hứa thế.

– Mà anh làm nghề gì, nói em nghe coi?

Loan muốn giấu không cho Xuân biết vội về nghề nghiệp mình định làm. Nó nói cầm chừng:

– Nghề nghiệp gì chưa biết, anh đang đi kiếm, chắc là được. Thôi ngủ đi khuya rồi.

Ba ngày nữa trời qua, mỗi buổi sáng Loan lên Sài Gòn một lần để lo kiếm công việc. Nhưng rồi nó đành thất vọng trở về. Xuân nhắc chừng khi thấy Loan chán nản thả rơi người xuống giường:

– Tiên hết rồi đó anh, ngày mai là mình cóc có cái gì nhét vào miệng.

Loan không biết trả lời sao, nó chỉ thở dài:

– Biết sao được, tội mình kệt quá!

Loan nằm lỏng hai tay dưới đầu, ngửa mặt nhìn lên đỉnh mùng... Xuân thấy người yếu có vẻ lo lắng quá nên cũng không nói gì, nàng cũng nằm yên lặng. Một lát sau Loan đưa tay ra nắm lấy tay Xuân:

– Mình không thể nhịn đói được, anh sẽ cố gắng lo cho ngày mai mình sẽ có cơm ăn.

Xuân tuyệt vọng:

– Đâu phải chỉ có cơm là đủ sao, còn tiền thuê phòng nữa.

– Phòng thì hai ngày nữa mới hết kia mà!

– Dạ, em cũng tính hai ngày nữa mình lấy gì mà trả tiền cho họ, mình đến ra nằm đường mất thôi.

Quá lo lắng, Loan đành buông xuôi:

– Thì cùng lắm thì đành phải vậy chứ biết sao; đâu có chết chóc gì mà sợ.

Một lát sau Xuân hỏi:

– Thế trong ba ngày qua anh đi kiếm công ăn việc làm ra sao?

Loan trả lời lửng lơ:

– Thì cũng có hy vọng chút đỉnh vậy, chắc mai mốt thế nào cũng có việc.

Loan không muốn cho Xuân biết mình định xin đi đánh giày. Trong ba

ngày qua Loan đã đi cùng khắp Sài Gòn hỏi thăm tụi lỏi đánh giầy, nhờ chúng giới thiệu với mấy thằng đầu nậu, nhưng thằng nào sau khi nhìn Loan rồi cũng lắc đầu:

– Mày lớn như cây sào ai mà mượn mày đánh giầy, mày không thấy những thằng đánh giầy toàn là bọn lỏi tì đó hay sao?

Loan thấy gã đầu nậu ở Kim Sơn nói cũng có lý, nhưng Loan cũng vẫn cứ xin vớt vát:

– Tôi đánh được mà, tôi sẽ năn nỉ người ta.

Gã đầu nậu đứng dựa lưng vào gốc cây:

– Ai chả biết mày đánh được.

Gã nhìn Loan bằng con mắt đều giả:

– Trông tướng mày đầu có phải là tướng đánh giặc, thôi để tao giới thiệu chỗ làm cho, nơi này bảnh lắm.

Loan biết gã đùa mình nhưng vẫn còn chút hy vọng.

– Việc gì đó anh?

Gã ngắm nhìn Loan từ đầu xuống chân:

– Mày bảnh quá mà, tướng mày phải làm đến chức đầu nậu lận.

Loan nhìn gã thật nhanh rồi quay đi, gã níu Loan lại:

– Chịu làm đầu nậu không mày?

Gã nắm chắc lấy cánh tay Loan, Loan vùng ra, gã cười nham nhở:

– Thiệt đó mà, nếu ưng tao nhường chức đầu nậu này cho.

Loan tức uất người, nó muốn thoi cho tên đầu nậu này một cái vào mặt rồi muốn ra sao thì ra, nhưng nghĩ đến Xuân, Loan đành nuốt giận lủi thủi đi. Nhiều lần Loan tính liên lạc với Tý què nhưng rồi cũng đành chịu, chúng nó giữ gìn Tý què quá chặt chẽ.

Loan thở dài buồn bã... Xuân xoay người nằm ôm lấy Loan:

– Anh buồn lắm hả?

Loan gật đầu:

– Không buồn sao được, phải chi có mình em thì em đâu có lo...

Xuân không nói gì, nàng càng ôm chặt Loan hơn. Một lát Loan lại nói tiếp:

– Hay là anh đề nghị thế này nhé!

Xuân ngược lên lo lắng:

– Cái gì anh?

Loan ôm lấy khuôn mặt dễ thương của Xuân áp vào ngực mình:

– Hay là anh đi để em dễ thở hơn.

Xuân càng ôm chặt lấy Loan hơn.

– Không đâu, đừng có bỏ em, đã nói rằng đôi no có nhau kia mà anh.

Loan thật khó nghĩ, nó không còn biết nói sao.

Đêm về khuya mỗi lúc một lạnh, Xuân hình như không còn để ý đến điều lo lắng của Loan nữa, nàng ngủ say sưa. Trong giấc ngủ trông khuôn mặt nàng vẫn thật trẻ thơ.

Gần về sáng Xuân tỉnh dậy. Nàng thấy Loan trần trọc mãi không ngủ được bèn lay tay Loan hỏi bằng giọng ngái ngủ:

– Anh không ngủ à?

Loan mở mắt ngay:

– Chán quá, hai đêm rồi anh có ngủ đâu.

Xuân thương hại người yêu:

– Lo nghĩ làm quái gì cho mệt, ngủ tỉnh đi chứ rồi muốn ra sao thì ra...

Loan cười trong bóng tối:

– Thì cũng đành vậy chứ biết sao! Em ngủ đi chứ dậy làm quái gì!

Xuân âu yếm vuốt tay lên khuôn mặt bắt đầu gầy tọp của Loan:

– Thấy anh trần trọc hoài không ngủ được em đâu có yên tâm ngủ.

Loan cảm động vì lời nói chân thành của Xuân. Nó chỉ còn biết ôm Xuân vào lòng hỏi nhỏ bên tai.

– Em yêu anh lắm sao?

Với tình yêu đầu tiên, Loan chỉ biết nói vậy để biểu lộ tình yêu của mình. Loan không biết nói gì hơn, tâm hồn nó mộc mạc nhưng chân thành. Xuân hiểu người yêu, nàng tuy nhỏ tuổi hơn Loan nhưng dặc dài. Đã bao nhiêu thằng con trai nói với nàng câu đó, nhưng Xuân thừa biết rằng họ chẳng bao giờ thêm để ý đến một cô gái giang hồ, câu nói đó chỉ như một lời đùa duyên vui miệng. Còn Loan khi thốt ra lời nói đó là cả sự chân thành, cả tình yêu cho nàng.

Xuân sờ nắn những khớp xương bắt đầu trở ra trên thân thể Loan:

– Mấy hôm nay trông anh ốm hẳn đi. Suy nghĩ lo lắng làm chi cho khổ tâm hả anh? Em cũng lo lắm chứ nhưng đành chịu vậy chứ biết sao?

Loan thở dài:

– Không lẽ mình nhịn đói ở giữa thành phố giàu sang này?

– Anh làm gì để kiếm ra tiền? Học hành anh chẳng đi đến đâu, làm việc nặng nhọc anh không làm nổi...

Loan nói nhỏ:

– Anh sẽ cố gắng.

– Anh cố gắng hoài, ai cho anh cố gắng đâu, với những đứa như mình

không nghĩ đến chuyện lưu manh thì chỉ chết đói thôi. Em nói thiệt đó...

Loan đẩy Xuân ra:

– Anh không muốn em ăn nói như vậy. Trời có mắt em ơi, nếu mình ăn hiền ở lành thì trời đâu có phụ mình.

– Chẳng có trời đất gì hết ráo, em cũng là một đứa con gái hiền lành vậy, em đâu có làm gì ai mà trời bắt em làm điểm. Anh tưởng em khoái làm điểm lắm sao?

– Thì bây giờ em hết làm điểm rồi đó, em lại có chồng...

– Hết làm điểm nhưng đói, thương yêu anh em cố gắng giữ mình, cố gắng để khỏi...

Loan buồn bã hỏi lại Xuân:

– Vậy bây giờ em muốn anh làm gì?

– Làm gì miễn là đừng đói...

Loan ngao ngán, nỏ nằm ngửa mặt nhìn lên đỉnh màn.

– Thật ra anh chẳng ngại gì hết, anh chỉ sợ làm điều phi pháp rồi bị bắt bớ tù tội, còn lại em...

– Anh đừng lo gì cho em hết, anh chưa sống nhiều với loại người như em anh đâu có hiểu, nếu đã có tình có nghĩa với nhau thì không dễ mỗi lúc bỏ nhau được. Anh chẳng may ở tù, em bán thân nuôi anh. Đó là điều bạn cùng đâu có ai muốn...

Loan nhìn lại thân phận phận mình, thân phận khốn khổ từ khi mẹ chết cho tới khi bỏ nhà ra đi. Cuộc đời này chỉ chìm Loan xuống những bất hạnh chó đẻ.

Loan muốn nhoi lên, nhưng nó như một kẻ đuổi súc mất đà... Loan như một con thú bị bẫy rơi xuống hố, càng vùng vẫy càng thấy bầu trời thu hẹp ở trên miệng hố xa vời thêm. Cào cẩu, gặm thét cho tới khi kiệt lực nằm chờ thợ săn đến bắt.

Xuân bỗng xoay người nằm ngay ngắn lại:

– Hình như gần sáng rồi đó anh!

Loan vỗ về người yêu.

– Thôi ngủ đi...

Xuân lắng nghe tiếng động cơ xe cộ nổ âm âm ngoài bến rồi nói:

– Ngủ gì được nữa, trời sáng bết rồi.

– Chẳng lẽ nằm đây mãi sao?

– Hôm nay anh có lên Sài Gòn không?

Loan ngần ngại một chút rồi gật đầu:

– Có, anh phải lên chứ, còn nước còn tát...

Tiếng ồn ào ở ngoài phòng mỗi lúc một lớn. Những hành khách ngủ đã một đêm đã lục đục dậy đi ra xe. Tiếng trẻ con ngủ dở mắt bị đánh thức dậy khóc ré lên. Loan mở mắt chong chong nhìn lên đỉnh mùng trắng lơ lơ, trời hãh còn lạnh. Hơi ấm ở thân thể Xuân tỏa ra làm Loan thấy dễ chịu, Loan có cảm tưởng từ nay Loan không thể nào xa được nàng nữa. Tình yêu đã đến với Loan giữa sự đau khổ, nghèo hèn, chắc chắn tình yêu đó sẽ bền vững mãi mãi...

Xuân ngồi dậy:

– Có lẽ trời sáng rồi anh, chúng mình dậy thôi.

– Em ngủ đi dậy làm quái gì, anh dậy một mình cũng được.

– Không, em cũng chẳng thiết ngủ nữa, em dậy đi ăn sáng với anh để anh đi cho chắc dạ.

Loan chống tay xuống giường ngồi dậy:

– Ủa em còn tiền sao?

– Còn đủ để ăn sáng!

– Thế trưa nay tụi mình ăn bằng gì?

Xuân thòng chân xuống giường tìm dép:

– Mặc kệ, anh nói anh có chỗ nào ăn mà, quán gì đó!

– À quán Anh Vũ, nhưng phải có tiền...

Xuân cười khanh khách:

– Anh biểu là ăn cơm cháy đầu có mất tiền.

Loan “à” một tiếng, nó còn ngần ngại, Xuân tiếp:

– Bây giờ em đói cóc chịu được, em không ăn thì chết giấc liền.

Loan đành chiều theo ý Xuân:

– Ủ thì đi ăn!

Xuân reo lên, ôm lấy cổ Loan hôn:

– Mình đi ăn cơm tấm bì hén!

– Ủ cơm tấm bì!

– Uống “xây chừng” và em còn mua cho anh bốn điếu Ruby nữa.

Xuân buông Loan ra, chạy vào buồng tắm rửa mặt.

Khi hai người ra khỏi nhà ngủ, trời vẫn chưa sáng rõ.

Xuân hình như không lo lắng gì, nàng vui như một đứa trẻ.

Loan đưa nàng đến quán ăn nào nàng cũng chê dở. Cuối cùng nàng đề nghị với Loan:

– Thôi mình đừng thèm ăn cơm tấm nữa, mình đi ăn hủ tíu tôm cua.

– Mặc quá, sợ không đủ tiền.

– Đủ mà, tội mình vẫn có tiền uống cà phê hút thuốc lá như thường. Lần này em cũng hút thuốc nữa, hút một điếu thôi...

Loan lườm người yêu:

– Đàn bà con gái, mà cũng đòi hút thuốc.

– Thiếu gì người hút, mấy con bạn em hút hoài...

– Anh cấm em không được nói đến mấy con bạn của em nữa đó.

Xuân không giận dữ như mấy lần trước, nàng chỉ lườm lại Loan:

– Anh khó tính thấy nội, ghét anh ghê...

Loan vừa ăn vừa lo lắng, Xuân thì gần như không thèm để ý đến chuyện đó. Nàng ăn uống có vẻ ngon lành rồi buông đũa có vẻ hả hê:

– Ngon quá chừng, em mê thằng cha nấu hủ tíu rồi đó anh.

Thấy Loan chỉ nhìn nàng. Nàng càng trêu:

– Em sẽ lấy nó làm chồng bé để ăn hủ tíu tối ngày.

Loan biết Xuân đùa nên cũng phì cười:

– Có cho anh ăn nhờ không?

– Cho chứ, nếu anh không hăm bóp cổ em chết ngắc.

– Ai dại gì mà bóp cổ em khi em lấy thằng bán hủ tíu.

– Em sẽ lấy hết trơn mấy thằng ba Tàu nấu hủ tíu ở Sài Gòn, Chợ Lớn cho anh ăn chết luôn.

Loan nhìn Xuân vui vẻ:

– Và em cũng chết luôn, chúng nó mang em cho vào thùng nước lèo nấu.

Xuân lờm Loan:

– Anh nói thấy ghê, thôi em chẳng thèm lấy nữa, thà để anh bóp cổ chết ngắc còn sướng hơn. Anh không ghen à?

Loan nhìn người yêu bằng con mắt ranh mãnh.

– Sức mấy mà ghen, anh hết thương em rồi, anh chỉ còn khoái ăn hủ tít.

Xuân ra vẻ hờn dỗi:

– Thôi từ lần sau em không thèm giắt anh đi ăn hủ tít nữa, đi ăn riết rồi anh mê mấy thằng cha ba Tàu hơn em thì em lại phải bóp cổ anh chết ngắc mất.

Thấy trời đã muộn, Loan nhắc chuông:

– Mình uống cà phê lè lẹ lên, anh còn phải đi.

Xuân có vẻ tiếc rẻ:

– Em lại về “nhà” nằm khèo một mình thì buồn chết được, hay thôi anh ở nhà với em đi rồi buổi trưa mình đi ăn luôn.

– Đâu có được, anh phải đi kiếm công ăn việc làm chứ.

Xuân hơi bất bình:

– Công ăn việc làm của anh chán thấy mẹ. Đi hoài rồi về thở ngắn thở dài, em buồn muốn chết luôn.

Loan nghiêm nghị trở lại:

– Đừng nói bậy, thôi em về đi...

Xuân trả tiền xong, nàng xoa hai tay vào nhau:

– Em tính ngay “boong” không dư một đồng xu.

Ra khỏi quán Xuân hình như còn
bị nịn:

– Nhớ vào khoảng mười một giờ anh
về đón em đi ăn nhé.

– Không có tiền thì ăn cơm cháy
nghe, đừng có than.

– Em than hồi nào đâu.

Xuân đứng nhìn con đường dài:

– Tội nghiệp anh phải đi bộ lên Sài
Gòn xa quá, biết vậy lúc nãy mình bớt lại
mấy đồng bạc.

Loan nheo mắt nhìn người yêu:

– Em khoái ăn thì anh để em ăn đã
đời, bây giờ mới thấy “ngậm ngùi” cho
cái thân anh thì đã muộn rồi.

Xuân cúi thủi trở về, nàng đi ra phía

bến xe. Rạp hát Hùng Vương đã mở cửa, nàng nhìn lên bảng quảng cáo, một phim Ấn Độ: Tình yêu thắng nghịch cảnh. Xuân vào hẳn rạp xem hình, nàng xin một tờ chương trình đứng lẩm nhẩm đọc, mặt nàng tươi lên. Bỗng một gã con trai tới trước mặt nàng hỏi:

– Phim hay không em?

Xuân nhú mắt nhìn lại gã không trả lời. Mặt gã sần sùi và hàm răng của chiếc còn chiếc mất, nụ cười của gã trông đầy vẻ nham nhở. Xuân xằng giọng:

– Không biết!

Gã lại nham nhở cười:

– Coi không anh bao?

Xuân đi ra:

– Ai mà thèm...

Gã theo ra:

– Thiệt mà coi anh bao liễn, anh điệu nghệ mà em,

Xuân đứng dừng lại trừng mắt:

– Nè đừng có anh anh em em với con này, con này đập thấy mẹ.

Gã hít hà:

– Cha dữ quá ta. Anh đẹp trai mà em.

– Xí, coi cái mặt kia, như cái mền rách.

Gã cười nham nhở:

– Ày, coi bộ xấu xí vậy mà hay lắm ghen có tiếng ở khu bến xe này đó, các em khoái thấy mẹ, tại số dách mà.

Xuân không muốn nói với gã nữa,

nàng bước đi. Gã con trai lằng nhằng:

– Em không tin thử một phát coi, em sẽ mê liền.

Xuân đứng dừng lại:

– Tôi kêu lính cho coi.

Gã nhe cái lợi trơ khấc ra cười:

– Kêu đi, khỏi có ngán.

Biết không chọc Xuân được, gã nháy mắt chào Xuân rồi bước sang bên kia đường.

– Thôi lần khác gặp lại nghe cưng.

Xuân lẩm bẩm chửi rồi đi dọc theo bến xe trở lại nhà thuê ghé bố. Chị chủ nhà đã dậy, thấy Xuân mặt toét miệng ra cười:

– Đi đâu về đó em?

Xuân nhỏ nhẹ:

– Đưa ảnh đi ăn sáng, ảnh lên Sài Gòn rồi, chị đi đâu đó?

Chị chủ nhà vấn lại mái tóc:

– Cũng tính ra ăn sáng lai rai, em đi với chị không?

Xuân từ chối:

– Em ăn rồi, tính về nằm khèo ở nhà chờ mười một giờ ảnh về.

– Nằm hoài buồn muốn chết, đi chơi với chị cho vui.

– Đi đâu chị?

– Ra uống cà phê rồi mình đi coi hát.

Nói đến coi hát mắt Xuân sáng lên:

– Coi hát ở đâu hả chị?

– Ở rạp Hùng Vương, mới đổi phim mới hay hết sức vậy đó.

Xuân khoe:

– Hồi nãy em cũng đi qua, coi sơ sa mấy cái hình gắn ở đó, coi bộ hay lắm, nhưng em ghét quá à. Ở đó nhiều cao bồi quá!

Chị chủ nhà vuốt má Xuân:

– Nó chọc em hả?

– Dạ!

– Tại em xinh quá, mà đi một mình nên nó mới chọc, chứ đi với chị thì cha chúng nó biểu cũng chẳng dám làm gì.

Xuân ngần ngại, nàng lưỡng lự một hồi rồi từ chối:

– Thôi chị, để em vô nằm chờ ảnh!

Chị chủ nhà kèo nài:

– Nằm làm chi, buồn thấy mẹ, cứ đi với chị, tới giờ thì về, bây giờ còn sớm lắm mà.

Xuân ngẩn ngại một lát rồi gật đầu. Chị chủ nhà dắt Xuân ra cửa:

– Minh uống cà phê xong rồi vô rạp liền, tới 11 giờ ra là kịp chớ gì, chị đi một mình cũng buồn.

Ngồi ở quán cà phê Xuân lại được dịp nói về Loan:

– Ảnh kỳ lắm chị ơi! Em đưa anh đi coi hát ảnh ngủ khì à. Hởm phim hay hết sức vậy đó!

– Phim gì?

– Cũng phim Ấn Độ mà em quên mất tên rồi.

Chị chủ nhà tư lự:

– Phim Ấn độ ít phim nào dở hết, chồng chị cũng mê lắm, ảnh không bỏ sót phim nào hết trơn.

– Sao hôm nay chị không rủ ảnh đi?

Chị chủ nhà mỉm cười:

– Anh đi xem từ chiều hôm qua rồi...

Bỗng nhiên chị chủ nhà hỏi về chồng Xuân:

– Chồng em đi làm gì?

Xuân buồn buồn:

– Anh chưa làm gì hết, mấy hôm rày ảnh lên Sài Gòn kiếm việc làm, mà mỗi lần về coi bộ ảnh buồn quá nên em cũng không hỏi...

Chị chủ nhà có vẻ thương hại:

– Tội nghiệp chả hiền lành, dễ thương.

Xuân im lặng, nằng thở dài...

Chị chủ nhà ra điều ái ngại:

– Vậy làm sao mà sống, tiền đâu mà ăn hoài.

Xuân nén tiếng thở dài:

– Em cũng đang lo đây chị, chưa biết trưa nay hai đứa lấy gì mà ăn.

Chị chủ nhà có vẻ ngạc nhiên.

– Ủa các em hết tiền rồi à?

Xuân thành thật gật đầu:

– Dạ hết rồi, chúng em cũng chỉ ở nhà chị được một đêm nay thôi rồi ngày mai phải đi vì không còn tiền trả tiền phòng nữa.

Chị chủ nhà ra điều xót xa:

– Tội nghiệp chưa, sao em không nói với chị trước.

Xuân ngược lên nhìn người đàn bà:

– Chị giúp được em sao?

Người đàn bà gật đầu:

– Giúp chớ, không biết thì thôi mà biết chị bắt buộc là chị phải giúp rồi. Chị thương em mà...

Xuân cảm động, nàng muốn nói một lời cảm ơn mà nói không nổi. Chị chủ nhà nắm lấy tay Xuân một cách thành thật:

– Chị sẽ cố gắng giúp đỡ em cho tới khi nào chồng em kiếm được tiền...

Xuân lặng lẽ nhìn ra ngoài đường:

– Chờ cho tới lúc chồng em kiếm được tiền trả chị thì mệt lắm chị ơi! Em hết tin tưởng...

Chị chủ nhà chỉ vào Xuân.

– Em mà lo chuyện đó sao, chồng không trả được thì vợ trả, lo chi việc đó... Mà thôi chị cứ đưa em một bò, rồi lúc nào trả thì trả... Chẳng lẽ trưa nay hai đứa em chịu đói sao?

Xuân nghĩ đến cái hẹn của Loan, cái hẹn ăn cơm cháy «qua ngày», nàng nghĩ đến quãng đường dài đi bộ từ đây lên tới tận quán Anh Vũ. Chị chủ nhà đã lấy tiền ra từ lúc nào, chị ta nhét tờ giấy một trăm vào tay Xuân:

– Cứ cầm lấy mà tiêu, hết chị đưa thêm.

Xuân càng thêm bối rối về lòng tốt của chị chủ nhà.

– Nhiều quá rồi em biết lấy gì mà trả chị, còn tiền phòng nữa chị ơi...

Mụ đàn bà cứ giúi tiền vào túi Xuân, cườì tít mắt:

– Chị bảo em đừng có lo chuyện đó, với sức em khi muốn trả thì có cho mượn cả một cái nhà em cũng trả được kia mà.

Xuân cầm tiền mà hồi hộp trong lòng, nàng nghĩ đến một cái bẫy đang giương ra. Một cái bẫy mà trước sau gì nàng cũng mắc phải. Nàng nghĩ đến Loan, đến gương mặt giận dữ của anh ta. Khuôn mặt lúc bình thường coi dễ thương, khi giận dữ coi hung bạo...

Xuân cầm tờ giấy một trăm trong tay:

– Em sợ ảnh lắm chị ơi!

Người đàn bà gắt khế:

– Sợ gì mà sợ, nó lấy em không nuôi được em thì em phải lo kiếm tiền chớ sao. Với đứa con gái khác nó bỏ từ lâu rồi.

– Em lấy ảnh chớ ảnh đâu có muốn vương mắc em làm chi, tại em thương ảnh...

Chị chủ nhà lại van òn ỉ luận điều hồi đêm nào:

– Em quan niệm kỳ cục hết sức, cái xác thịt mà ăn thua gì, người ta cần ở cái tâm hồn đối với nhau.

– Dạ, em biết vậy nhưng em vẫn thấy ớn ớn...

Người đàn bà thở dài:

– Cái đó tùy em, chị chỉ lấy kinh nghiệm của kẻ từng trải để truyền lại cho em vậy thôi.

Xuân tính đưa tiền lại cho chị ta để dứt khoát, thì chị ta cản lại với nụ cười:

– Ủa em không thèm thật sao, giúp em là giúp, còn chuyện kia là chuyện nói chơi nói bởi có ăn nhậu gì đâu, cầm lấy đi.

Chị ta lấy lại tờ giấy bạc, gấp gọn rồi nhét đại vô túi áo bà ba của Xuân. Xuân miễn cưỡng nhận tiền, nàng chưa biết làm cách nào để trả món nợ này, nhưng nàng không còn cách gì từ chối. Nàng thoáng nghĩ ra một điều trong đầu, hay mình cứ giữ lấy để «phòng thân» rồi một hai hôm nữa mình trả lại y nguyên. Nghĩ vậy Xuân thấy yên tâm hơn.

Xuân như tự tin lại, nàng hăng hái đứng dậy:

– Thôi mình đi nhé chị, hình như muộn quá rồi, mười một giờ em còn phải về gặp anh.

Chị chủ nhà cũng có cái vẻ hả hê, chị ta vui vẻ dắt tay Xuân tới rạp hát...

Gần mười hai giờ trưa Xuân mới ra khỏi rạp hát, nàng cuống lên:

– Chết muộn quá rồi, em phải về gấp không anh chờ...

Về tới nơi, nàng đã thấy Loan nằm đợi ở giường. Loan uể oải ngồi dậy:

– Đi đâu vậy:

Xuân vui vẻ:

– Em đi coi hát với chị chủ nhà, phim thiệt hay đó anh.

Loan lạnh lùng:

- Vậy hả, tiền đâu mà coi!
- Chị chủ nhà bao!

Loan sửa soạn lại quần áo:

- Bây giờ mình đi Sài Gòn ăn cơm, ăn cơm cháy.

Xuân mỉm cười liên hồi để Loan vui lòng, ra đến cửa, nàng nghĩ đến quãng đường xa lắc xa lơ. Nghĩ đến tờ giấy một trăm còn nằm gọn trong túi mình:

- Hay thôi anh ạ, mình ăn cơm ở đây rồi về ngủ một giấc cho khỏe.

Loan đứng dừng lại:

- Tiền đâu mà ăn?

Xuân móc tờ giấy một trăm trong túi ra đưa trước mặt Loan:

– Thiếu giống!

Loan hơi cau mặt:

– Tiền ở đâu đó?

– Em mượn được.

– Mượn của ai?

– Chị chủ nhà!

Loan thở dài, lo lắng:

– Mượn rồi lấy tiền đâu mà trả?

Xuân chỉ luôn vào Loan:

– Anh đi làm có tiền rồi trả.

Loan chán nản lắc đầu:

– Công việc anh chưa chắc gì mà em cứ mượn tiền tưới hột sen như vậy thì biết lấy đâu mà trả.

Xuân phụng phịu:

– Không lẽ mình chịu đói sao anh, bộ ăn cơm cháy được hoài sao.

Loan thấy Xuân nói cũng phải, chàng thương hại người yêu. Nó đành phải gặt đầu cho Xuân vui lòng.

– Thì đó, em muốn tính sao cho gọn thì tính...

Xuân vui vẻ khoe:

– Chị chủ nhà tốt lắm anh, ngày mai tụi mình hết tiền trả tiền thuê phòng rồi mà chỉ vẫn cho mình ở như thường... Chỉ nói coi hai đứa mình như em...

Loan lo lắng, nhưng nó không nói ra sợ Xuân buồn.

Ra khỏi cửa cả hai gặp chị chủ nhà đi vào. Xuân kéo luôn Loan đến giới thiệu

một cách thân mật. Chị chủ nhà cười dễ dãi, cởi mở:

– Các em đi đâu đó?

Xuân nhanh nhẩu trả lời:

– Tụi em đi ăn cơm!

Chị chủ nhà thân mật hơn:

– Chị nói thiệt, các em có thiếu thốn gì cứ nói với chị, chị sẽ giúp đỡ. Thấy đôi vợ chồng trẻ chị thương hết sức như vậy đó.

Xuân chỉ Loan giới thiệu:

– Chồng em đó chị!

Chị chủ nhà nhìn Loan với đôi mắt đầy thiện cảm, rồi nhìn Xuân:

– Em chọn chồng xứng đáng đó, trông chả bảnh trai hết sức vậy đó.

Không lẽ Loan cứ giữ mãi thái độ lằm lỳ, nó mỉm cười với chị chủ nhà cho Xuân vui lòng. Chị chủ nhà khen Loan:

– Em hiền quá, coi chừng con nhỏ này nó xỏ mũi em đó.

Xuân bĩu môi:

– Còn lâu, anh đánh đập em tối ngày mà chị biểu hiền thì hiền ở cái chỗ nào.

Loan lịch sự:

– Thôi chị cho phép, tụi tôi phải đi ăn cơm.

– Ủ đi ăn đi, tối về gặp lại tụi mình nói chuyện nhiều.

Vừa đi Xuân vừa nói:

– Đó anh thấy không, chị hiền lắm.

Loan chỉ im lặng đi bên Xuân vào quán cơm.

CHƯƠNG 19

XUÂN ĐÃ MUỢN CỦA CHỊ CHỦ NHÀ đến trăm thứ ba, và tiền phòng chịu lại bốn ngày rồi. Nàng bắt đầu lo lắng. Loan vẫn chưa kiếm được việc gì để làm. Hằng ngày, Loan đi rồi lại về như một cái bóng, nó ít nói, ít cười và thường tỏ ra gắt gỏng mỗi khi Xuân mượn tiền. Nó lắc đầu, thở dài:

– Mình đang tự đào hố chôn mình.

Xuân nằm cạnh, nàng nhìn khuôn

mặt Loan, khuôn mặt bình thản trong giấc ngủ. Xuân ngồi dậy ngấm nhìn khuôn mặt đó rồi cúi xuống đặt một chiếc hôn lên trán người tình. Loan ngủ say không biết gì.

Đêm về khuya oi bức. Xuân vén màn thò chân xuống sàn tìm dép. Nàng đi ra ngoài, chị chủ nhà đang ngồi nói chuyện với một gã đàn ông. Xuân định quay trở vào thì chị chủ nhà chợt trông thấy, chị gọi giật Xuân lại:

– Đi đâu đó em gái?

Xuân cười quay trở ra:

– Tính ra ngồi với chị một chút cho vui, nhưng thấy...

Xuân nhìn gã đàn ông rồi bỏ lửng câu nói... Anh ta ngược lên nhìn Xuân:

– Anh em nhà cả mà... Ngồi chơi đi em!

Anh ta ngấm nhìn Xuân một cách sỗ sàng. Xuân hơi có vẻ không bằng lòng về thái độ đó, nhưng vì nể chị chủ nhà nên nàang đành ngồi xuống:

– Trời ngoài oi bức quá chị ạ! Ra tới ngoài này mà còn không có gió.

Gã đàn ông phụ họa:

– Ủ! Nóng thật!

Gã hít hà hỏi Xuân:

– Em có nóng không?

Xuân không trả lời.

Chị chủ nhà nhìn gã kia rồi giới thiệu với Xuân:

– Chị giới thiệu với em đây là thầy Ba, làm ở sở... sở gì đó thầy?

Gã đàn ông cười:

– Sở gì mà không được chị?... Mà thôi, chị giới thiệu tôi với cô em đây là quý hóa lắm rồi.

Xuân cố giữ vẻ lịch sự:

– Thầy nói quá lời.

– Không mà, anh nói thật, dễ dàng gì được làm quen với một người đẹp như em.

Chị chủ nhà cười thật tươi:

– Tôi quên chưa giới thiệu với anh, đây là cô Xuân cũng thuê phòng ở đây.

Gã đàn ông nheo mắt nhìn Xuân:

– Con gái mà ngủ một mình ở đây...

– Không, tôi ở với chồng tôi.

Xuân thấy nóng mặt. Nàng trả lời thẳng thắn, gã đàn ông chúng hững hờ nhưng cũng nói vớt vát:

– Có chồng thì có chứ, tội mình là tình bạn mà...

Xuân thấy gai gai ở người, và nhất là khó chịu về những lời chót nhả của lão ta nên đứng dậy đi vào. Gã đàn ông nhìn theo hất hàm hỏi chị chủ nhà:

– “En” thuộc típ nào đó hả chị?

Chị chủ nhà nhìn gã với con mắt ranh mãnh:

– Anh muốn không?

Gã đàn ông cười rung cả người:

– Nhất rồi, trông em thơm quá, nếu chị giới thiệu được cho tôi thì tôi đâu dám quên ơn chị!

Chị chủ nhà háy mắt:

– Đâu có phải dễ anh, người ta có chồng con đàn ông..

Gã tác lữ:

– Ấy, có vậy mới quý chứ, mới đáng đồng tiền bát gạo... Nhưng chị có giới thiệu nổi cho tôi không?

– Xì! Anh không tin tôi sao? Anh thấy những vụ khó giàn trời tôi còn lo nổi... Miễn là tiền trà nước cho bà mai coi được thì tôi thu xếp cho...

Gã đàn ông chộp lấy tay chị chủ nhà:

– Tôi điệu lắm mà chị, chúng ta biết nhau quá mà... Vậy bao giờ thì có thể

được?

Chị chủ nhà ngần ngại một chút rồi nói chắc:

– Tối mai đi, anh tới đây thế nào cũng được, nhưng ráng uống cà phê để thức cho đến nửa đêm, chờ cho thằng chồng nó ngủ...

Gã đàn ông hít hà:

– Tôi khoái những vụ như vậy đó. Mất tiền mà thâm lén hồi hộp mới thấy khoái.

– Còn bây giờ anh có tính toán gì không? Tôi lo nốt cho.

Gã đàn ông gật đầu:

– Ủ! Kêu gấp giùm đi, từ lúc gặp con nhỏ đến giờ tôi thấy xốn xang không chịu nổi.

Chị chủ nhà đứng dậy đi ra, gã đàn ông ngồi nhìn căn phòng Xuân vừa đi vào.

Ánh đèn mờ mờ từ bên ngoài lọt vào phòng, Loan vẫn say sưa ngủ. Xuân ngồi cạnh, chăm chú nhìn vào khuôn mặt mờ mờ bóng tối đó, khuôn mặt vẫn còn vương vấn nhiều nét trẻ thơ. Xuân yêu khuôn mặt đó, không biết trong khối óc của anh ta chứa đựng ý nghĩ gì, anh ta thâm lặng như một cái bóng, ít nói, ít cười.

Xuân đưa tay lên mặt Loan, nàng vuốt ve trên hàng lông mi dài và cong của người tình, nàng mỉm cười:

– Loan mắt nhung!

Thấy động, Loan mở mắt ra. Nó chớp mắt khuôn mặt của Xuân rõ dần.

Loan nắm nhẹ lấy bàn tay người yêu:

– Em không ngủ sao?

Xuân lắc đầu:

– Em không ngủ được, em ngồi nhìn anh ngủ là vui rồi.

Loan xoay người nằm gối đầu lên đùi Xuân, âu yếm:

– Em ngủ đi chứ, thức làm gì?

Xuân nhẹ nhấc đầu Loan lên, đặt cánh tay mình ở dưới rồi nằm xuống:

– Không biết tại sao đêm nay em không ngủ được, em muốn thức hoài, ngồi hoài nhìn anh ngủ.

Loan cười nhẹ, nó vuốt ve trên bả vai người yêu:

– Em lại lãng mạn rồi, chắc hồi sáng đi xem phim Ấn Độ có cảnh này chứ gì?

Xuân trở nên ngây thơ:

– Gần gần như vậy anh, nhưng ở trong rừng cỏ. Công chúa ngồi quạt cho vị anh hùng ngủ, vị anh hùng bị thương ở ngực.

Loan muốn phì cười vì sự mơ mộng của nàng, chàng giả vờ ăn ý câu chuyện:

– Có đau không?

– Chắc đau lắm!

– Sao em biết?

– Em thấy thằng cha “vị anh hùng” nhăn mặt.

– Trời ơi, tội nghiệp chưa, rồi công chúa làm gì?

– Công chúa ca lên một bài.

– Hay không?

– Số dách, còn múa cho thằng cha “vị anh hùng” coi nữa nghe. Rồi thằng cha “vị anh hùng” hết đau liền.

Loan phì cười:

– Bị thương nặng mà ca được thì nhất rồi, chuyện vô lý mà em tin được thì chịu em luôn...

Xuân cãi:

– Thằng cha “vị anh hùng” là thần mà anh!

Loan ôm riết lấy Xuân:

– Anh muốn làm thằng cha “vị anh hùng” của em!

Xuân cười khúc khích:

– Còn lâu em mới cho anh làm thằng cha «vị anh hùng».

– Thế cho anh làm gì?

– Làm chồng em!

Dứt câu nói, Xuân đặt một cái hôn âu yếm lên má Loan.

Trong bóng tối mờ mờ, đôi mắt Xuân long lanh, đôi mắt to đen ngầy thơ. Đôi môi bóng nhẫy, nàng xoay mình nằm lại, nàng đặt bàn tay Loan lên làn da bụng mịn màng của mình:

– Rồi công chúa sẽ có một đứa con trai thật xinh, để xong đứa con công chúa bị lũ ma vương ám hại, vị anh hùng bèn xuống địa ngục tìm lũ Ma vương để trả thù...

Nói xong, Xuân thở dài... Khuôn mặt

nàng trở nên buồn bã. Loan cảm động, nó úp mặt vào bụng Xuân.

– Những đứa con của chúng ta, ừ, chúng sẽ thành người và sẽ không khổ khổ như cha mẹ chúng...

Xuân vòng tay ôm lấy đầu Loan vuốt ve:

– Em thương công chúa ghê đi, em cứ nghĩ hoài đến cuốn phim hồi sáng nên cháng ngủ ghê gì được hết. Công chúa thật khổ đó anh.

Loan nằm lịm người trong cái cảm giác sung sướng triền miên. Nó hôn lên những giọt nước mắt chảy ra thật vô lý của người tình. Loan gục đầu trên cổ nàng:

– Nín đi em, sao em lại khóc? Đời sống này không thể bỏ chúng ta. Anh chỉ

bỏ cuộc đời này khi nào thiếu em, anh chỉ yêu em mà thôi...

Loan nhìn thấy trong ánh sáng mờ mờ, nụ cười của Xuân hé nở:

– Anh đừng bao giờ bỏ em nghe anh!

Loan gật đầu, nó như ngây dại trong tình yêu chân thành:

– Không bao giờ đâu em!

– Anh đừng đánh em nghe anh, em sợ lắm!

– Không, anh sẽ không bao giờ đánh em nữa.

Đôi mắt của Xuân nhìn người yêu đắm đắm, nàng từ từ khép mắt lại, thả rơi chân xuống giường, nàng vít đầu Loan áp vào cổ mình:

– Em yêu anh! Anh Loan ơi!

Loan chỉ ừ hử, nó say sữa tận hưởng tình yêu... say sữa tận hưởng tấm thân thể nuột nà của người tình muôn thuở, mà vì công việc nó đã bỏ quên mấy ngày qua...

Sáng hôm sau, Loan lại lên Sài gòn như mọi hôm. Chị chủ nhà lại cho Xuân mượn tiền dễ dàng như mấy hôm trước. Chị ta dễ dãi nói với Xuân:

– Được mà, lúc nào cần chị sẽ nói cho em hay.

Xuân hơi lo ngại, nhưng khi nàng nghĩ đến bữa ăn của hai đứa trong ngày, đành phải cầm tiền dù nàng biết rằng số nợ đó ngày càng chồng chất lên, nàng khó có thể trả được. Chị chủ nhà giao hẹn:

– Em thiếu chị năm trăm rồi nghen.

Xuân gật đầu:

– Dạ, chị cho em thiếu ít hôm nữa, chờ anh ấy làm có tiền em sẽ gửi trả chị sau.

Buổi tối hôm đó chị chủ nhà tìm Xuân, kéo ra một góc rồi hỏi:

– Sao? Ảnh đã kiếm được tiền chưa em?

Xuân buồn bã lắc đầu:

– Vẫn vậy mà chị, ảnh đi chán rồi về.

Chị chủ nhà cười nhẹ, rồi thở dài:

– Thật kẹt cho chị quá!

– Kẹt gì hả chị?

– Kẹt tiền...

Xuân hiểu chị ta muốn đòi nợ mình nên nói nhỏ:

– Em tưởng chị chưa cần...

– Nếu bình thường thì chị chưa cần thật, nhưng khốn khổ cho chị là chiều nay chồng chị bê tiền đi đánh bạc hết ráo rồi.

Xuân mở to mắt nhìn chị chủ nhà:

– Thật sao chị?

Chị chủ nhà có vẻ buồn bã:

– Chị nói láo với em làm chi? Buồn quá, tối nay người ta đến thu hụi chị không biết lấy tiền đâu mà đóng.

Xuân hồi hộp hỏi:

– Chị cần bao nhiêu hờ chị?

– Ít thôi, một hai trăm gì đó để sáng ngày mai bây trẻ có tiền ăn đi học.

Xuân im lặng, chị chủ nhà hồi thúc:

– Sao em, em có lo nổi cho chị không?

Xuân lặng lẽ lắc đầu:

– Em chưa biết phải làm sao, chị cho em biết gấp quá!

Chị chủ nhà thở dài:

– Tại chị cũng gấp quá nên mới phải nói với em.

Chị ta than thân trách phận:

– Thằng chồng của chị thật bê bối, biết thế chị bỏ phắt nó cho rồi, chồng con gì mà chẳng lo làm ăn, chỉ bài bạc tối ngày.

Xuân không biết nói sao, chỉ biết ngồi nghe chị ta thở ngắn than dài. Một lát sau, chị ta đề nghị:

– Em vô hỏi thử chồng em coi.

Xuân hơi nóng mặt:

– Em biết ảnh không có đồng nào hết, nếu có thì ảnh đã đưa cho em rồi.

Chị chủ nhà nhẫn nại:

– Thì em cứ vào hỏi xem sao. Biết đâu ảnh có, chứ chị đâu có phải là người xấu, khi có tiền chị đâu có tiếc em, chị đưa cho em liền mà...

Xuân không biết làm sao đành phải vào phòng. Loan chưa ngủ, thấy Xuân vào nó ngồi dậy hỏi:

– Em đi đâu về đó?

Xuân đâm giận lây cả người yêu, nàng ngồi phịch xuống giường:

– Đi đâu anh hỏi làm chi?

Loan cười, vuốt ve người yêu theo thói quen:

– Công chúa của anh lại giận dữ rồi.

Xuân hất tay Loan ra:

– Thôi! Kỳ quá hà!

– Em làm quái gì mà ngậu xì lên vậy?

Xuân im lặng, nàng đang muốn trút tất cả sự bức bối lên đầu Loan:

– Anh đi đâu cả tuần lễ nay, có làm được việc gì không?

Loan cười nhạt, thoáng hiểu nguyên nhân gây gỗ của người yêu.

– À! Thì ra là vậy, anh trả lời em là anh đi kiếm việc làm, nhưng còn kẹt chưa kiếm được.

Xuân đi thẳng vào vấn đề:

– Hôm nay anh có tiền không?

Loan lắc đầu:

– Không có một xu dính túi.

Xuân tuyệt vọng trở nên bức mình:

– Vậy mà đi làm quái gì?

Loan nằm xuống, khoanh hai tay dưới đầu thản nhiên trả lời:

– Việc đi thì cứ phải đi, còn có kiếm được tiền hay không thì lại là chuyện khác.

Xuân hứ một cái, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Loan nhìn theo, nó ngạc nhiên không hiểu nổi thái độ của người yêu, tại sao nàng lại cần nhằn về việc tiền nong với Loan một cách bất tử như vậy? Loan lẩm bẩm xoay mặt vào trong vách tường, không thềm nghĩ ngợi lảng nhãng nữa...

Xuân đi ra chỗ chị chủ nhà, mặt buồn thiu:

– Anh không có lấy một xu dính túi chị ạ.

Chị chủ nhà có vẻ lo lắng. Chị ta thở dài thườn thượt:

– Vậy thì làm sao đây, để sắp nhỏ đói chị đâu đành tâm.

– Chị đi vay tạm ở đâu được không?

Chị chủ nhà lắc đầu uể oải:

– Đâu có dễ như vậy em, người đòi mà em. Nói đến chuyện tiền bạc khó lắm em ơi!

Chị ta cười buồn:

– Đâu có ai dễ dãi như chị.

Xuân thấy đau nhói trong tim, câu

nói đó như một lời trách khéo nàng. Nàng tìm một chỗ ngồi cạnh chị chủ nhà, nàng tần ngần mãi mới nói được:

– Thật khổ cho em, em hiểu chị đối với em rất tốt, nhưng thật tình lúc này em chẳng còn biết tính sao. Em kẹt...

Chị chủ nhà nói lấy:

– Tại em không muốn trả cho chị thôi, chứ một khi em đã muốn trả đâu có khó gì!

Xuân khổ sở cải chính:

– Thật tình em không còn đồng nào nữa, nếu còn em đâu dám không đưa cho chị.

Chị chủ nhà đứng dậy đưa một người mướn ghế bố vào chỗ nằm. Trở ra, chị ta cầm hai chục bạc giơ lên chép miệng:

– Cứ góp hoài từng chục bạc không biết đến bao giờ mới đủ tiền đóng hội, thật khổ cho chị hết sức vậy đó.

Xuân càng thêm bực mình, nàng thoáng nghĩ đến những lời nói xa nói gần của chị chủ nhà mấy hôm nay, nàng liếc nhìn vào phòng rồi cúi xuống nói nhỏ với chị chủ nhà:

– Bây giờ chị bảo em phải làm cách nào để có tiền?

Mắt chị chủ nhà sáng lên, chị ta nói với vẻ dè dặt:

– Nếu muốn thì khó gì, nhưng nói ra chị chỉ sợ em buồn...

Xuân hiểu chị ta sẽ đề nghị điều gì, nàng đành buông thả:

– Chị cứ nói đi, nếu kiếm được tiền để trả cho chị thì em không ngại.

Xuân nói câu đó với vẻ giận dữ, chị chủ nhà cười hê hả, chị ta vỗ về Xuân:

– Thật tình không một người đàn bà nào muốn làm điều đó cả, nhưng mình là những kẻ sống bằng tâm hồn thì thể xác đâu có ăn nhằm gì...

Xuân hừ một tiếng, nàng vẫn còn thấy nóng mặt:

– Chị bảo em ăn trộm hay ăn cắp?

– Tại sao em lại nỡ nặng lời với chị vậy?

Xuân càng thêm bực mình vì mục chủ nhà cứ nói vòng vo tam quốc hoài:

– Thế chị muốn em làm gì thì cứ nói phắt đi cho rồi?

Chị chủ nhà nheo mắt nhìn Xuân:

– Thật tình chị... không muốn đưa em vào con đường này làm chi. Nhưng chị cứ nghĩ rằng em chẳng hẹp hòi gì trong chuyện đó...

Xuân nhìn thẳng vào mặt chị ta:

– Chị bảo tôi làm đi phải không? Làm đi để kiếm tiền trả nợ cho chị chứ gì?

Chị chủ nhà thấy Xuân giận dữ mỗi lúc một hung, sợ nàng làm to chuyện nên nhấn nài cười mơn trớn:

– Trời ơi, sao em nỡ nặng lời với chị vậy? Chị chỉ muốn nói là cái thể xác người ta không ăn thua gì hết, chỉ một chút xíu thôi... mà, mình lấy tiền ngon ơ...

Xuân đứng dậy:

– Thì làm đi chứ gì? Được, tôi bằng lòng, nhưng bao nhiêu?

Xuân nghĩ đến người yêu, nàng muốn trào nước mắt, nghĩ đến đôi mắt tuyệt vọng của Loan khi biết tới hành động của nàng. Chị chủ nhà vẫn nhẫn nại, nhìn ngắm Xuân:

– Em thì phải đặc biệt rồi, đâu phải giá xoàng xĩnh được...

Xuân rưng rưng nước mắt, nàng nói huych toẹt:

– Bao nhiêu một cái?

Chị chủ nhà tính toán:

– Hai trăm được không em?

– Không được, ba trăm!

Chị chủ nhà tắc lưỡi:

– Em hiểu ở đây là khu bình dân mà, đâu có ai nhiều tiền nhiều bạc gì đâu! Thôi, hai trăm rưỡi được không?

Xuân hỏi tới:

– Đã tính tiền phòng chưa?

– Chưa!

– Cho chị năm chục tiền phòng đó, chị đi kiếm mỗi đi.

Xuân bực mình đứng dậy:

– Tôi vào phòng, lát nữa ra. Chị nhớ là tôi sẽ tìm cách trả hết nợ cho chị.

Câu nói của Xuân có vẻ quyết liệt, chị chủ nhà nín lại:

– Để cho kín đáo, em chờ chồng em ngủ đã...

Xuân lặng lẽ gật đầu, nàng vào phòng, Loan vẫn chưa ngủ. Lúc này Xuân nghĩ mình nên hòa hoãn với Loan thì hơn. Nàng ngả lưng nằm xuống:

– Anh chưa ngủ à?

Loan lặng lẽ lắc đầu:

– Anh ngủ sao được, một khi anh thấy em có vẻ lo lắng về tiền bạc.

Xuân mỉm cười:

– Thôi, bỏ chuyện đó đi anh, em sẽ không nhắc đến chuyện đó nữa.

Loan buồn bã nằm gối đầu lên cánh tay mát lạnh của Xuân:

– Anh yêu em lắm, nhưng lúc này anh thấy mình bất lực, anh chưa lo gì được cho em.

Xuân vuốt ve sống mũi cao của Loan:

– Em xin anh đó, anh đừng nói đến chuyện đó nữa, nhắc đến em buồn lắm. Thây kệ nó anh, rồi muốn ra sao thì ra, anh ngủ đi!

Loan thấy lòng mình ấm lại. Nó xoay mình nằm gục đầu vào cổ Xuân, da thịt nàng thơm tho:

– Anh sẽ không nói đến nữa, nhưng bắt buộc anh phải lo.

Xuân vỗ về người yêu:

– Đừng anh! Em sẽ cố gắng thu xếp.

Nói xong, Xuân mới biết mình hớ, nhưng rất may Loan không hỏi thêm câu gì. Xuân bâng khuâng, nàng nghĩ đến giây phút sắp tới của mình, mình phải trao thân cho một người đàn ông khác

để kiếm tiền. Sau mấy lần bị đòn, Xuân biết Loan là một người thẳng thắn, Loan không phải là hạng chồng ma cô ở xóm điểm thường ăn bám vào vợ. Xuân càng yêu quý Loan hơn, Xuân muốn dành tất cả những gì còn lại của mình cho riêng Loan. Nàng thở dài, nhưng hoàn cảnh không cho nàng làm theo điều mong ước của mình. Nàng bất lực, đành buông xuôi, nàng thấy tâm hồn mình tê tái. Nàng cúi xuống đặt một chiếc hôn âm thầm trên trán người yêu.

– Anh! Sao mấy hôm nay lơ là với em vậy?

Loan uể oải trả lời:

– Anh mệt! Vả lại anh lo nghĩ nhiều quá!

– Thây kệ anh!

Xuân vén mừng chui ra, nàng ra chỗ
chị chủ nhà, chị ta cở vẻ nóng ruột hỏi:

– Sao lâu vậy em?

– Phải chờ ảnh ngủ.

Chị ta cười:

– Bây giờ thì rảnh rồi chứ?

Xuân gật đầu:

– Bằng lòng với giá đó chứ?

Chị chủ nhà cười:

– Hơi mắc đó, nhưng đặc biệt nên
họ cũng chẳng phàn nàn gì, có điều chị
hơi thiệt thòi.

Xuân thấy mục chủ nhà này cũng bản
tiện và bóc lột gái làng chơi như trăm

ngàn mụ tú bà khác. Xuân lạnh lùng trả lời:

– Chị yên chí đi, chị không thiệt thòi gì đâu, người thiệt thòi nhất vẫn là những kẻ như tôi.

Nghe mụ chủ nhà nói vòng vo mãi Xuân đâm bực mình, lúc này nàng nhìn rõ dã tâm của chị ta, nàng thấy tất cả mọi thứ trên người của chị ta đều tởm, đều đáng khinh rẻ. Nàng nghĩ bụng: “Mình mà đứng nói chuyện lâu với con mẹ này chắc mình rút guốc đập bể mặt mụ ra mất”. Xuân chợt nghĩ đến Loan, anh ta có thể dậy bất tử lắm, nếu không thấy nàng... Xuân hồi thúc:

– Nào, có chưa? Hay chị còn phải đi rước mối?

Chị đàn bà cười tít mắt, chị nói nịnh Xuân một câu:

– Sức mấy mà rước mối, người như em thì đàn ông tự động “nhào vô” chồng tiền xin xỏ đấy chứ!

Xuân càng thêm bực mình, nàng nhìn vô nhà trong:

– Nếu lâu quá tôi không thể chờ được đâu, rồi muốn ra sao thì ra.

Chị chủ nhà bộp chộp:

– Có ngay mà, em đi theo chị!

Xuân chửi thầm, ai mà thèm chị em với nhà chị.

Chị chủ nhà dắt Xuân đi suốt vào phía trong, tới một căn phòng hẹp có đèn điện sáng và giường nệm đàn hoàng. Ở đó có một gã đàn ông đang nằm chờ sẵn. Chị chủ nhà cười nói:

– Chị nhường phòng của chị cho đó.

Gã đàn ông lom côm bò dậy. Xuân nhìn rõ mặt gã, thì ra là gã đàn ông đêm qua. Xuân lặng người nhìn chị chủ nhà rồi nhìn lão ta. Xuân chợt hiểu dã tâm của họ, nàng càng khinh rẻ họ hơn. Nàng vừa thấy tức tưởi vừa oán hờn. Mỗi lúc này nàng mới thấy cảm phục Loan với những điều nhận xét của anh ta về bọn người này. Nàng hối hận nhưng không còn kịp nữa.

Xuân lầm lỳ đẩy chị chủ nhà ra cửa:

– Thôi, chị đi đi, để mặc tôi.

Gã đàn ông nhe răng cười nham nhở, gã choàng một tay qua vai nàng, Xuân thấy ở người gã xông ra một mùi hôi nồng nặc. Xuân hất tay gã ra, đứng dậy:

– Khoan nào (nàng nhìn sang phía

chị chủ nhà). Thôi, chị ra đi, tôi biết mà.

Xuân ra cài chốt cửa lại cẩn thận. Nàng quay trở vào. Gã đàn ông vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, nụ cười của gã trông trơ trẽn một cách kỳ lạ. Gã hình như bị chứng hững hờ khi không thấy Xuân cười lại với mình, gã nói một câu để không khí giữa hai người bớt nặng nề:

– Em lên giường, chúng ta nói chuyện đời nghe chơi!

Xuân hừ một tiếng:

– Tại sao anh chịu đi tôi với giá mắc như vậy?

Gã cười thật lẳng lơ:

– Bởi tại anh khoái gái có chồng nên mới... năn nỉ chị chủ nhà giới thiệu.

– Chỉ có vậy thôi hà?

– Chỉ có vậy!

– Lui vào trong đi!

Nàng ghé lưng nằm xuống giường, một lát bỗng vùng dậy:

– Thôi, anh đang ra đi, tôi không đi nữa đâu.

Nói xong Xuân ngồi dậy, nàng thòng chân xuống giường. Nghe Xuân nói vậy, gã đàn ông vội vàng níu nàng lại:

– Ủa, em sao kỳ vậy?

Xuân đẩy tay gã ra:

– Nhưng tôi không ham nữa.

Gã ta càng nhào đến ôm lấy vai Xuân:

– Nhưng em đã vào đây... và đã thế này.

Xuân vẫn lắc đầu:

– Mà không được đâu, em ngán lắm, vài ba trăm đồng bạc không đáng gì mà chồng em biết được thì khổn khổ...

Gã đàn ông càng nôn nóng:

– Nó ngủ say mà, nó không biết đâu.

Xuân cương quyết đứng dậy:

– Thôi, để bữa khác anh!

Gã đàn ông vẫn níu Xuân xuống, gã ôm cứng lấy nàng:

– Trời ơi! Đến phút chót mà em còn làm khó dễ anh.

Xuân dịu dàng đẩy gã ra:

– Bây giờ anh nhờ chị chủ nhà kêu giùm đứa khác còn kịp mà... Em ngán, thằng chồng em nó dữ lắm. Lần đầu tiên

em như vậy mà chỉ vì vài ba trăm bạc, nếu đổ bể ra em chết với nó mất anh ơi! Anh có tiền anh kêu ai mà không được, tha cho em đi...

Gã đàn ông vừa nóng vừa bực mình:

– Em đừng nói đến chuyện tiền nong, anh là thằng chịu chơi mà, anh đâu có tiếc tiền...

Xuân cười thầm: “Vậy là thằng chả mắc mỗi rồi”. Xuân càng làm giá:

– Ủa, anh tưởng tôi ham mấy trăm bạc của anh sao? Bây giờ tôi đi ra, tôi đâu có lấy của anh xu nào, tôi còn lỗ vốn nữa kia.

Gã đàn ông càng năn nỉ:

– Em hiểu cho anh, anh có nói là em cần tiền đâu, anh chỉ nói là anh không

tiếc tiền, dầu có mất bao nhiêu để được “nằm” với em thì anh cũng không tiếc.

Xuân càng làm già, nàng cần nhẫn:

– Tôi hết ham rồi, anh buông ra để tôi đi...

Gã đàn ông nhóm dậy, hấn móc bóp lấy thêm tiền đưa cho Xuân hai trăm.

* * *

Xuân nằm bất động, nàng khó chịu vì hơi rượu từ người đàn ông tỏa ra. Nàng nhắm mắt lại, nàng không muốn nhìn vào khuôn mặt phì nộn trơ trẽn đó, nàng mặc cho gã đàn ông muốn làm gì thì làm.

Xuân đẩy nhẹ gã ra:

– Tôi về!

– Khoan nào, mình nằm chơi nói chuyện đời...

Xuân tụt xuống giường:

– Thôi, xong rồi thì để lần khác.

Mắt gã đàn ông sáng lên:

– Thật há, mai mình gặp lại được không?

Xuân lưỡng lự:

– Để tính lại đã.

Gã đàn ông cũng ngồi dậy, Xuân cản gã:

– Anh để em ra trước, sợ người ta biết.

Gã đàn ông gật đầu. Xuân về tới

phòng, Loan hãy còn ngủ say sưa, bỗng nhiên nàng thấy yêu Loan ghé gối, nàng buồn bã nhìn vào khuôn mặt người tình, nàng vuốt ve những sợi tóc của chàng lòa xòa trên trán.

Loan trở mình, chàng mở mắt ra. Chàng nhìn thấy khuôn mặt Xuân nhòa nhòa bóng tối, đôi mắt nàng ươn ướt:

– Em không ngủ?

Xuân cắn chặt môi, nàng lặng lẽ lắc đầu, bỗng nhiên nàng thấy tủi thân ghé gối, hai giọt nước mắt từ từ lăn trên má nàng. Loan kéo Xuân nằm xuống:

– Sao em khóc?

Xuân không trả lời, nàng chỉ lắc đầu... Loan lau những giọt nước mắt chảy dài trên má người yêu:

– Anh làm em buồn?

Xuân nắc lên:

– Không, em yêu anh!

Loan ôm người yêu vào lòng nụng nịu:

– Em lại buồn vẩn vơ rồi, thôi từ nay em đừng đi xem phim Ấn Độ nữa nhé! Mỗi lần đi xem phim về em lại buồn mất mấy ngày.

Xuân chỉ lắc đầu, nước mắt nàng thấm ướt cả ngực áo người yêu:

– Em không xứng đáng với tình yêu của anh...

Loan cười, nó luồn những ngón tay vào mái tóc rối của Xuân:

– Em chỉ nói vậy, thôi đừng khóc nữa em, em buồn anh cũng buồn lây. Chúng ta phải cố gắng sống qua giai đoạn đau thương này...

Loan cũng thấy lòng mình se sắt buồn.

Nửa giờ sau, gã đàn ông mới từ trong buồng lót tốt ra. Chị chủ nhà vẫn ngồi tại chiếc xích đu trước cửa. Nhìn khuôn mặt có vẻ thỏa mãn của gã ta, chị cười hỏi:

– Sao, được không? Con này ngon lành mà, nếu anh muốn tôi dụ nó bỏ nhà theo anh luôn.

Gã đàn ông chớp chớp mắt:

– Vậy hả? Thật ha!

Chị chủ nhà đang đưa:

– Ở đời mà anh, có tiền mua tiên cũng được.

Gã đàn ông cười rung cả vai.

CHƯƠNG 20

XUÂN NGỒI BÊN LOAN LO LẮNG, mình đã đổ bệnh cho anh ấy rồi. Nàng sờ vào trán Loan, nàng thấy nóng. Nàng phân vân tại sao anh ấy không nói cho mình biết ngay từ khi bắt đầu sốt. Xuân càng lo sợ hơn, cuối cùng Xuân đoán chừng Loan không biết bệnh này là bệnh lậu.

Loan mệt mỏi mở mắt ra. Thấy Xuân ngồi nhìn mình, Loan hỏi:

– Em dậy sớm quá vậy?

Xuân lo lắng:

– Hôm nay anh đừng đi đâu nhé, anh bệnh, ở nhà em kêu y tá chích thuốc cho anh.

Loan nhẹ gật đầu.

– Ủ, hôm nay anh cũng không muốn đi đâu, không biết sao người anh mệt quá!

Xuân khắp khởi mừng. Loan vẫn chưa biết mình bị bệnh gì. Nàng thấy ân hận về việc làm của mình. Trong mấy ngày qua, Xuân “đi” hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, vừa để kiếm tiền ăn tiêu vừa có tiền trả nợ cho chị chủ nhà. Nàng đã biết lo lắng nên không còn tiêu phí như trước nữa. Xuân đã trả hết nợ cho chị chủ nhà, và đã có vài trăm

bạc bỏ túi, nàng hy vọng sẽ dắt díu Loan đi nơi khác khi có chừng một ngàn đồng và Loan sẽ không bao giờ biết việc Xuân làm.

Nhưng hôm nay nhìn Loan bị bệnh này, Xuân thất vọng. Tiền chữa bệnh cũng không ít. Nàng biết chắc là mình cũng đã bị bệnh lậu, nhưng chưa phát. Nàng cũng cần phải chích thuốc. Tất cả những dự tính của nàng đều đổ vỡ...

Thấy Xuân ngồi thờ người ra, Loan cảm động nắm lấy tay người yêu:

– Em lo lắm hả? Có gì đâu, cảm sốt lãnh nhãng tự khắc sẽ khỏi. Có lẽ mấy ngày nay anh đang nắng nhiều quá nên bị cảm, hôm nay anh ở nhà nằm nghỉ, em khỏi phải kêu y tá nữa, tiền mình kẹt mà, anh không muốn mình nợ nần nhiều rồi mang tiếng ra...

Xuân ngắt lời:

– Anh nói thế nghe sao được, em phải kêu y tá, mới chớm bệnh thì cần phải chích chứ! Anh nằm nghỉ nhé!

Nói xong, Xuân đứng dậy. Nàng ra cửa, nàng càng thương xót Loan hơn. Tội nghiệp anh ta còn khù khờ quá. Chắc anh đau đớn lắm nhưng sợ Xuân lo lắng nên giấu, Xuân càng thêm lo nghĩ khi kiểm điểm lại số tiền trong túi mình, chắc chắn Xuân phải kiếm thêm mới đủ để chữa bệnh cho Loan và chích ngừa bệnh cho mình.

Xuân dừng lại ở một con hẻm nhỏ có chiếc bảng nhỏ để y tá chích theo toa bác sĩ. Nàng đi vào thêm năm mươi thước nữa mới tới nhà y tá. Gã y tá mới ngủ dậy, hẩn che miệng ngáp:

– Bị bệnh gì mà tới sớm quá vậy?

Xuân đã từng quen với vụ này, nhưng nghĩ đến Loan, nàng rụt rè:

– Chồng tôi bị bệnh, tôi nghi ảnh bị... lậu, thấy làm ơn tới chích giùm.

– Bệnh lậu hả? Ở xa đây không?

– Gần xịt mà thấy!

– Bị lâu chưa?

– Chắc cũng mới bị. Nhưng ảnh giấu tôi.

Gã y tá cười:

– Thằng chả ngu hết sức, bộ để tới lúc nổ con người ra mới chạy chữa hay sao?

– Dạ, tội nghiệp ảnh, ảnh sợ tôi buồn nên cũng không nói. Ảnh nói dối tôi là cảm sốt sơ sơ.

– Sao chị biết?

Xuân ngáp ngừng một lát rồi nói đại:

– Tôi đoán vậy.

– Chích thứ thuốc này nguy hiểm lắm, không khéo là mất mạng như chơi. Thấy khó chịu trong người là phải la lên nghe!

Sau khi khám bệnh bốn năm phút, gã y tá mới chịu chích cho Xuân. Gã làm như Xuân mệt mỏi nên mới thân mật đỡ nàng dậy:

– Thấy trong người thế nào?

– Như thường!

Gã nhìn Xuân bằng con mắt nghiêm trọng:

– Tôi phải khám lại tim chị xem nhịp

thở có đều không, có gì mình cấp cứu liền.

– Thôi, khỏi khám. Thầy đi coi ảnh đi.

Xuân dắt y tá vào phòng, Loan vẫn nằm đó. Anh y tá xem mạch một hồi rồi hỏi:

– Anh bị bệnh bao lâu rồi?

– Dạ chừng hai hôm nay.

– Tiểu tiện có thấy buốt không?

Loan thành thật gật đầu. Gã y tá tủm tỉm cười rồi nhìn Xuân:

– Bệnh này là bệnh bí đái.

Loan bộp chộp:

– Dạ phải, mỗi lần đái thấy khó khăn lắm.

– Buốt “thằng nhỏ” không?

– Dạ buốt.

Gã y tá đặt tay lên trán Loan:

– Có chảy mủ nữa?

– Dạ!

– Được rồi, tôi sẽ chữa cho, nhưng mà phải nghe lời thầy mới được, bệnh này để lâu nguy hiểm, nổ con người chứ không phải chuyện chơi đâu.

Loan lo lắng, nó không quên lấy lòng thầy:

– Dạ thầy làm ơn chữa giùm cho, vợ chồng tôi cũng nghèo...

Gã y tá chỉ tùm tùm cười. Gã chích xong cho Loan rồi còn cho uống thêm hai viên thuốc.

– Thuốc này mạnh lắm đó, một hai ngày sau là dứt hẳn, nhưng đừng có bậy bạ...

Loan thành khẩn nghe theo lời dặn dò của gã y tá. Nó hỏi:

– Dạ thưa thầy, em có phải kiêng khem gì không ạ?

– Ờ, ờ tôi quên, đừng có ăn thịt gà, cá chép, ba ba...

Xuân kín đáo trả tiền cho gã y tá, nàng buồn bã nghĩ mình lại phải tiếp tục đi khách. Thấy Xuân lo lắng ra mặt, Loan ái ngại:

– Thật không may cho vợ chồng mình, số xui, đã nghèo lại càng mệt rệp hơn ở mấy vụ này. Tiền ở đâu đó em?

Xuân nói dối:

– Em đi mượn.

– Lại mượn của chị chủ nhà?

Xuân đành gật đầu. Loan tự trách mình:

– Chị ấy thật tốt, vậy mà anh quá tệ, nghi oan cho chị ấy hoài. Để khỏi bệnh, anh phải ra cảm ơn chị ấy.

Xuân xua tay:

– Thôi khỏi anh! Vụ đó để em lo.

Loan tin tưởng:

– Ở đời này vẫn còn nhiều người tốt. Cũng may khi bị bệnh mình gặp được thầy, ông thầy này chỉ là y tá mà giỏi quá, đoán bệnh trúng phóc.

Xuân cười thầm, nàng càng thấy yêu Loan hơn, anh chàng còn ngây thơ quá!

Loan tiếp:

– Anh đoán không sai mà, đúng là bệnh bí đái.

Xuân không nhịn cười được:

– Ủ, bệnh bí đái đó, anh phải kiêng cho kỹ nghe!

Loan ngoan ngoãn nghe lời người yêu như một đứa trẻ nghe lời khuyên nhủ của một người lớn.

CHƯƠNG 21

QHÍCH THUỐC ĐẾN NGÀY
THỨ TƯ thì Loan đã dứt hẳn.

Sau mấy ngày không ra khỏi nhà, Loan trở nên lười biếng. Buổi sáng hôm nay Loan dậy muộn, nó không muốn xuống khỏi giường. Xuân đã đi khỏi. Còn lại một mình trong phòng, Loan vén mùng gọn gàng để nằm chơi. Nó nghĩ miên man về số tiền Xuân mượn và càng trở nên ngán ngẫm. Nó không biết làm cách

nào để trả cho nỗi số tiền đó. Xuân vẫn vui vẻ như thường, đôi khi thấy Loan quá lo lắng, Xuân cười:

– Anh khỏi phải lo vụ đó, để đó em lo cho...

– Em làm cách nào lo nỗi?

Xuân gạt đi:

– Anh đừng có hỏi nhiều, em cũng phải có những “vụ kiếm ra tiền” thì vợ chồng mình mới sống được đến ngày nay. Em theo mấy chị ở đây ra chợ chào mời những món hàng lật vật cũng... kiếm được.

Rất may là Loan không hỏi cặn kẽ vào chi tiết. Nó không muốn dính dáng vào công chuyện làm ăn của người yêu, vì nó nghĩ ngay công việc của mình cũng chẳng bao giờ Xuân hỏi tới. Nghĩ

đến công việc của mình Loan càng buồn thêm, Loan không làm cách nào chen chân vào được với bọn đánh giày. Loan có thể làm ở một chỗ khác, nhưng nơi đó lại ít khách và không gần được bọn Tý què. Loan cố gắng xin gia nhập đám hành nghề ở ngay trung tâm đô thành, khi bọn bạn mới giới thiệu Loan với tên đầu nậu, gã ta ngấm nghĩ một lát rồi trả lời lơ lửng:

– Để đó tao coi, thêm một mạng nữa vô nghề dĩ nhiên mấy thằng kiếm tiền ở đây phải bớt tiền đi, không biết chúng nó có chịu không. Được, ngày mai mày cứ lại đây coi sao.

Loan đã trở đi trở lại nhiều lần, gã đầu nậu vẫn trả lời lơ lửng như vậy. Bất ngờ Loan ngã bệnh, hôm nay Loan đã khỏi, nhưng Loan lại trở nên lười biếng. Nó ngại quãng đường dài, ngại trở về mà

không có tin mừng để khoe với Xuân. Mặc dù Xuân dường như không buồn để ý đến công việc Loan dự định làm.

Một con muỗi bay vo ve quanh chỗ Loan nằm, Loan lơ đãng nhìn theo. Sau một hồi chao lượn, con muỗi đậu xuống cánh tay Loan. Loan mỉm cười, nó chăm chú nhìn vào con muỗi đang chúc đầu xuống và cắm vòi trên lỗ chân lông ở cánh tay Loan.

Cái vòi nhỏ xíu mỗi lúc một cắm sâu xuống, bụng con muỗi đang từ màu xám dần dần đỏ ửng rồi căng mọng. Con muỗi như say sưa với miếng mồi ngon không buồn rút vòi ra. Loan thích thú nhìn con muỗi thâm đê:

– Tiên sư mày, vậy là đời mày tàn rồi con ơi!

Loan nhẹ nâng cánh tay lên, lùa bàn tay kia xuống dưới, con muỗi vẫn không hay biết. Loan dùng tay kia căng da tay ra, chiếc vòi nhỏ xíu của con muỗi dính cứng ở đó không rút ra được. Nó giật mình vỗ cánh bay lên, nhưng càng vùng vẫy càng không rút ra nổi. Loan thú vị cười khanh khách. Con muỗi vùng vẫy một hồi rồi dứt dứt vòi bay lên. Loan nhìn theo con muỗi bay lẫn vào bóng tối của căn phòng.

Loan lại nằm vợ vẫn nhìn lên trần nhà. Loan không biết mình đã nằm như vậy bao lâu. Hình như đã muộn lắm. Loan uể oải ngồi dậy, nó khua chân xuống giường tìm dép. Loan ra sau nhà rửa mặt qua loa rồi ra quán cà phê đầu đường ngồi uống.

Gặp gã y tá, Loan vui vẻ mời gã sang ngồi cùng bàn. Gã y tá hỏi Loan:

– Bệnh đã dứt hẳn chưa?

Loan gật đầu. Gã y tá nhìn ly cà phê của Loan cười nói:

– Anh sáng nào cũng uống cà phê đen hả?

– Dạ!

Gã nhìn Loan bằng con mắt cười cợt:

– Uống cà phê đen mà đái ra cà phê sữa mới tài chứ?

Loan ngây thơ không hiểu hẳn muốn ám chỉ gì:

– Anh nói sao tôi không hiểu.

– Thôi cha nội, tính qua mặt cả tôi đây nữa sao?

Loan chưa hết ngạc nhiên:

– Thật tình tôi không hiểu.

Gã y tá nheo mắt nhìn Loan:

– Tôi là thầy thuốc mà anh, anh ngây thơ quá qua mặt tôi không được đâu. Tôi nói thẳng cho anh biết rằng anh đang bị bệnh lậu. Anh giấu vợ anh thôi chứ anh giấu tôi sao nổi.

Gã tắc lưỡi:

– Chỗ đàn ông với nhau tôi giấu anh làm chi, vợ của anh cũng tinh lắm đấy, nó biết rồi nhưng vì thương anh nên không nói ra, sợ anh mất mặt. Đàn bà thời đại này được như vợ anh là hiếm lắm đó, vừa được nết lại vừa được sắc.

Loan choáng váng khi nghe gã y tá nói rõ bệnh mình. Nó chột hiểu, bệnh này nhất định phải do một người đàn ông khác truyền vào Xuân, rồi trong sự

chung đựng Xuân lại truyền sang Loan.

Loan cố gắng vớt vát:

– Không phải, bệnh bí đái mà.

Gã y tá cười hô hô:

– Anh giỡn mặt với tôi hoài, nếu không phải tại anh đi chơi bởi bậy bạ thì vợ anh đổ bệnh cho anh.

Loan thấy lạnh ở lưng, điều nhận xét của gã y tá rất hợp lý, chắc chắn là Loan không hề chơi bởi bậy bạ rồi. Loan biết Xuân đã làm gì để có tiền. Tự nhiên Loan thấy tay mình run lên, nó trả tiền rồi đứng dậy. Gã y tá hỏi:

– Đi đâu vậy?

– Tự nhiên tôi thấy chóng mặt quá!

Gã y tá khuyên nhủ:

– Từ nay đừng có chơi bởi quá độ nữa nha!

Loan về phòng, Xuân đang thu xếp mừng mền. Thấy Loan tới sau lưng, Xuân không quay lại:

– Anh đi uống cà phê một mình hén!

Máu ghen của Loan bốc lên tận đầu, nhưng nó cố giữ bình tĩnh, nó nghĩ mình chưa nên tỏ thái độ nếu chưa bắt được tại chỗ. Loan im lặng về giường. Xuân thấy sắc mặt Loan nhợt nhạt vội lo lắng hỏi:

– Sao thế anh?

Loan không nói gì, nó lắc đầu nằm quay mặt vào vách, Xuân cũng vội vàng leo lên giường, nó đặt bàn tay lên trán Loan lo lắng nói:

– Mặt anh tái hắc đi, chắc anh lại bệnh rồi.

Loan cay đắng:

– Nếu không bị lây!

Xuân hồi hộp, nàng lo sợ Loan đã khám phá ra bệnh trạng. Nàng lắp liếm:

– Lát trưa anh lại ăn cháo nhé!

Loan nhìn Xuân dăm dăm, nó nghĩ có gây gỗ với Xuân lúc này cũng chẳng ích gì, chẳng qua chỉ vì đói, nên Xuân phải liều lĩnh để kiếm cơm cho cả hai. Nàng hy sinh quá nhiều, không lý gì Loan lại trách cứ gì Xuân. Loan thở dài. Chẳng qua tại mình quá đen đui. Loan không có quyền bắt Xuân phải chịu đựng chung với mình, bắt Xuân phải hy sinh cho mình và vì mình.

Cơ ghen của Loan dần dần dịu lại, nó chỉ còn thấy buồn ghê gớm. Đôi mắt Loan buồn bã, Loan trở lại bình tĩnh:

– Anh khỏi bệnh rồi, anh đi!

– Anh đi đâu?

– Anh phải lo làm ăn, anh thấy em cơ cực quá...

Loan không ngờ mình lại nói năng bình tĩnh được như vậy. Loan ngồi dậy:

– Anh muốn có công ăn việc làm. Anh không muốn em kiếm tiền nuôi anh, nuốt một miếng cơm, ăn một miếng bánh anh thấy đau đớn, nhục nhã như ăn từng miếng thịt của em...

Loan nói bằng giọng cay đắng. Xuân chỉ còn biết nhìn người yêu, nàng không nói được một lời nào. Nàng thấy Loan

mặc quần áo sửa soạn đi, Xuân níu lại:

– Anh đi đâu?

Loan dụi dăng:

– Anh lên Sài gòn!

Xuân níu lấy tay người yêu:

– Đừng đi anh! Anh ở nhà với em, anh còn yếu quá mà!

Loan tàn nhẫn đẩy người yêu ra:

– Không, để anh đi!

Đột nhiên Xuân khóc:

– Không, anh đừng đi, em không muốn bị anh bỏ rơi!

Loan thở dài:

– Anh có nói bỏ em bao giờ đâu?

Xuân vẫn tấm tức khóc:

– Em linh cảm thấy vậy đó, anh sẽ bỏ em.

Xuân ôm chặt lấy Loan:

– Em thì không thể bỏ anh được, thiếu anh, em... chết mất...

Loan gỡ tay người yêu ra:

– Để cho anh đi, buổi chiều anh sẽ trở về, anh hứa.

Xuân không còn cách nào hơn, nàng đành buông Loan ra, nàng gục đầu xuống gối:

– Tội nghiệp em lắm anh ơi!

Loan thấy đau xót, nó muốn ở lại với người yêu, nhưng rồi nó nghĩ nếu mình ở lại nghe Xuân nói, giải bày, máu ghen

của Loan lại bốc lên sẽ không thể tránh được đổ vỡ.

Loan cúi xuống, úp mặt vào mái tóc Xuân thì thâm bên tai nàng:

– Để cho anh đi, chiều về anh sẽ hết buồn...

Câu nói nửa úp nửa mở của Loan càng tố cáo rõ nguyên nhân sự buồn khổ của nó. Xuân hiểu nguyên nhân đó ở đâu mà ra. Xuân càng thấy khổ sở, nhưng chẳng lẽ tự nàng lại thú nhận việc làm của mình. Nàng chỉ còn biết khóc, nàng nghe tiếng chân Loan xa dần...

Xuân nằm như vậy lâu lắm, khi nàng trở dậy thì trời đã quá trưa. Xuân không còn thiết ăn uống gì. Nàng nhìn quanh gian phòng, gian phòng thật ảm thấp và bẩn thỉu. Nàng nghĩ bụng mình phải tìm

cách sớm rời khỏi chốn này, có đi khỏi nơi này nàng mới giữ được tình yêu với Loan. Những khi Loan nhìn nàng, đôi mắt anh ta tha thiết, Xuân biết người con trai đó thương yêu nàng lắm...

Xuân cô đơn quá, nàng thấy trên đời này chỉ còn có chàng, chàng vừa hiền lành, vừa hung dữ. Suốt tuổi trẻ của Xuân là một chuỗi ngày đen tối, nàng cố gắng tìm thấy cho mình một sự an ủi vỗ về, nàng đã tìm thấy ở Loan. Loan chưa bao giờ kể cho nàng nghe về dĩ vãng của anh ta, nhưng Xuân đoán anh ta hẳn có một dĩ vãng sung sướng, anh ta khác hẳn những đứa con trai Xuân đã gặp...

Mình sẽ phải thoát khỏi chốn này, Xuân thầm nghĩ. Ý nghĩ đó mỗi lúc một sáng lên trong đầu Xuân. Chắc hẳn Loan đã biết công việc của Xuân làm rồi, mình cũng chẳng cần giữ gìn nữa. Xuân nghĩ

đến một món tiền nàng sẽ phải có khi rời khỏi nơi này. Một món tiền phòng thân cho cả hai người.

Xuân trở dậy, nàng lau mặt qua loa rồi ra khỏi nhà. Trời lúc này đã quá trưa. Xuân nghĩ bụng: nàng có vào xóm lúc này cũng chưa có khách. Nàng cần phải ăn để giữ sức. Nàng đến một quán cơm ăn uống qua loa. Hơn một tuần lễ nay, Xuân đã kiếm tiền ngoài nhiều hơn là ở trong nhà cho thuê ghế bố, nàng sợ Loan thấy. Với nghề nghiệp đó Xuân đã quen nên rất dễ dàng khi Xuân kiếm chỗ hành nghề. Hằng ngày, Xuân vào xóm tới nhà chị Hai Thợ ngồi chờ khách, nàng giới hạn sự tiếp khách nên số tiền kiếm được chẳng bao nhiêu. Tiền thuốc thang của nàng và Loan đã làm tiêu tan hết số tiền mà Xuân đã dành dụm được.

Mãi hơn một giờ trưa Xuân mới vào tới xóm. Chị Hai Thợ thấy Xuân bèn hỏi:

– Sao em vào muộn vậy, vào muộn như vậy thì còn làm ăn gì được nữa?

Xuân trả lời:

– Em bận!

Nói xong, nàng ra vồng nằm đong đưa, mấy đứa con của chị Hai Thợ khóc nhèu nhèu ở dưới đất. Mọi khi thấy chúng khóc Xuân còn dỗ dành, hôm nay Xuân mặc kệ. Nàng lơ đãng nhìn lên trần nhà, buổi trưa trời nóng hầm hập. Nàng nghĩ đến lát nữa mình phải leo lên lầu với một người đàn ông nào đó, chiếc giường dơ dáy xông mùi khăm khăm, mái tôn nóng bỏng như lửa. Nàng phải chịu đựng mùi mồ hôi, những lời to nhỏ giả dối của họ, chịu đựng sự ê chề. Xuân

buồn bã nghĩ: Loan đâu biết đến nỗi khổ tâm của mình...

Xuân thấy mình mệt mỏi, nằng nằm lơ mơ trên chiếc võng đong đưa kéo kẹt. Xuân nghe như tuổi trẻ sống dậy trong tiềm thức mình. Cũng tiếng võng đu đưa trong những buổi trưa hè oi bức ở quê nhà. Đã lâu Xuân không còn nghĩ đến dĩ vãng, một dĩ vãng không mấy êm đẹp ở vùng quê xa xôi, nơi đó có những con rạch chạy chằng chịt khắp miền Hậu Giang nước đỏ phù sa. Xuân đã bỏ nơi đó khi nằng mười sáu tuổi, nằng đi mang theo một niềm hy vọng là khi trở về quê nhà sẽ được mở mặt mở mày với làng xóm. Nhưng ba năm qua, Xuân cứ mãi cùng quẩn...

Tiếng ồn ào làm Xuân thức giấc. Chị Hai Thợ dắt một gã con trai còn nhỏ vào nhà, nó ngậm một miếng thuốc xì gà bằng

ngón tay út, đầu tóc bù xù và cái mặt choắt cheo. Nó nhe răng cười và nheo mắt nhìn Xuân:

– Đây hả chị?

Chị Hai Thợ mau mắn trả lời:

– Được không?

– Dĩ nhiên, chị biết thằng này chịu chơi mà.

Chị Hai Thợ nhét chiếc thẻ nhôm vào tay Xuân:

– Nhét vào túi kia em! Để ở ngoài mất bây giờ.

Buổi chiều, Xuân đếm lên đếm xuống mãi mới được bốn chiếc thẻ. Chị Hai Thợ an ủi:

– Cuối tháng ít khứa, phải chi em đến vào đầu tháng thì không có mà làm.

Xuân trao cho chị ta những chiếc thẻ nhôm để đổi lại tiền. Nàng cầm hơn hai trăm bạc thủng thảng đi ra khỏi xóm. Khi nàng trở về nhà thì Loan đã về tới nơi, Loan không nói gì chỉ đưa mắt nhìn người yêu:

– Anh dậy đi ăn cơm với em!

Loan trở dậy, nó lằm lũi đi theo Xuân không nói một câu. Buổi tối, Loan đi ngủ sớm. Xuân nằm chơi trong giường một lúc, thấy Loan đã ngủ say, nàng rón rén trở dậy, nàng muốn kiếm thêm một ít tiền nữa trước khi ra đi.

Nàng mạnh dạn ra dặn chị chủ nhà:

– Có khứa chị kêu tôi nhé!

Chị chủ nhà cười:

– Hồi này em giàu rồi.

– Không có đâu chị ơi, mặt thấy mẹ, kiểm được ít tiền dành dụm thì bệnh, chích thuốc hết.

Nàng thở dài:

– Có lẽ ngày mai em trả lại phòng cho chị, tụi em đi thuê nhà ở chỗ khác.

– Ở đâu vậy em? Di chuyển hoài mất công lắm em ơi!

Xuân thở dài:

– Em ngán ảnh biết, mà hình như ảnh biết rồi.

– Biết mà không nói gì sao?

Xuân lắc đầu, chị chủ nhà tiếp:

– Vậy là chả bằng lòng cho em đi khách rồi.

Xuân nói nhỏ lại:

– Ảnh lắm lý thấy dễ sợ hết sức.

Chị chủ nhà thực tế:

– Đói, không có cái gì để nhét vô miệng thì không cảm hòng sao được!

– Chị đừng tưởng ảnh ham, ảnh có thể bỏ đi ngay tức thì.

– Bỏ thì lấy thằng khác bảnh bằng trăm nó, bộ mê nó lắm hả?

Thấy chị chủ nhà nói hơi lớn, Xuân suyt. Chị chủ nhà vẫn nói:

– Cái giống đàn ông nó vậy đó em ơi, mình hiền là nó leo lên đầu gối mình làm dữ là nó chịu lép, tại em chưa có kinh nghiệm đó.

Loan không ngủ, nó nằm nhắm mắt nhưng vẫn theo dõi từng cử chỉ nhỏ của Xuân. Khi thấy Xuân đi ra khỏi phòng,

Loan lén trở dậy, Loan nhìn qua vách ván, nó thấy Xuân ngồi nói chuyện với chị chủ nhà. Nàng đi ra ngoài một lát. Loan không biết nàng đi đâu. Chị chủ nhà đi vào trong, một lát sau chị ra ngoài tìm Xuân, hai người vừa đi vừa nói chuyện thì thầm điều gì Loan không nghe rõ...

Loan đưa mắt theo dõi hai người tới tận cuối dãy ghế bố. Chị chủ nhà cúi xuống một chiếc ghế bố buông mừng sẵn. Chị ta nói gì Loan không nghe rõ, chiếc mừng được vén lên, Xuân nhìn trước nhìn sau rồi chui tọt vào trong.

Loan thấy lòng mình đau nhói, nó sừng sờ nghĩ: “Mình phải đi khỏi nơi này ngay, mình không thể hăng đăm chứng kiến mãi cảnh đau lòng này”. Loan nghĩ hãy để cho Xuân tự do, nàng dễ xoay sở hơn. Dù sao nàng cũng là kẻ có lòng,

vướng mắc thêm mình chỉ khổ cho Xuân mà thôi.

Loan nghĩ đến Xuân đang nằm ở chiếc ghế bố kia, trong vòng tay của một người đàn ông xa lạ, chắc chắn lúc này nàng chỉ nghĩ đến đồng tiền, những trăm, những chục. Nàng không hề cảm xúc.

Loan quay trở lại, nó mặc vội quần áo và ra đi lặng lẽ. Loan nhìn lại chiếc giường, căn phòng nhỏ, nơi đó đầy đầy dấu vết của Xuân, của người mà Loan đã một lần yêu và yêu mãi mãi, dù nàng có là một con đĩ. Loan nuốt nước bọt:

– Vĩnh biệt Xuân!

Loan hấp tấp ra khỏi phòng. Chị chủ nhà vẫn ngồi ở lối ra vào, thấy Loan, chị ta hơi ngước lên tươi cười:

– Đi đâu đó cậu Loan?

Loan ném lại cho chị ta một cái nhìn thật dữ dội, nó không trả lời và đi thẳng ra cửa.

Loan nhận thấy người mình lấm tấm mồ hôi, mặc dù đêm nay không đến nỗi oi bức cho lắm. Loan cắn chặt hai môi vào nhau nó cố giữ cho nước mắt mình khỏi trào ra. Loan cố gắng tạm quên Xuân, quên để vượt qua con đường này, qua khỏi con đường này sẽ đến một vườn hoa vắng vẻ. Loan đi ra khỏi khu vực bến xe, nó đi dọc theo đường Nguyễn Hoàng dưới bóng cây sao... Đêm vắng vẻ, cô đơn... Loan gọi nhỏ:

– Xuân ơi!

Loan thấy cảnh vật trước mắt mình nhòa đi.

Xuân xuống khỏi ghế bố, nàng nhét những đồng tiền vào túi mình một cách vội vã, nàng rón rén đi về phía phòng mình. Tự nhiên Xuân thấy hồi hộp, có lẽ Loan vẫn còn ngủ. Nàng vén cái màn cửa vào phòng, nàng sững sờ, không có Loan ở đó.

Nàng nhú mắt, thầm hỏi: “Ảnh đi đâu giờ này?” Tự nhiên Xuân thấy lo ngại. Xuân đưa tay đỡ lấy ngực mình, tại sao lần này mình lại lo lắng quá độ như vậy? Nàng ra khỏi phòng, nàng hấp tấp tới chỗ chị chủ nhà, hỏi:

– Chị thấy chồng em đâu không?

Chị chủ nhà lặng lẽ ngược lên, dường như chị ta đang còn bực mình vì cái nhìn khinh miệt vừa rồi của Loan:

– Nói cho em biết, chị bực mình lắm đó nghe!

Xuân càng thêm lo lắng:

– Cái gì kia chị?

Chị chủ nhà chửi thề:

– Tổ mẹ nó chứ, chị thật không ăn cái giải gì về vụ đi khứa của em hết trơn, mình lịch sự mà nó coi mình như rơm rác.

Xuân cuống lên:

– Anh em đâu rồi chị? Chị làm ơn nói cho em biết đi, em van chị đó!

Chị chủ nhà mặt hầm hầm:

– Đã nghèo mặt rệp mà còn bày đặt khi người, thằng chồng em đi qua đây, chị đã chào hỏi thật lịch sự, vậy mà nó nhìn chị như muốn ăn thịt tức thì... Em tính coi con nít mà vậy đó, coi có được không?

Xuân hỏi dồn:

– Anh đi đâu rồi chị?

– Thật chị mà không nể em thì chị đập quần vào mặt nó ngay tức thì...

Thấy chị chủ nhà trách móc hoài, Xuân càng thêm bực mình, nhưng nàng đành phải xin lỗi chị để chị ta chỉ hướng Loan đi.

Chị chủ nhà chỉ tay ra đầu đường:

– Nó đi lối đó, quẹo xuống đường Nguyễn Hoàng, chắc nó đi uống cà phê. Vợ chồng không biết bảo nhau thì khó sống với con này lắm nghe!

Xuân quên cả cảm ơn, nàng rảo bước đi. Chị chủ nhà lắc đầu:

– Mê gì mà mê dữ vậy không biết, bộ người nó làm bằng vàng sao?

Chị ta lẩm bẩm một mình:

– Lát nữa trở về đây thì biết tay tao!

Xuân đã tới ngã tư đường, nàng đứng nhìn khắp các quán cóc bán cà phê buổi tối, không thấy bóng Loan đâu. Nàng càng thêm lo sợ, không lẽ Loan lại nỡ bỏ mình? Con đường Nguyễn Hoàng xa tắp không một bóng người...

Nhìn suốt con đường dài mà chẳng thấy Loan đâu, Xuân hốt hoảng rảo bước tới, mỗi đầu hẻm nàng dừng lại, nhìn vào trong và gọi:

– Anh Loan ơi!

Giọng nàng run run, hốt hoảng. Không có tiếng trả lời, Xuân càng lo lắng:

– Anh Loan ơi!

Tiếng gọi của nàng lạc đi trong tiếng lá cây khua động xào xạc. Đêm trở nên yên lặng, Xuân lạc lõng và cô đơn vô cùng.

Xuân tới công viên, nàng nhìn thấy những cặp nhân tình còn ngồi đó, Loan cũng ở đó, nó ngồi trên chiếc ghế đá quay mặt nhìn ra đường tàu. Xuân mừng rỡ, nàng chạy tắt qua bãi cỏ nàng tuột cả dép, sương đêm đọng ở cỏ làm ướt cả chân nàng.

Khi chưa tìm thấy Loan, Xuân nao nức, Xuân nghĩ bụng nếu thấy chàng, mình sẽ nhào đến ôm chầm lấy. Nhưng khi gặp lại Loan, nàng lại không dám thực hiện điều mình nghĩ, nàng chỉ tới bên Loan và gọi nhỏ:

– Anh Loan!

Loan như không nghe thấy, nó ngồi bất động. Xuân hồi hộp, nàng chờ đợi cơn nóng giận của Loan trút lên đầu mình. Nàng ngồi xuống cạnh Loan:

– Anh! Sao anh lại bỏ đi?

Loan ngược lên nhìn Xuân, đôi mắt u uất buồn:

– Em theo anh ra đây làm gì?

Xuân vừa mừng rỡ vừa lo sợ, nàng không ngờ Loan lại bình tĩnh đến thế. Nàng không còn biết nói gì hơn:

– Anh!

Xuân gục đầu vào lòng Loan, nàng rên rĩ:

– Anh đừng bỏ em tội nghiệp!

Loan thở dài, nó đẩy nhẹ Xuân ra:

– Mình chia tay nhau ở đây là vừa, anh không bảo đảm được đời sống cho em. Anh cảm ơn em đã hy sinh cho anh quá nhiều.

Xuân không biết nói gì hơn, nàng ôm chặt lấy Loan tấm tức khóc:

– Không, anh đừng bỏ em, nếu cần hãy giết em đi... giết em đi...

Nàng rên rỉ, nước mắt nàng thấm ướt đùi Loan, nó ái ngại, nó không biết phải nói sao. Loan không nỡ đập người con gái ra, không nỡ xô nàng ngã xuống đất. Loan ngần ngại một lát rồi đặt tay lên vai Xuân. Loan để tay ở đó thật lâu. Đêm mỗi lúc một khuya, thời gian như ngừng trôi. Những cặp tình nhân đã dắt nhau ra về.

Đêm lạnh dần, sương xuống thấm

ướt người Loan. Xuân vẫn nằm gục đầu lên đùi Loan tấm tức khóc, nàng như một tội nhân chờ đợi giờ tuyên phạt. Loan ngửa mặt nhìn lên bầu trời rộng thênh thang, ở trên đó bầu trời màu xám tro, chỉ điểm lưa thưa vài ngôi sao khuya. Loan nghe thấy tiếng lá cây khua động trong vườn, tiếng nước róc rách chảy ra từ một vòi nước nào đó trên cỏ, làm những chú dế mèn kêu ri rỉ buồn bã. Phía xa, trên con đường Nguyễn Hoàng, những ngọn đèn điện đứng cúi đầu rọi ánh sáng vàng nhạt xuống con đường vắng bóng người qua lại.

Loan chợt nhìn xuống chân Xuân, nó không thấy Xuân mang dép. Loan chợt hiểu và thấy thương yêu Xuân hơn. Loan biết tính người yêu, Xuân luôn luôn giữ gìn chân tay mình thật sạch sẽ. Đôi chân của nàng thật xinh xắn, không

có lấy một vết chai. Nàng từng ao ước sẽ mua được một đôi guốc đen cao gót thật đẹp. Vậy mà bây giờ nàng đi chân đất tới với Loan.

Loan vuốt ve trên lưng Xuân:

– Nín đi em!

Hình như Xuân chỉ chờ có thế, nàng lắc đầu:

– Anh về với em!

– Về đâu?

Xuân ngần ngại:

– Về chỗ cũ nốt đêm nay, mai mình dọn đi.

Loan thở dài:

– Anh không muốn trở lại nơi đó, nếu trở lại chắc anh phải giết chết con

mẹ cho thuê ghế bố.

Xuân biết Loan ám chỉ hành động của mình vừa qua.

Nàng không nói được gì hơn, nàng hỏi sang chuyện đang bỏ dở:

– Mình sẽ ngồi đây suốt đêm sao anh?

Loan gật đầu, nó nói nhỏ:

– Em suy nghĩ kỹ đi, nếu theo anh, em sẽ không có nhà ở giường nằm, anh sẽ ngủ vĩa hè như ngày trước, lúc chưa gặp em.

Xuân hăng hái, nàng nắm chặt lấy tay Loan:

– Em đâu có ngán, em sẽ đi theo anh mãi mãi.

Loan nói nhỏ:

– Em về lấy đồ đi, anh sẽ ngồi đây chờ.

Xuân lắc đầu:

– Bỏ, bỏ hết cả.

CHƯƠNG 22

XUÂN TỰ NHỦ, CHẮC CÓ LỄ MÌNH cảm nặng mắt, nàng thấy mắt mình hoa lên, chân tay rờn rã, nàng không muốn bước đi nữa mà chỉ muốn ngồi đợi xuống lễ đường nghỉ mệt. Hai bên thái dương Xuân giãn giãn, đầu nhức như búa bổ. Nàng mong đi cho chóng về tới chỗ hẹn với Loan để nằm nghỉ một lát.

Trời đã tối hẳn, con đường vắng vẻ. Xuân tự trách mình sao lại mò đi làm gì.

Nhưng nếu Xuân không đi thì nàng cũng không biết phải làm gì cho hết ngày. Xuân và Loan chỉ gặp nhau ở những bữa ăn. Số tiền nàng dành dụm được, Loan đề nghị mua hết phiếu cơm xã hội để phòng khi đói. Buổi tối, Xuân và Loan gặp lại nhau ở dưới hàng hiên hãng IDEO, nơi này tương đối yên tĩnh và cũng có vài ba cặp cư ngụ bất hợp pháp. Nhiều đêm nằm ngủ cảnh màn trời chiếu đất, Xuân ngẫm nghĩ và cho Loan là một thằng gàn.

Buổi chiều, Xuân tới nhà một người quen chơi, họ giới thiệu cho Xuân thuê một căn nhà phải chăng, cho mượn luôn đồ đạc mà chỉ có ba trăm đồng một tháng.

Trước khi chia tay, bà chủ nhà còn nhắc lại:

– Tôi không lấy tiền sang, nhưng phải

đàng hoàng. Hằng tháng đúng mồng một là phải trả tiền.

Xuân vàng dạ đại, nàng hứa:

– Ba hôm nữa cháu sẽ đặt tiền rồi vợ chồng cháu đến ở liền...

Xuân hứa liều, thật ra nàng chẳng còn một xu dính túi. Một ý tưởng thoáng hiện trong đầu Xuân, nàng nghĩ đến nghề nghiệp cũ, ước vọng có căn nhà được phóng lớn trong đầu Xuân át cả sự sợ hãi Loan. Nàng quan niệm một cách thực tế, no đủ đã rồi lộn xộn dần xếp sau sẽ ổn.

Xuân lại tính xuống khu bến xe, nhưng muộn quá nàng đành trở về. Nàng nghĩ bụng mai xuống cũng chẳng muộn. Đầu tháng mà, nàng chỉ cần kiếm chác trong một ngày là dư sức.

Xuân lồm lũi đi về, con đường càng về khuya càng thêm vắng vẻ. Xuân quá mệt mỏi. Khắp người đau nhức như bị dấn trên từng thớ thịt, Xuân lại húng hắng ho và nước mũi cứ chảy ra. Xuân đoán chừng có lẽ hôm qua trời mưa, hơi lạnh làm cho nàng ngã bệnh. Xuân nghe từ phía sau mình có tiếng Vespa đi tới, chiếc xe chạy vượt qua mặt nàng rồi từ từ đi chậm lại. Chiếc xe Vespa bóng loáng, một gã con trai ngồi trên xe ngoái đầu nhìn lại cười với nàng. Chiếc xe dừng lại đợi Xuân đi tới. Gã con trai cúi đầu chào Xuân ra vẻ lịch sự:

– Xin chào người đẹp, người đẹp đi đâu mà về muộn quá vậy?

Xuân không lạ gì hạng người này. Nàng không trả lời, cứ lồm lũi đi. Gã con trai lái xe đi chầm chậm bên nàng lái nhái:

– Chẳng hay người đẹp về đâu, nếu không có điều gì phiền phức thì thân trâu ngựa này có thể làm xích lô máy chờ người đẹp về...

Vừa nói gã vừa uốn éo cái miệng cổ chọc cho Xuân cười, nhưng nàng đã chán nản quá, nàng không muốn lời thôi. Nàng nghiêm giọng bảo gã con trai:

– Cảm ơn ông, xin ông để tôi yên.

Chọc cho Xuân nói được một câu, gã con trai bám sát:

– Dạ, kẻ hèn này đâu có điều gì đáng trách cứ đâu. Kẻ hèn này chỉ xin được đưa quý nương một quãng đường..

Xuân không thềm trả lời, nàng đi sang bên kia đường, chiếc xe rề rề chạy sang theo. Xuân bực mình gắt:

– Ông này hay nhỉ, tôi không khiến ông đưa.

Gã vẫn cười nham nhở:

– Sao mà khó quá vậy nè, xe Vespa êm ái, ngồi lên chạy đến vù một cái tới nơi, có phải đẹp đẽ không nào?

Xuân nhìn chiếc Vespa, nhìn bộ quần áo bánh bao của gã con trai cùng những lời tán tỉnh của gã. Nàng nghiêm mặt:

– Tôi nói thật, nếu có phải anh cần đi bắt bò lạc thì nên đi tìm người khác.

Gã con trai cười ré lên:

– Ủa, em cũng biết danh từ đó sao?

Xuân không trả lời. Gã con trai nhẫn nại đi theo sau nàng:

– Đi với anh đi, anh đâu có để em thiệt thòi.

Xuân nhận thấy gã đã đổi cách xưng hô với mình. Xuân lại nghĩ đến căn nhà mình sắp thuê, món tiền ba trăm đồng cũng là cả một vấn đề. Xuân liếc gã con trai, ý tưởng làm tiền này nở trong đầu Xuân.

Nàng tươi lại sắc mặt, nàng đứng dừng lại hỏi gã con trai:

– Anh định chở em đi đâu?

Gã con trai hể hả:

– Mình đi chơi bờ sông một vòng rồi... khuya mình về nhà... anh!

Xuân ra vẻ lưỡng lự:

– Phiền quá, vả lại em đang bệnh.

Gã con trai hốt hoảng:

– Em bệnh, bệnh gì vậy?

Xuân tự nhiên, nàng kéo tay gã để lên trán mình:

– Anh thấy đầu em nóng không? Em bị cảm sốt.

Gã con trai thấy rằng thứ bệnh ấy không ăn thua gì với mục đích của mình nên không còn hốt hoảng nữa. Gã tươi lại nét mặt:

– Vậy em lại càng nên tới nhà anh nằm nghỉ, anh sẽ tận tình săn sóc cho, nhà anh thiếu gì thuốc.

Xuân lưỡng lự:

– Em uống thuốc Nam, bệnh em chỉ uống thuốc Nam mới khỏi thôi. Thôi, để em về...

Nói xong Xuân rảo bước, gã con trai hấp tấp sang sổ vọt lên, chặn ngang Xuân:

– Ấy, đi đâu mà gấp vậy?

Xuân vẫn giữ vẻ tươi cười:

– Em về nhà năm nghỉ, chóng mặt quá, vả lại em còn phải đi vay tiền mua thuốc.

Gã con trai năn nỉ:

– Việc đâu để đó, đi đâu mà gấp!

Xuân cãi:

– Trời ơi, nói lãng nhách à! Bệnh tật mà không gấp, bộ đi chơi với anh gấp sao?

Gã con trai nhẫn nại rề rề sát theo Xuân:

– Em nói em uống thuốc Nam thuốc Bắc, cứ tới nhà anh thì em muốn thuốc Lào, Miên gì cũng có hết ráo.

Xuân nhếch mép cười:

– Anh nói cứ như thật, bộ nhà anh làm thuốc sao mà lảm quá vậy?

Gã con trai nhún vai:

– Không làm được thuốc nhưng dư sức mua nổi thuốc cho em. Anh nói thẳng với em rằng anh sẽ cho em tiền mua thuốc, em chẳng phải đi vay mượn đâu hết.

Xuân biết gã con trai đã chấp thuận ngầm lời đề nghị của mình, nàng còn đồng đánh:

– Thôi, để em về!

Gã con trai chạy theo:

– Ở hay, sao lại về, kỳ cục vậy?

Xuân húng hắng ho và sụt sịt, gã con trai tán:

– Đó, thấy chưa! Em đang bệnh nặng, để anh xem nào...

Gã con trai mắt trước mắt sau giờ tay kéo Xuân tới phía mình, sờ tay lên má, lên mặt Xuân:

– Trời ơi, em bệnh nặng quá rồi, người em nóng như hơi lửa.

Xuân vẫn đi:

– Thôi, em không dám phiền anh!

Gã con trai làm như thương xót Xuân lắm:

– Có gì đâu mà phiền. Vì lòng nhân đạo, anh không thể để một thân gái dậm

trường được, nhất là lại đang bệnh tật.

Gã liếc nhìn Xuân, gã thấy Xuân tuy có vẻ phờ phạc nhưng coi bộ vẫn còn phong độ lắm. Gã nghĩ mình nên tán thêm vài lần nữa cho nàng xiêu lòng hẳn. Nàng đã xiêu lòng rồi, chỉ cần mình bay bướm thêm chút nữa là ăn chắc. Gã thân mật choàng tay qua vai Xuân:

– Em lên xe đi, từ này đến giờ chúng ta đã thông cảm nhau quá nhiều.

Hình ảnh Loan lại hiện ra trong đầu Xuân. Nàng thương hại người yêu, nàng nghĩ đến cảnh Loan ngồi vò vố ở vỉa hè chờ nàng, chắc chắn chàng sẽ lo lắng vô cùng. Ý tưởng đi theo gã con trai mờ dần trong đầu nàng, nàng lắc đầu một cách tiếc rẻ:

– Em không thể đi được!

Gã con trai giầy nẩy lên:

– Sao kỳ vậy? Em muốn gì nói phắt đi cho anh tính, chơi cái trò giật gân đùi đùi vậy anh chán nản quá à!

Xuân gỡ tay gã con trai ra khỏi vai mình:

– Thật đó, em không muốn đi nữa, anh cho em về.

Gã con trai năn nỉ:

– Em làm khó anh quá, em biết là anh mất bao nhiêu thì giờ mà em cũng mất thì giờ nữa. Em không nghĩ đến em thì em cũng nên nghĩ đến anh chút xíu.

Xuân ngẫm nghĩ, nàng thú thật:

– Hôm nay em mệt quá, em không muốn đi chơi chút nào hết, em mong anh thông cảm cho.

Gã con trai túm lấy vai nàng như sợ nàng vuột mất:

– Ủ, anh thông cảm, anh sẽ thông cảm hết mình.

Xuân thật khó nghĩ, nàng vừa nghĩ đến Loan, vừa nghĩ đến món tiền nàng có thể kiếm được, nếu nàng đi theo gã con trai này. Có sẵn tiền, nàng sẽ mang tiền đi đặt tiền nhà ngay sáng ngày mai. Rồi trưa nàng sẽ ra quán cơm bình dân đón Loan về nhà mới, nàng sẽ có cơ nói dối với Loan về vụ bỏ đi suốt một đêm. Nghĩ vậy, Xuân thấy tâm hồn mình yên ổn phần nào. Xuân liếc tình gã con trai:

– Nào thì đi, nhưng phải đằng hoàng nghe!

Gã con trai sang số xe:

– Anh là con nhà có giáo dục mà em!

Xuân ngồi ôm eo gã, chiếc xe phóng
vút đi...

CHƯƠNG 23

LOAN VỀ TỚI CHỖ NGỦ, NÓ KHÔNG thấy Xuân đâu, mấy cặp cùng ngủ chỗ với Loan nói đùa:

– Thầy bị cô bỏ rơi rồi!

Loan ngồi chờ khá lâu, con đường về khuya mỗi lúc một thêm vắng vẻ, Loan bồn chồn ngóng ra phía cuối đường. Loan lấy làm lạ là tại sao Xuân bỏ đi đâu mà không cho nó biết. Mọi khi đi đâu một lát, Xuân cũng dặn dò rất cẩn thận.

Hôm nay, sau bữa cơm trưa, Loan ra đi Xuân cũng chẳng nói gì, ngoài câu hỏi cố hữu:

– Mấy giờ anh về?

– Như mọi khi, còn em có đi đâu không?

Xuân khịt khịt mũi:

– Hôm nay em bệnh, chả muốn đi đâu hết, em tìm một chỗ nằm cho yên thân.

Loan sờ trán Xuân, quả nhiên thấy nóng nóng:

– Ủ thôi nằm nghỉ đi, chiều anh về sớm, anh còn mấy đồng bạc đây sẽ mua cho em mấy viên Calmine.

Xuân gật đầu, nó yên chí ra đi. Buổi chiều Loan về thật sớm nó tới chỗ hẹn,

chờ đợi Xuân mãi không thấy Loan trở ra quán cơm bình dân quen thuộc. Loan vừa ăn, vừa cố tình ngóng đợi cho tới lúc trời tối hẳn...

Loan đứng dậy khi quán cơm sửa soạn dọn dẹp, Loan đành thất thểu ra về. Tên hành khất già cười nhe mấy chiếc răng sún đen sì ra:

– Ủa, cặp uyên ương lạc đâu mất một rồi?

Loan lo lắng:

– Chẳng biết vợ tôi đi đâu. Hôm nay nó bệnh mà!

Tên ăn mày già thu dọn lấy một chỗ nằm ở trong góc:

– Ấy, bệnh mà đi lang thang mới nguy hiểm đó!

– Bác nói sao?

Tên ăn mày đã trải xong tâm vải rách xuống sàn xi măng, gã kê đồ đạc làm gối:

– Đang bệnh đi lang thang gặp một cơn gió độc là gục liền tức thì, hồi trước tao bị một lần, đang đi bỗng mặt mày xây xẩm rồi không biết gì nữa, khi tỉnh dậy tao thấy mình nằm trong nhà thương thí.

Lòng Loan nóng như lửa đốt. Bọn ngủ vỉa hè không còn ai thức. Loan đứng dậy đi dọc theo con đường vắng vẻ. Nó hy vọng sẽ gặp được Xuân đi ngược đường lại. Nhưng Loan đã đi qua không biết bao nhiêu con đường. Thỉnh thoảng Loan lại trở về chỗ nằm dòm chừng, vẫn không có Xuân. Vừa nhớ thương, vừa bức dọc Xuân, Loan cắn nhần:

– Đi đi... đâu mà biến dạng!

Loan tới công viên, nơi đó mỗi buổi tối Xuân và Loan vẫn thường tới ngồi nói chuyện tương lai. Công viên này trước đây, khi chưa bị ở tù Loan vẫn thường tới ngồi một mình. Buổi tối ở đây không có lính gác nên rất tự do cho những cặp nhân tình.

Ở tít cuối công viên mới có một ngọn đèn điện vàng vọt, ngọn điện trông cô đơn, buồn bã giữa đêm khuya, trong đám lá cây rì rào. Loan đi lần tới đó, nó nghe thấy tiếng sỏi đá khua động dưới chân mình. Bóng Loan đổ dài trên thảm cỏ xanh mượt óng ánh sương đêm. Chiếc ghế đá dưới ngọn điện vàng trông càng trở nên lạnh lẽo.

Loan ngồi xuống đó, hơi đá lạnh ngắt, Loan ngồi đúng chỗ mọi khi nó

vẫn ngồi, nó chừa chỗ bên cạnh, chỗ đó là chỗ của Xuân. Mới đêm qua Xuân còn ngồi đây, nàng đu đưa hai chân, nghịch ngợm đá những viên sỏi, lắng nghe tiếng động đó. Nàng ngửa mặt nhìn lên ngọn đèn vàng, nhìn lá cây chấp chới trên đầu. Nàng nói:

– Hồi em ở dưới quê, ban đêm em thường nằm trên mui ghe của ba em nghe tiếng sóng vỗ và nhìn lên trời. Bầu trời ở đó rộng thênh thang chớ đâu có hẹp như ở đây, đâu có bị lá cây che khuất...

Giọng Xuân nghe buồn buồn, nàng kể chuyện quê hương nàng, nàng nói về những con kênh con rạch, ngọn núi Sam có thể đứng nhìn sang bên kia đất Miên.

Loan thở dài, mới hôm qua nàng còn nói chuyện đó, nàng nằm ngả đầu trên đùi Loan, nhìn lên ngọn điện, nàng để

ý tới những con bọ bay vòng dưới ngọn đèn:

– Sao chúng nó cứ bay hoài hả anh?

Tiếng nói đó lúc này lại vang lên bên tai Loan, nó nhìn sang bên cạnh, một con cánh cam rơi xuống ghế đá. Loan bắt lên tay, để con bọ bò lồm cồm giữa lòng bàn tay mình. Những chiếc chân sắc gãi lên da tay Loan nhột nhật, Loan nói nhỏ với con cánh cam:

– Lúc này chỉ còn tao với mày thôi, cánh cam ơi, mày đang nghĩ gì?

Con cánh cam mở cánh, nó muốn bay lên. Loan khuyến khích:

– Bay lên đi, bay lên.

Đôi cánh xanh của con bọ mở ra, để lộ một cặp cánh mỏng manh. Nó vỗ nhẹ

đôi cánh muốn bay lên, hình như thân hình nó quá nặng nề, nó bay không nổi. Loan khuyến khích:

– Bay lên, bay lên đi!

Loan dứt tay lấy đà tung con cánh cam lên trời. Sau một hồi chao liệng, con bọ đã lấy được thăng bằng bay mất hút vào trong bóng tối.

Loan ngồi lại một mình, nó buồn bã nghĩ đến Xuân. Chẳng biết giờ này nàng ở đâu. Đêm hình như khuya lắm rồi. Loan thấy người mình lạnh run, chiếc áo sơ mi ẩm ướt. Những lá cây những ngọn cỏ phản chiếu ánh đèn óng ánh sương.

Loan đứng dậy thần thờ đi trên những lối đi trải sỏi, nó bắn khoản và lòng nóng như lửa đốt. Loan gọi nhỏ tên người yêu. Sao em không về với anh, em

không hiểu nỗi khổ tâm của anh sao? Loan thầm nhủ: «Hãy về với anh, dù em tội lỗi, em điểm đàn, anh cũng chấp nhận».

Loan ra khỏi vườn hoa, nó đi suốt con đường vắng vẻ. Loan nghĩ bụng có lẽ mình nên về, biết đâu Xuân đã về đó và đang ngồi chờ Loan. Loan thấy lòng mình nôn nao, nó hấp tấp trở về, nó hồi hận sao mình lại đi quá xa.

Tới đầu đường Loan hồi hộp, nó sợ khi tới nơi không thấy bóng Xuân đâu lại càng thêm thất vọng. Loan đi chậm lại, nhưng rồi Loan cũng phải tới. Loan không thấy Xuân đâu, nó nhìn thấy ánh lửa bập bùng ở một góc. Loan tuyệt vọng, thần thờ đi vào.

Gã ăn mày già ngồi thu hình trước lò lửa, gã lại nấu nước trà như mọi khi. Thấy Loan, gã ngược lên:

– Đi đâu vậy mày?

Loan không trả lời, nó nhìn một khoảng mái hiên sâu rồi hỏi gã ăn mày:

– Bác có thấy vợ tôi về không?

Gã lắc đầu:

– Không thấy.

Gã nói huých toẹt:

– Chắc là đi bỏ lẻ rồi!

Loan đau xót, nó nhìn ra đường như cố tìm kiếm một lần cuối cùng. Gã ăn mày già ái ngại:

– Ngồi đây uống nước trà với tao.

Loan ngồi xuống cạnh lão, hơ hai tay vào lửa cho đỡ lạnh. Gã ăn mày nhìn ra đường:

– Ngoài đó lạnh lắm phải không mày?

Loan gật đầu. Gã ăn mày hỏi tiếp:

– Mày đi kiếm vợ phải không?

Loan từ tốn gật đầu. Gã ăn mày già nhắc ca nước ra khỏi lò:

– Lo quái gì, nó đi nó phải về, khoảng năm sáu giờ sáng là cùng.

– Sao bác biết?

Gã ăn mày già mở gói giấy nhón ra một nhúm trà, bỏ vào chiếc ly cáu bẩn rồi chế nước sôi lên hâm trà:

– Nghề bò lạc vậy đó, nó bắt về nhà buổi tối, sáng thả ra sớm, càng sớm càng tốt, giữ làm của nợ à! Mẹ, cái giống đàn ông bạc lắm mày ơi! Chơi hoa cho biết mùi hoa rồi đá cho lẹ...

Nghe nói Loan càng thấy đau xót, càng thấy thương cho Xuân. Gã ăn mày vỗ tay lên vai Loan an ủi:

– Đừng buồn, tại mình nghèo quá nên phải chịu đựng. Cuộc đời mà mày, tao còn đau xót gấp trăm mày kia...

Nghe gã hành khất già nói, Loan lo ngại. Nó không còn tâm trí đâu để uống ly trà do gã mời. Gã hành khất trấn an:

– Lo quái gì, mọi chuyện coi như pha, dù nó có bỏ mày đi luôn cũng còn được mà...

Loan trả lời để tự trấn an mình:

– Không đâu, vợ tôi không thể bỏ tôi được.

Gã ăn mày uống trà, chớp chớp miệng:

– Uống đi!

Gã móc trong chiếc túi áo rách rưới ra một chiếc kẹo đậu phụng đã mềm, gã bẻ đôi chia cho Loan một nửa:

– Uống nước trà ăn đồ ngọt mới tuyệt.

Loan nể gã ta nên cũng cầm lấy, nó nhắm nháp ăn kẹo và uống nước. Trà thơm nóng làm Loan thấy ấm bụng, Loan nhìn ra ngoài trời tối, hỏi gã ăn mày:

– Bây giờ khoảng mấy giờ sáng rồi nhỉ?

Gã ăn mày ngồi thu hai tay vào bọc:

– Sáng nào cũng vậy, khi tao thức giấc là đúng ba giờ, từ nãy đến giờ loay hoay nấu nước rồi ngồi đầu lảo cũng trên một giờ nữa, vị chi là khoảng bốn giờ rưỡi sáng.

Gã mời Loan:

– Uống trà đi, ngồi chờ sáng luôn, mà dám thức với tao không?

Loan thu hai tay vào bọc:

– Tôi cũng đâu có ngủ nổi. Tôi sẽ ngồi chờ cho tới lúc vợ tôi về.

Gã ăn mày tính toán ra cái điều sành sỏi:

– Năm giờ người ta đuổi bò lạc về, nếu có tiền đi xe thì chừng mười phút về tới đây, nếu không được xu nào thì đi bộ tới sáng.

Loan lo đến quặn ruột:

– Sao bác biết rõ quá vậy?

Gã ăn mày già nhìn vào xó tối:

– Hồi trước có mấy con bé bán mía ghim đậu phụng rang ở đây. Đêm tối nó bỏ đi gần sáng mới trở về, tao còn lạ gì. Chắc vợ mày cũng vậy.

Câu nói huých toẹt của gã ăn mày già làm Loan đau nhói trong lòng. Loan chống chế cho người yêu:

– Không phải đâu bác ơi, có lẽ vợ tôi đến nhà bà con chơi rồi mắc kẹt nên ngủ lại.

Gã ăn mày già gật gù:

– Ờ, hy vọng là thế, mà dù có đi làm bò lặc đi điếm cũng được chớ sao. Kiếm tiền mà, có của trời cho không bán mẹ đi lấy cái nhét vào họng còn chờ gì nữa, tổ sư đứa nào thối mồm xía vô. Mẹ, cuộc đời nham nhở như củ thiêu biu có đ... gì mà quan trọng quá vậy.

Gã ăn mày già chửi vung tàn tán lên một hồi, gã ra về đàn anh khuyên nhủ:

– Nếu vợ mày có làm nghề đó thật, thằng nào xía mồm thúi vô, mày lấy que thọc hăm cầu thọc vô miệng nó cho tao, có cơm ăn áo mặc mới nói đến chuyện bánh, chớ khổ rách áo ôm như tao như mày thì bánh ở cái chỗ nào? Nhục nhã còn hơn con chó, còn đá lên đạp xuống...

Gã ăn mày già hậm hực, gã nuốt từng hớp trà nóng như hớp tử hờn. Ánh đèn từ ngoài đường chiếu hắt vào thứ ánh sáng mờ ảo. Trông thân hình gã thật còm cõi thảm hại.

– Tao khổ quá rồi mày ơi!

Loan hỏi sang chuyện khác:

– Sáng nào bác cũng phải uống trà?

Gã ăn mày già gật gù:

– Ủa, tao nghiện trà, ngoài cái thú này ra tao không còn cái thú nào khác. Ngồi ngẫm nghĩ cuộc đời thấy cũng có nhiều điều thú vị...

– Bác ở chỗ này lâu chưa?

Gã gật gù:

– Khá lâu, chắc tao ở đây cho đến khi chết, tao không còn muốn đi nơi nào khác.

Gã cười nhạt tiếp:

– Không biết khi chết có lê được về tới đây không? Chỉ có chỗ này là chết yên tĩnh nhất.

Trời mờ mờ sáng, Loan nhìn ra ngoài đường, nóng ruột:

– Sao mãi vợ tôi chưa về?

Gã ăn mày già cay đắng:

– Chắc không được xu mẹ nào rồi...

Loan đã trông rõ mặt gã, đôi mắt gã kèm nhèm, gã đặt bàn tay lên vai Loan:

– Nếu vợ mày về mà vợ mày có tiền, nhớ bảo nó cho tao mượn đỡ hai chục nhé!

Loan nói duỗi ra:

– Chắc gì đã có, bác đừng hy vọng...

Gã ăn mày già cười để lộ hàm răng chiếc còn chiếc mất ra:

– Ấy là tao nói vậy, tao thèm ăn một tô mì vịt, được ăn một tô có chết liền tức thì cũng khoái...

Gã ăn mày già thu dọn đồ nghề. Bọn cư ngụ bất hợp pháp ở vỉa hè đã lục tục trở dậy, con nít khóc ré lên, người mẹ thì cần nhần. Những cảnh đó quá quen mắt với Loan, Loan càng thương nhớ người yêu. Mới buổi sáng hôm qua, khi thức dậy Xuân thấy đứa con của chị đàn bà kia khóc vì lạnh, nàng còn chạy đến bế nó ủ vào lòng nụng nịu. Đứa bé lại ngủ khò trong lòng nàng. Bây giờ đứa trẻ bò lồm cồm ở trên đá lạnh, người mẹ còn đang bận thu dọn đồ nghề.

Trời sáng rõ, những kẻ cư ngụ ở vỉa hè đã bỏ đi hết. Loan tự nhủ mình còn ở đây làm gì. Nó ra ngoài đường đi lang thang. Mọi ngày mỗi lần Loan đi, nó mang theo một hy vọng. Hy vọng sẽ liên lạc được với bọn Tý què. Chiều hôm qua Loan đã tiếp xúc với Tý què. Thằng lỏi tì trách:

– Sao mãi đến bây giờ anh mới đưa cái thư này cho em?

Loan nhìn trước nhìn sau:

– Tại mắc kẹt mấy thằng đầu nậu.

Tý què gây tin tưởng với Loan:

– Để tối nay em nói với thằng cha đầu nậu của em cho anh nhập bọn, khi vô rồi mình sẽ kết đảng uýnh bỏ mẹ thằng đầu nậu đi. Anh Dương húc chắc cũng sắp ra.

– Thằng đầu nậu mới này đối với các chú ra sao?

Tý què thở dài:

– Khổ lắm anh ạ, em mong anh Dương húc ra hết sức, hay có ai chém bỏ cha nó đi.

Loan ngần ngại:

– Chuyện đó không khó, nhưng... để tao nhập bọn đã.

Tý què kể lể:

– Thằng cha này trước là đàn em của anh Dương, sau khi anh Dương bị bắt nó nhảy lên làm xếp, hiện giờ em biết nó đang sửa soạn đón tiếp anh Dương đó.

– Đón tiếp sao?

Tý què cười hì hì:

– Đón tiếp bằng búa và dao phay, bởi vậy anh cần nhập bọn trước.

Công việc của Loan coi như đã tiến triển đôi chút.

Nắng đã lên cao, Loan đi lang thang trên vỉa hè thành phố. Loan lo ngại cho

Xuân, nàng đã đi suốt từ chiều hôm qua đến giờ. Loan không còn muốn đi đến chỗ hẹn với Tý què, ruột gan Loan nóng như bào. Hình ảnh Xuân chập chờn trong đầu Loan, Loan sợ một sự bất trắc nào đó có thể xảy ra cho nàng trong đêm qua... Loan nghĩ đến những nơi Xuân có thể đến, ngoài bến xe ra còn những chỗ nào nữa nàng thường lui tới. Loan tự trách mình đã không để ý tới hoặc han hỏi nàng.

Loan lại vào công viên, suốt một đêm không ngủ, Loan mệt mỏi vô cùng. Nó ngả lưng nằm lên chiếc ghế đá quen thuộc.

Loan hy vọng nếu Xuân về, nàng có thể tới đây tìm Loan. Hy vọng chót nữa là mười hai giờ trưa, Xuân có thể tới quán cơm đợi Loan như mọi khi.

Nghĩ vậy, Loan thấy yên trí phần nào. Nó nằm nhắm mắt lơ mơ ngủ. Loan nghe thấy tiếng động cơ xe cộ chạy ì ầm ngoài đường, tiếng lá cây rì rào trên đầu, tiếng trẻ con nô đùa đầu đó ở phía cuối vườn. Và những âm thanh đó xa dần, tắt hẳn.

Loan lại nghe thấy tiếng của Xuân réo gọi tên nó. Hình ảnh Xuân nhòe nhoẹt, phóng lớn dần. Nàng nhìn Loan thật buồn rồi òa khóc, Loan chơi vơi... Nó cố níu lấy nàng. Hình ảnh của Xuân tan ra như bọt nước...

Gã ăn mày già ngồi trầm ngâm suy nghĩ một hồi:

– Không đâu, tao không tin vợ mày bỏ mày.

Loan hồi hộp cười nụ, cổ trắn tĩnh:

– Bác đừng an ủi tôi.

Giọng gã ăn mày già đầy bí hiểm:

– Tao nghi có chuyện gì xảy ra cho vợ mày.

Loan đã nghĩ đến chuyện đó từ chiều, nhưng nó không dám nói ra, mãi bây giờ gã ăn mày già nói đến điều đó. Loan không còn bình tĩnh nổi. Nó không nói câu nào, chỉ ngồi gục đầu vào đầu gối. Gã ăn mày già đoán già đoán non:

– Một là đi bỏ lẻ bị túm năm nhà thương Bạc Hà rồi, hai là...

Loan ngẩng lên:

– Sao hả bác?

– Hai là gặp tai nạn gì đó...

Loan thấy hai lời đoán của gã ăn mày

già có lý, nó càng thêm lo lắng. Gã ăn mày già đề nghị:

– Ngày mai mày phải đi tìm nó, đừng chờ đợi nữa mất công.

Loan thở dài:

– Sài Gòn rộng như vậy tôi biết đâu mà tìm!

Gã ăn mày hăng hái:

– Ấy, đó mới là tình nghĩa, khó khăn mà tìm nhau mới quý chứ khơi khơi thì đâu có dịp cho mình tỏ lòng yêu thương nhau.

Loan vấn kế:

– Bác bảo tôi tìm nó bằng cách nào, chẳng lẽ cứ đi lung tung lang tang ở Sài Gòn mong gặp cầu may sao?

Gã ăn mày già suy nghĩ một hồi rồi hỏi:

– Vợ mày thường lui tới ở đâu?

Loan lắc đầu:

– Nào tôi có biết, tôi đi tối ngày.

Loan nghĩ đến khu bến xe, nhưng Loan lại nghĩ rằng Xuân không thể đến đó được, bởi vì khi hai đứa ra đi đã quít luôn hai ngày tiền thuê phòng của chị chủ nhà. Xuân sẽ chẳng dám tới đó, tới để lãnh đủ sao. Còn ngoài ra, khu nào khác, Loan không được biết.

Gã ăn mày già ngẫm nghĩ một lát:

– Rất có thể vợ mày bị bắt hay bị tai nạn chi đó, nếu đi bỏ lẻ thì chắc chắn vợ mày sẽ về, hai ngày rồi không về thì chỉ có bị bắt hay bị tai nạn xe cộ mà thôi.

Loan gật đầu, tin tưởng:

– Có thể, có thể lắm.

– Còn có thể cái mẹ gì nữa, tao đoán đúng ngay boong.

– Bác bảo tôi phải làm sao?

Gã ăn mày già tính toán:

– Những kẻ vô gia đình nếu bị tai nạn là được hốt luôn vào nhà thương thí, chết thì bị nhét vào nhà xác đem chôn, bỏ lê bị tóm thì đút vào nhà thương Bạc Hà trước khi bỏ tù vào khám Chí Hòa. Đó, có gần ấy nơi, mày liệu mà tìm, con người đâu có phải con cóc con nhái đâu mà khó kiếm. Sáng mai, mày cứ tới những nơi đó cho tao. Trừ khi vợ mày bất nghĩa bỏ đi luôn thì khỏi nói.

Nói xong, gã ăn mày nằm xuống chiếu:

– Thôi ngủ đi mày, để lấy sức sáng mai còn đi.

Loan chẳng biết làm sao, nó nghĩ lo lắng hoài cũng đến vậy mà thôi. Loan ngả lưng nằm xuống cạnh gã ăn mày.

Năm phút sau, gã ăn mày đã ngáy khò khò. Trong cơn mê ngủ, thỉnh thoảng gã lại cười khanh khách rồi chửi thề. Chân tay gã giật đùng đùng làm gã thức giấc, gã càu nhàu chửi trời chửi đất.

Mùi hôi hám từ bộ quần áo của gã ăn mày xông lên khăm khăm, như mùi khô cá. Loan không thể chịu đựng nổi nên lồm cồm bò dậy ra ngồi dựa lưng vào tường. Đêm hình như đã khuya lắm, đường xá vắng tanh vắng ngắt, chỉ có tiếng gió khua động trong lá cây xạc xào.

Khoảng nửa đêm, trời đổ mưa lớn làm Loan đang ngủ gà ngủ gật choàng thức giấc. Bọn cư ngụ bất hợp pháp náo loạn cả lên, họ hối thúc, căn nhắc nhau thu gọn chiếu mền, ngồi sát vào mái hiên nhong nhóng chờ mưa tạnh. Chỉ có những đứa trẻ được ngủ trong lòng mẹ, chúng nhằng nhằng bú mẹ và ti ti khóc.

Bà mẹ trong cơn ngái ngủ bực mình phát tay đứa con đôm đốp làm nó khóc ré lên. Những đứa khác khóc theo, tạo thành thứ âm thanh đặc biệt vang vọng trong tiếng mưa rơi.

Gã ăn mày già ôm đầu kêu khổ:

– Bóp mũi chết mẹ hết mấy đứa con nít cho tao! Đ.m, suốt ngày đi ăn mày mệt nhọc, đêm về ngủ còn bị con nít hành.

Thế là mấy mụ đàn bà ra lời, ong óng chửi. Gã ăn mày già chửi không lại bèn tụt quần ra vắt lên vai đứng tô hô văng tục khắp bốn phương tám hướng.

Bọn đàn bà chửi gã không tiếc lời. Gã khoái tỉ, cười hê hê, ha ha để nguyên con đi biểu diễn một đường bay bướm trước con mắt ngạc nhiên của Loan.

Loan nhìn ra ngoài trời mưa, nó lại nhớ đến Xuân, nhớ ghê gớm. Nó thương người yêu, không biết giờ này nàng lưu lạc phương nào.

Cơn mưa mỗi lúc một lớn, con đường trước mặt Loan bắt đầu ngập nước. Rồi dần dần ngập lên vỉa hè tràn vào chỗ bọn cư ngụ bất hợp pháp, làm tất cả mọi người phải đứng lên.

Gã ăn mày đang châm lò tính nấu trà, bị nước ngập nên bực mình bèn chửi vung lên một hồi.

Gã nói với Loan:

– Trời mưa như vậy mà uống trà thì tuyệt diệu.

Trời mưa mãi tới sáng, nước ngập mênh mông suốt một quãng đường dài, nước đang ồ ồ rút xuống cống kéo theo rác rưởi, lá cây...

Loan bì bõm lội đi.

